BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

15 EYLÜL 1988
500 TL
Nº 45

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

Emperyalizmin ve uşaklarının faşist diktatörlükleri halkların devrimi ile yıkılacaktır!..

Die faschistischen Diktaturen des Imperialismus und ihrer Handlanger werden durch die Revolution der Völker zerschlagen!..

11 EYLÜL ŞİLİ
12 EYLÜL TÜRKİYE - KUZEY KÜRDİSTAN

YA FAŞİZM YA DEVRİM!..

11 ÎLONÊ ŞÎLÎ
12 ÎLONÊ TÎRKÎYA - KURDÎSTANA BAKUR

YAN FAŞÎZM YAN ŞOREŞ!..

11 SEPTEMBER CHILE
12 SEPTEMBER TÜRKEI - NORDKURDISTAN

FASCHISMUS ODER REVOLUTION!..

12 Eylül'ün 8.yıldönümünde:

Faşist diktatörlüğün tek gerçek alternatifi işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğüdür!

Çare faşizmi REFORMdan geçirmek değil, DEVRİMle parçalamaktır!

12 Eylül 1980'in üzerinden 8 yıl geçti.

Türk faşist hakim sınıflarının "devletin ve rejimin" geleceğini tehdit eden boyutlara varan buhranı aşmak için son on yıllardaki en kanlı faşist saldırılarının simgesi olan 12 Eylül'ün üzerinden 8 yıl geçti.

Faşist hakim sınıfların, iktidarları gerçek bir tehdit altında olduğunda neler yapabileceklerini gösteren 8 yıl. Devrimci saflarda onurlu direnişin, soylu savaşımın yanında; "ateş ve ihanet"in, teslimiyetin, arama adına dönekliklerin yaşandığı 8 yıl. İşçi sınıfı, köylüler, ücretliler, tüm emekçi yığınlar ekonomik bakımdan daha fazla açlığa ve sefalete sürüklenmek; siyasi açıdan, tüm kullanılan hak ve özgürlüklerin faşist zorbalıkla-süngü zoruyla geri alınması demek anlamına gelen 8 yıl! Kürt milleti ve tüm ezilen milliyetler açısından; en azgın şöven terörle dolu 8 yıl! Kuzey Kıbrıs'ta işgalin sürdüğü, "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kurulduğunun ilan edildiği 8 yıl! Bilim için karanlık 8 yıl! Faşist zindan, işkence, idam, idam cezası, ağır zindan cezalarıyla dolu 8 yıl!

Ve emperyalizme bağımlı hakim sınıflar açısından kar oranlarının astronomik rakamlara yükseldiği 8 yıl!

Bu 8 yılın ilk yarısı, hakim sınıflar açısından, 12 Eylül'ün hemen ertesinde devrimci durumu yoketmek, devrimci hareketi bastırmakla; ve ardından bir daha "12 Eylül'ü gerekli kılmayacak!" faşist anayasal(!) bir düzeni oturtmak çabaları ile; ikinci yarısı ise, bu oturtulduğu sanılan düzene demokratik bir maske geçirme çabaları ile geçti.

İşçi sınıfı, emekçi yığınlar ve devrimci hareket açısından ise, bu 8 yılın kabaca ilk yarısı, yoğunluğu önceden hesaplanamayan saldırıda verilen kayıpları sınırlı tutma çabaları ile; ikinci yarısı yeniden toparlanma, hazırlanma, hareketlenme çabaları ile geçti.

Gelinen yerde işçi sınıfının henüz bir anlamda 12 Eylül sonrasında ilk ama güçlü adımlarını atan sınıf hareketi, 12 Eylülcülerin çizdiği çerçeveyi zorluyor. Diğer yandan PKK'nın silahlı mücadelesi somutunda kendini dayatan Kürt milli hareketi, 12 Eylülcülerin çizdikleri çerçeveyi en baştan reddeden konumdadır.

Hakim sınıfların 12 Eylül sonrasında biraz da süngü zoru ve tehditle sağladıkları siyasi alandaki birlik de parçalanmış durumda. Siyasi arenada hakim sınıflar açısından bir yanda açık 12 Eylülcü şimdi "sivilleşmiş" kanat var; diğer yanda 12 Eylül'ün zoraki tatile çıkardığı eski siyasetçilerden oluşan kanat var. Kendi içlerinde de çok çeşitli parçalara bölünen bu iki kanat, siyasi iktidardan hakim sınıfların pay alma dalaşmasını "demokrasi mücadelesi" gibi gösterip, yığınları bu kördöğüşünde hakemliğe çağırıyor.

REFERANDUMDA EVET YA DA HAYIR DEĞİL! REFERANDUM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!

Şimdi bir yıl ara ile, referandum ve erken genel seçim ertesinde, yeni bir referanduma gidiyorlar. 25 Eylül'de 27 milyon seçmen; 1989 Mart'ında yapılması gereken yerel seçimlerin öne alınması için Anayasa değişikliğine evet ya da hayır demeye çağrılacak! Hakim sınıfların tüm siyasi temsilcileri bu referandumun çok önemli olduğunu anlatıyor! Kimin için önemli? Yerel seçim kasımda yapılsa ne olur? Martta yapılsa ne olur? Referandum sonucu erken seçim zorlanırsa; Özal değil de Demirel ya da İnönü başbakan olsa ne olur? ÖZDE değişen bir şey olur mu? Halk yığınları açısından temelde bir değişiklik olur mu? Hayır! Bin kere hayır!

Halk yığınları açısından temelde birşey değişmez, ama "devlet iktidarı" nimetlerinden daha kolaylıkla yararlanma açısından, hakim sınıfların şu veya bu kanadı için bu seçimler gerçekten de önemlidir.

12 Eylül'ün sekizinci yıldönümünde, 12 Eylül'ü; onu yaratan emperyalist güçleri ve onların yerli uşaklarını protesto etmenin en iyi yollarından biri, kuşkusuz, hakim sınıfların kendi dertleri olan evet mi, hayır mı sorusuna: SİZİN REFERANDUMUNUZDA NE EVET NE HAYIR! SİZİN REFERANDUMUNUZA, SİZİN DÜZENİNİZE, SİZİN REFERANDUM SAHTEKARLIĞINIZA, SİZİN TOPUNUZA HAYIR! demek; referandum sahtekarlığını protesto etmek; onun sahtekarlık olduğunu yüksek sesle ilan etmek; oy kullanmamak; ya da kullanıldığında referanduma hayır, devrime evet yazarak; devrim sloganlarını referanduma karşı çıkarmak yolu ile olur. Referandumu, seçim ortamını en geniş devrimci propaganda ve örgütleme çalışması için kullanmak günün görevidir.

Kimi naylon komünistler, hakim sınıfların arasındaki dalaşta, —"ince taktikler" adına— şu veya bu kanadın (tabii en demokratik(!) olanının) kuyruğuna takılmışlardır; ve yığınlara da takılma çağrısı yapmışlardır, yapmaktadırlar. Şimdilerde faşizme resmen teslim olarak "ardıcıl" demokrasi savaşımını sürdüren TB"K"P'ciler bunlar içinde en hızlı ve açıksözlü olanlarıdır. Özal'a ve cuntaya karşı olmak, bunların gözünde demokrasi cephesinin unsuru olmakla eşdeğerdir. Bu yüzden de bunlar Özal'a hayır, Demirel'e, İnönü'ye vb. evet demeye dünden gönüllüdürler.

Ama yalnızca bunlar ve hakim sınıfların şu veya bu kanadına yardakçılık eden bir dizi legal sosyalist değil; pek çok "devrimci" grup da, "halk yığınlarının henüz seçime katıldığı" vb. gerekçelerle, seçimlerde "kötüler içinde iyisini seçme" tercihlerini dayatmayı ince siyaset sayıyor. Bunların siyaset lügatinde "yığınlardan kopmama", "yığınların kuyruğuna takılma" ile eşanlamlı hale geliyor.

*

"GERÇEKÇİ" OPORTÜNİZME KARŞI – MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNE SARILALIM!

Gerçekçi" olarak adlandırılan bu siyaset, özellikle 12 Eylül sonrası ağır yenilginin ayrılmaz yolarkadaşı oldu.

"Gerçekçi"lik adına, devrimci siyasetin yerini birçok halde, reformcu siyaset aldı.

Bir bütün olarak hakim sınıfların faşist devletine karşı devrim mücadelesinin yerini; 12 Eylül cuntacılarına ve onun uzantılarına karşı güya devrimci mücadele aldı.

Devrimin, cuntanın devrilmesi; devrimci mücadelenin ise cuntaya karşı mücadeleyle eşitlendiği noktada; cuntanın kendi koyduğu "demokratik" kurallar çerçevesinde yerini hakim sınıfların diğer alternatiflerine bırakması halinde; böyle bir devrimci mücadele(!) hedefine varmış olacaktı. İşte bu devrimci mücadele(!), —kullanılan, önerilen yöntemler ne olursa olsun— bunun için güya devrimci mücadele idi.

"Tanklarla gelen, devrimle gidecektir" ("İşçinin Sesi") diye büyük gürültüler koparanlar; çok değil 3 yıl geçmeden, faşizmi devrimsiz filan "çözüver"diler. Tanklarla gelen devrimle değil de bunlara göre, "çözülerek" gidiverdi (aslında bir yerlere giden filan da yoktu, herkes yerli yerindeydi).

Cuntanın teşhir, tecrit ve gitmesi'nin "devrimci mücadele" nin esas hedefi olarak tespit edilmesine bağlı olarak; gündeme getirilen ittifak siyaseti de, "cuntaya karşı olan herkes ile birleşmek" olarak formüle edildi ve uygulamaya konmaya çalışıldı.

Bu ittifak siyasetine uygun olarak, daha düne kadar birbirleri hakkında "Maocu faşist" (T"K"P; TKP/ML, TDKP, TKP/ML Hareketi vb. hakkında bunu diyordu), "sosyal-faşist" (T"K"P yanlıları için, HAKLI OLARAK, TKP/ML, TKP/ML Hareketi, TDKP gibi gruplar bunu diyorlardı) değerlendirmesi yapanlar; "faşizme karşı omuz omuza" geliverdiler. Cepheler, eylembirlikleri kuruldu, bozuldu. Yenileri kuruldu.

Batı Avrupa'nın güya demokrasi savunucusu burjuva kesimleri; cuntaya karşı mücadelede "kamuoyu yaratma", "baskı yapma" mücadelesinde güvenilen ve yönelinen esas güçler oldu. Yeşiller, sosyal-demokrat partiler, katolik, protestan kiliseleri hep "taktik", hep cuntaya karşı mücadele adına kapısı aşındırılan esas güçler, kurumlar oldu.

Geçmişin bazı "hızlı" solcuları, Batı Avrupa'nın "demokrat"(!) burjuvaları nezdinde ve onlarla elele, 12 Eylül cuntasını yargılamak için "uluslararası mahkemeler" kurmayı devrimci eylem olarak görüp gösterme noktasına kadar çöktüler.

12 Eylül öncesinde de hakim olan dar milliyetçilik; soruna yalnızca Türkiye, Türkiye/Kuzey Kürdistan'da olanlar açısından yaklaşmak, dünya ile ilgilenmemek; 12 Eylül sonrasında daha da depreşti.

Türkiye, Türkiyelilerin; Şili Şilililerin; Filistin Filistinlilerin vb. "işi" olarak görüldü.

Enternasyonal dayanışma", yalnızca Türkiye'deki faşist cuntaya karşı mücadelenin (o da öyle bir "mücadele" işte!) desteklenmesini sağlama görevi olarak kavrandı. O noktada da çağrılar, işçi sınıfına, sömürülenlere, ezilenlere değil; Avrupa Parlamentosuna, çeşitli devlet parlamentolarına, sanatçılara, avukatlara vb. yöneldi.

Devrim için değil, "insaniyet" adına dayanışma talep edilmesi moda oldu!

Bunlar, devrimci bir çizgiden, reformcu bir çizgiye geçilmesinin tabii sonuçları ve aynı zamanda göstergeleri idi.

REFORMİZME HAYIR! YA FAŞİZM – YA DEVRİM!

Şimdi grupların en azından bir bölümünde, birtakım bölünmeler ertesinde, esasta işçi sınıfı hareketinin kendini göstermesine; gençlik hareketlerinin kendini göstermesine, ve Kürt milli hareketinin gelişmesine de paralel olarak, yeniden devrimci bir yöne yönelme vardır. Ama 12 Eylül ertesinin doğru bir değerlendirilmesi yapılmadan, reformizmden köklü bir kopuş mümkün değildir.

Ama belli olumlu yönelimlere rağmen, 12 Eylül'ün 8. yıldönümünde de aslında bütün "sol" içinde hakim olan devrimcilik değil REFORMİZMDİR.

Legal planda Marksizm adına yayınlanan dergilerde, esasta propagandası yapılan reformist/revizyonist görüşlerdir.

Ve legalizm batağı büyük bir çekim merkezi olarak, tüm devrimcileri de —legal imkanlardan yararlanma adına, tanınma adına, güçlenme adına— kendine doğru çekmektedir.

Henüz illegal bir basım/dağıtım ağını bile yaratmamış; örgütsel yapısı laçka; örgüt olup olmadığı bile belli olmayan bir sürü çevre; legal yayınını çıkarmış, onunla övünür, avunur, oyalanır durumdadır.

Legalizm o kadar iliklere işlemiş; ve geçmişten o kadar az ders alınmıştır ki; birbirlerinin siyasi çizgisini oportünist olarak değerlendiren bir dizi legal dergi yanyana gelip, "sosyalist basın susturulamaz" kampanyası yürütmekte; ve LEGAL basının susturulup susturulmamasını, sosyalist basının susturulup susturulmaması ile eşitleyebilmektedir.

12 Eylül, burjuva legalliğine güvenmenin en ağır hata olduğunu göstermişken; bundan en küçük bir ders almadığını pratikleri ile ispatlayanlar çoktur.

Geniş işçi kitleleri açısından bugün SHP, ANAP karşısında ehven-i şer görülmekte; ve hemen tüm oportünistlerce de bu düşünce körüklenmektedir. Çok ince "taktikler" adına SHP'nin kanatları üzerine hesaplar yapılmakta, SHP'nin hakim sınıf partisi olmadığına karar veren ince "tahlil"lerle; SHP'nin "sol" kanadındakileri "radikal demokrat" gören "tahlil"lerle(!) onun kuyruğuna takılmanın, yer yer onun bir militanı olarak çalışmanın —hem de yapılan çalışmanın esası bu olmak kaydı ile!— teorileri yapılmaktadır. Umutlar demokrasi mücadelesinde M. Ali Erenlere, Kemal Anadollara, Arif Sağlara vb. bağlanmaktadır. Bunların objektif işlevinin, devrimci solu düzene bağlamak olduğu görülmemektedir.

Örgütlü devrimci kesim içinde ise, çok küçük bir kesim dışta tutulursa; İLKESİZ BİRLİKÇİLİKTİR moda olan!

İlkeleri savunma "dogmatizm" olarak adlandırılmakta, dogmatizme karşı dehşetli(!) mücadeleler yürütülmektedir.

Gelişen kendiliğinden işçi hareketi karşısında hakim tavır işçi kuyrukçuluğudur. Bu kuyrukçuluk bazılarının şahsında "En büyük işçi sınıfı, başka büyük yok" amigo çığırtkanlığına kadar ("İşçinin Sesi") varmıştır.

Gelişen Kürt milli hareketi karşısında ise hakim tavır, bir yandan bu hareketin bugün esas örgütlü gücü PKK'ya karşı düşmanlık iken; diğer yandan PKK'dan soyutlanan —aslında soyutlanması mümkün olmayan— Kürt milli hareketine övgüler düzmek biçimindedir.

Devrimci konumlarını koruyanların büyük bölümünün belirleyici özelliği geçmişteki yanlış çizgilerine dört elle sarılmak, geçmişten öğrenmemek, geçmişini sürdürmektir. (Dev-Sol, TKP ML'in DABK kanadı gibi)

"Arayış" adına Marksizm-Leninizme üstü kapalı ve açık saldırılar; bir zamanların Marksist-Leninistlerinin dönmeleri, döneklik yaygındır.

Biz Bolşevik Komünistler ise bugün işçi sınıfı hareketi içinde, Kürt milli hareketi içinde, emekçilerin, köylülerin hareketleri içinde, gençlik hareketi içinde, genelde devrimci hareket içinde çok küçük bir azınlığı oluşturuyoruz. Etkimiz çok sınırlı.

Bu durumda, reformizmin hakimiyetinde şaşılacak birşey de yoktur. Reformizm ancak, gerçekten devrimci bir propaganda ajitasyon faaliyeti kitleleri kucakladığında; ve ancak kitlelerin kendi deneyimleri bu propaganda-ajitasyon faaliyeti ile üstüste bindiğinde yenilecektir. Ama er geç yenilecektir!

12 Eylül'ün 8. yıldönümünde de Bolşevik Komünistler, faşist diktatörlüğün askeri cunta biçimindekinin gerçek alternatifinin parlamenter demokrasi maskeli biçimi olmadığını; askeri faşist cuntanın Türkiye'de faşist diktatörlüğün yalnızca bir biçimi olduğunu; sorunun faşist diktatörlüğü işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile yıkmadan çözülmeyeceğini haykıracaklar; REFORM DEĞİL DEVRİM! şiarını; Ya Faşizm/Ya Devrim şiarını yükselteceklerdir.

Bunun gerçekçi olmadığını, bunun yalnızca propaganda olduğunu, bugün yığınların devrime hazır olmadığını, onlara bugün ne yapmaları gerektiğini söylememiz gerektiğini söyleyeceklere cevabımız şudur:

YIĞINLARI SÖMÜRÜLMEKTEN, EZİLMEKTEN KURTARACAK BİRİCİK GERÇEKLİK DEVRİMİN TA KENDİSİDİR! Biz yığınlara bugün devrim için hazırlanın, örgütlenin, günlük her mücadeleyi sonal hedefe bağımlı kılın diyoruz.

Bugün devrimci çalışma, yığınları devrime katabilmek için, öncelikle yığınların en ileri kesimlerini Komünizme kazanmak için yürütülecek propaganda/ajitasyon ve buna bağlı örgütlenme, bolşevik bir partiyi yaratma, inşa etme faaliyetidir.

Bu faaliyeti kısa sürede kazanılacak "başarılara" tercih edip, kısa süreli başarılar peşinde koşanlar "gölge etmesin, başka ihsan istemez!"

Hakim sınıflar, devrimci bi durumun yeniden yükselmesi ve devrimci bir krizin olgunlaşmasını sonsuza dek engelleyemezler. Bu anlamda yeni 12 Eylü denemeleri —devrim onları engellemedikçe— yeniden kaçınılmaz olacaktır. Ama 12 Martlar, 12 Eylüller nasıl ki istenen "dikensiz gül bahçesi"ni gerçek anlamda yaratamadı ise; yeni deneyler de aynı başarısızlığı —uzun süreçte— mahkum olacaktır.

Ve bu 12 Martlar, 12 Eylüller vb. zinciri, er geç devrimli emperyalizme bağımlı hakim sınıfların iktidarı yerle bir edilerek kırılacaktır.

Görev bugün de, yarın da, görevi yerine getirene kadar; bunun için çalışmak, bu görevi merkeze koymaktır. DEVRİMCİNİN GÖREVİ DEVRİM YAPMAKTIR!

12 Eylül rejimine karşı uluslararası mahkemeye çağrı, onu devrimcilik adına imzalayanların yüz karası REFORMİST BATAĞIN en belirgin ifadesidir!

Bir dizi örgüt ve kişinin imzaladığı bir açıklama ile "Darbenin 8. yıldönümünde" "12 Eylül rejimine karşı uluslararası mahkeme"ye bir "çağrı" yayınlandı.

Bu çağrı, Devrimci İşçi, ATİF gibi bizim devrimci olarak değerlendirdiğimiz örgütler tarafından da imzalanmamış olsa; ve evet bu çağrının inisiyatifi bizzat Dev-İşçi çizgisinin savunucularından gelmemiş olsa; üzerinde durmaya değmez der, geçerdik.

Ama bu çağrı, emperyalist burjuvazinin doğrudan yardakçıları ve propagandacıları tarafından değil; birtakım devrimci olarak değerlendirdiğimiz güçler tarafından da yapılmıştır; ve bu güçler açısından devrimcilik adına, 12 Eylül rejimini teşhir-tecrit etme adına yapılmaktadır. Bu noktada bunu imzalayan devrimci güçlerin reformist batağa ne ölçüde battıklarını göstermesi açısından önemli ve vahimdir.

"DARBE"NİN 8. YILINDA TÜRKİYE: REJİM FAŞİST DEĞİL Mİ?

Mahkeme çağrısı bilinçli olarak "12 Eylül rejimi"nden sözediyor, ama bu rejim çağrının hiç bir yerinde faşist olarak nitelendirilmiyor.

Bu rejim ayrıca Türkiye'de emperyalizme bağımlı hakim sınıfların rejimi olarak değil; "generaller"in rejimi olarak adlandırılıyor.

Çağrıya göre: "12 Eylül 1980'de GENERALLER [faşist ordu, vb. bile değil, kendi ve yalnız başına generaller!!!] Türkiye'de iktidarı gaspetmişlerdir."

Bu her yanı eğri iddianın hiçbir yerini düzeltmenin imkanı yoktur.

Herşeyden önce ve önemlisi olarak, iktidarı gaspedenlerin "generaller" olduğunu söyleyip durmak; onların hangi sınıflar adına, hangi emperyalist güçler adına iktidarı TÜMÜ ile ele aldıklarını (ki olan budur. 12 Eylül'de siyasi iktidara TÜMÜ ile el koyan faşist ordu, zaten iktidarın temel dayanağı idi; ve siyaseti zaten önemli ölçüde belirliyordu) gözlerden gizlemek, iktidarın sınıf niteliğini gözlerden gizlemek, ordunun faşist niteliğini ve gerçek işlevini gözlerden gizlemek, faşist ordunun gerisindeki sınıfları ve emperyalist güçleri aklamaktır.

Bu generaller yine çağrıya göre "tamamen teröre ve baskıya dayalı bir rejim oluşturmuşlar"dır.

Burada bir yandan sorun "tamamen terör ve baskıya dayanarak"dendiği noktada abartılarak; bu rejimin baskı ve terör yanında önemli ölçüde demagojiye de dayandığını, bu alanda kendinden önceki faşist rejimlerden bir farkı olmadığını gözlerden gizleme söz konusudur.

Diğer yandan ve bundan önemlisi, "baskı ve teröre dayalı rejim" 12 Eylül sonrasının işi olarak gösterilerek, 12 Eylül öncesi faşist rejim gözlerden gizlenmekte, aklanmaktadır.

Ama bununla da bitmiyor. Bir yandan rejimin tamamen baskı ve teröre dayandığı iddiası ileri sürülüyor, ama diğer yandan bu rejimin adı faşist olarak konmuyor. Uygulamalar hakkında yapılan değerlendirme de bunların "anti-demokratik" olduğu. Onun ötesine geçilmiyor!

12 Eylül rejiminin faşist olarak adlandırılmaması; ona karşı herkesi birleştirme adına da yapılsa, gerçekte bu rejimin korunmasıdır. Eğer bu rejim demokrasiden bazı sapmalar içinde ise, yapılan yalnızca bazı anti-demokratik uygulamalar ise, rejim yıkılmadan o sapmalar ve uygulamalar yapılacak demokratik yasalarla ve seçimlerle vb. düzeltilir; demokrasiye geçiş tamamlanır! Mesele hallolur.

Ama gerçekte Türkiye'de bugün faşizm hüküm sürmekte. Parlamenter demokratik bir maske geçirilmiş faşizm! Sözkonusu olan bazı "antidemokratik yasa ve uygulamalar" değil; hakim sınıfların sistemli faşist terör rejimidir. İdeolojisi ve politikası ile, uygulamaları ile açık terörcü bir diktatörlüktür Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da hüküm süren. İşkence, şövenizm, ırkçılık, dinci fanatizm, kadının köle tutulması, Kıbrıs'ta olduğu gibi askeri yayılmacılık, Kürt milli hareketinin yokedilmeye çalışılması ve Türk-olmayan milliyetlere en ağır milli zulümdür bu rejimin temelleri.

Bu rejimi faşist olarak nitelememek, onu aklamaktır. Bu aklamanın siyasi temeli, devrimle rejim yıkılmaksızın demokrasiye geçilebileceği düşüncesidir. Türkiye'de tüm demokratik görünümlü hakim sınıf sözcülerinin ve onların emperyalist efendilerinin de görüşü budur. Hatta 12 Eylül cuntacıları bile "demokrasiye geçiş"ten sözederek rejimin demokratik olmadığını kabul edegelmişlerdir.

Yani "mahkeme"ciler, bu tavırları ile emperyalizmin ve onun Türkiye'deki uşaklarının görüş alanı içindedirler.

1980 ÖNCESİ TÜRKİYE: REJİM DEMOKRATİK MİYDİ?

* Baskı ve terör rejimini Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da 12 Eylül sabahı generallerle başlatıyor çağrıcılarımız!

Generallerin yaptıkları sayılıyor ardından.

Sayılanlar gerçekten de 12 Eylül faşizminin yaptıklarıdır.

Peki ama, 12 Eylül öncesinde burada sayılanlar —boyutu değişik olsa da— yok muydu?

Çağrıcılar bu soruya açık cevap vermiyor. Ama baskı ve terör rejimini 12 Eylül ile başlattıklarına göre, çıkan sonuç, 12 Eylül öncesi Türkiye'de baskı ve terör rejimi değil; baskısız-terörsüz bir rejim hüküm sürdüğüdür.

Ama bu, Türkiye / Kuzey Kürdistan gerçekliğinin tersyüz edilmesi, 12 Eylül öncesinde Türkiye'de hüküm sürenin de faşizm olduğunun gözlerden gizlenmesidir.

12 Eylül sonrasında Türkiye'de iktidarın sınıfsal niteliğinde de; özünde de bir değişiklik olmamıştır.

Faşist terör belirli bir süre daha geniş ve daha sistemli olarak ve tek merkezden yönetilerek uygulanmıştır. Hakim sınıfların siyasi temsilcileri arasındaki dalaşmaya bir süre ara verilmiş; ve hakim sınıfların esas vurucu gücü ordu, tüm gücüyle işçi sınıfı ve emekçi yığınlara ve devrimci güçlere saldırmıştır. Devrimci dalganın yükselme döneminde, yasalarla sınırlanmış ve fakat sınıf mücadelesinin gücüyle söke söke kullanılan —birçok halde yasal olmadan kullanılan— bir dizi demokratik hak, süngü zoru ile kullanılamaz hale gelmiştir.

Bu değişiklikler hiçbir şekilde Türkiye'de faşizmi 12 Eylül ile başlatma hakkını kimseye vermez. Ama Türkiye'de hakim sınıfların güya demokratik tüm cunta-dışı temsilcileri, sorunu tam da böyle koymaktadırlar. Onların derdi, 11 Eylül'e dönmektir. Tabii ki devrimci durumun bastırılmış olduğu 11 Eylül'e.

Baskı ve terörü 12 Eylül ile başlatmak, Türkiye'de Demirellerin, Ecevitlerin, Erbakanların vb. vb. nin işidir. Ama devrimcilik adına konuşanların işi olmamalıdır.

"Baskı ve terör rejimi"ni 12 Eylül'le başlatanlar, Demirellerle, Erbakanlarla, Ecevitlerle, evet bugün darbeciliğe karşı çıkan Türkeş gibileriyle bile ideolojik-siyasi olarak —bu noktada— birleşmektedirler.

Niyetleri ne olursa olsun, 12 Eylül rejimine karşı mücadele hedefleri de birdir: Faşist devlet iktidarının özüne dokunmadan, reform ve reformcuklarla 12 Eylül öncesine dönmek.

* Kürt milli hareketinin faşist yokedilme siyaseti ve Kürt ulusu üzerindeki tüm milli baskılar; Kıbrıs'a karşı izlenen saldırgan emperyalist siyasetten ve Türk olmayan diğer milliyetlere karşı faşist-şövenist siyasetten ayrılamaz.

"Mahkeme"ciler çağrılarında, 12 Eylül'ü yargılarken milli mesele bağıntısında yalnızca "Kürt halkına karşı [Kürt ulusuna değil; örgütlü milli harekete değil! Yalnızca Kürt halkına karşı! Onlar bu bağıntıda aslında ulusa yapılan baskının karşısında olmadıklarını gösterir bir konumda duruyorlar] "saldırı ve imha savaşından" sözediyorlar.

Faşizmin aklanması çabaları içinde, tabii Kuzey Kıbrıs'ın faşist işgalinden tek söz yok.

Şimdi en tutarlı "demokrat" pozlarda ortalarda dolaşan Ecevit hükümeti dönemindeki bu şöven-emperyalist saldırı, çağrıcılar için herhalde üzerinde durulmaya değmez bir olaydır.

12 Eylül faşizmi bu bağıntıda, "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nin kurulması ile, yalnızca Ecevit önderliğinde gerçekleştirilen hareketin sürdürücüsüdür.

Çağrıda bunun yanında Türkiye'de Türk olmayan diğer milliyetlere, Ermenilere, Araplara, vb; hakim din ve mezhepten olmayanlara —Yezidilere vb.—uygulanan faşist baskılardan tek söz yoktur.

12 Eylül rejiminin cürümleri arasında çağrıcılara göre bunlar yoktur. Bu noktada da çağrı, gerçekte Kürt milli hareketinin gelişmesi karşısında Kürt "sorunu"nda siyaset değiştirmek gerektiği, Kürtlerin —hiç olmadı— varlığını kabul etmek gerektiği, Kürt dilinin serbest bırakılması gerektiğini vb. savunan bir dizi hakim sınıf sözcüsünün söylediklerinin ötesinde değildir.

ABD emperyalizminin sözcülerinin, Batı Alman emperyalizminin sosyal-demokrat temsilcilerinin bir kesiminin, Batı Avrupa'daki bir dizi sosyal-demokrat partinin siyaseti çerçevesindedir çağrı.

* Kadınların üzerindeki feodal faşist baskılar:

Kadınların üzerindeki baskılar konusunda da çağrı, kadınlar üzerindeki baskıların 12 Eylül ile "özel biçimler" aldığını söyleyerek sahtekarlık yapmaktadır. Çünkü özel biçim olarak sayılanlar 12 Eylül öncesinde de Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da gündemde idi.

"Yüzkızartıcı işkenceler" 12 Eylül rejiminin keşfi değildir. Türk hakim sınıflarının faşist rejimlerinin her biri, kadın düşmanlığını sergilemiş, ele geçirdiği kadın devrimcilere her dönemde en adi, en ağır "yüzkızartıcı" işkenceleri uygulamıştır.

12 Eylül varolanı daha geniş, yaygın ve sistemli bir biçimde uygulamıştır.

Sorunun böyle konmaması, 12 Eylül öncesinde kadınlar üzerindeki feodal-faşist baskıları gerçekte aklamaktır.

*

Kısacası:

O Çağrının siyasi temelleri 12
O Eylül rejimine, 11 Eylül reji-
O minin faşist, emperyalist uşa-
O ğı siyasetçilerinin sınırları ve
O çerçevesi içinde karşı çıkan
O temellerdir.

ÇAĞRININ AMAÇLARI VE TALEPLERİ bölümüne gelince:

Çağrının amacı, 12 Eylül rejiminin anti-demokratik cürümlerini teşhir etmek ve Türkiye'deki rejimin demokratikleşmesi için baskı kurulmasını sağlamaktır.

Baskı kurması beklenenler, mahkeme hedeflerinin 6. maddesinde açıkça sayılmıştır:

"Avrupa parlamentosu ve Konseyi... Birleşmiş Milletler.. Avrupa ülkeleri hükümetleri.."

İşte birtakım devrimci grupların geldikleri noktada vardıkları yer budur. Onlar için artık "devrim", geçmişe bakıp üzerine tatlı anılar anlatılacak birşey, veya varılması istenen güzel bir hayaldir en iyi halde.

Onlar için bugün yapılması gereken şey, "devrim" gibi boş hayallerle uğraşmak değil; halk yığınlarının çok somut bazı demokratik hak ve özgürlük taleplerini, reformlar yoluyla gerçekleştirmektir. Bunun yolu da Avrupa'daki "demokrat kamuoyu"nu harekete geçirip, onların baskısı sonucu "Avrupa'daki hükümetler" üzerinden, Türkiye'deki rejime baskı yapmaktır.

İşte 12 Eylül'ün 8. yıldönümünde keşfettikleri "mücadele" budur!

Bu mücadele, devrimcilik yerine reformizmin geçirildiğinin en açık örneklerinden biri olması yanında; bu çağrıyı imzalayan devrimci güçlerin umutlarını artık işçi sınıfına ve emekçi yığınlara değil, "demokratik" Avrupa hükümetlerine bağladıklarını göstermektedir. Çağrı aynı zamanda, 12 Eylül darbesinin tezgahlayıcı ve açık destekçileri arasında olan "Avrupa ülkeleri hükümetlerini" de demokrasi yanlısı gösterme işlevini de görmektedir.

12 Eylül'ü yapan generaller, yalnızca Türkiye'de hakim sınıflardan soyutlanmakla kalmıyor; aynı zamanda emperyalizmden de soyutlanarak —en azından Avrupa'daki emperyalist güçlerden soyutlanarak— onların çıkarlarını savunmayan bir grup olarak ele alınmaktadır.

Avrupa hükümetleri, çağrının mantığına göre, herhalde Türkiye'de olanlardan haberdar değildir. Olsa, onlar demokrasi aşkı içinde karşı çıkacaklardır olanlara! Onun için şahitlerle filan yargılamak, göstermek gerektir. Mantık budur.

Bu mantığı savunanlara, emperyalist güçlere kendi kuklalarını yargılattırma çabalarında başarı(!), hem de "üstün" başarı dilemekten başka bir şey düşmez bize!

Devrimcilik adına bunu yapanlara söyleyeceğimiz: Bu eylemin devrimci bir eylem olmadığıdır!

Bu eylemi yapan grupların peşinde yürüyen devrimcilere çağrımız; bu gibi eylemleri devrimci iş yapma adına düzenleyen oportünist-revizyonist yöneticilerini yalnız bırakmalarıdır.

12 Eylül'ü yargılayacak güç, uluslararası işçi sınıfının ayrılmaz parçası olan çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve Türkiye halklarıdır!

Ve onun gerçekten yargılanması devrimle olacaktır! Ve devrim yalnızca 12 Eylül'ü değil; onun gerisindeki emperyalizmi ve Türk faşist hakim sınıflarını yargılayacak; onların faşist düzenini yerle bir edecektir.

Devrimciler için görev, emperyalistlerle omuz omuza "faşizme karşı mücadele"(!) safsataları ile uğraşmak değil; DEVRİMİ HAZIRLAMAKTIR!

ŞİLİ-TÜRKİYE: DÜŞMAN BİR... MÜCADELE BİR...

Şili'de Aralık 1970'de seçim ile işbaşına gelen Allende hükümetinin 11 Eylül 1973'te askeri bir darbe ile devrilmesinden bu yana 15 yıl geçti. Latin Amerika'nın en kanlı, cani, terörist rejimlerinden birinin kurulduğu; binlerce emekçinin katliamdan geçirildiği, onbinlercesinin işkenceler altında inletildiği; Şili işçi sınıfının üzerinde en ağır baskıların sürdürüldüğü, en küçük demokratik haktan uzak bırakıldığı bu 15 yıl aynı zamanda, Şili işçi sınıfının, Şili halklarının faşist Şili devletine karşı yiğitçe direndiği, şartların muazzam zorluğuna rağmen mücadelesini giderek daha da güçlendirdiği, faşizme karşı militanca savaşım yürüttüğü... zengin deneyimlerle dolu yıllar oldu.

Şili faşizminin 15 yılı aynı zamanda Marksist-Leninist teorinin birçok ilkesinin doğruluğunun bir kez daha ispatlandığı; modern revizyonist, oportünist teorilerin yenilgisinin bir kez daha belgelendiği yıllar oldu.

ALLENDE HÜKÜMETİ NEDEN YENİLDİ?

1970 başkanlık seçimlerine, birçok partinin biraraya gelerek oluşturduğu Halkın Birliği (Unidad Popular) cephesi, Şili işçi sınıfının ve diğer emekçilerin birçok talebini ileri sürerek katıldı ve seçimleri az farkla kazandı.(*)

Allende başkanlığında oluşturulan yeni hükümet, ileri sürdüğü birçok talebi uygulamaya başladı. Şili'de REFORMLAR DÖNEMİ açıldı.

Birçok fabrika devletleştirildi. Büyük toprak ağaları —satın alınma yoluyla!!— "mülksüzleştirilmeye" başlandı. 1971'de ABD tekellerinin elindeki bakır madenleri devletleştirildi. Bu ve benzeri tedbirler hem yerli gericiliği, hem de Şili ekonomisinde hakim emperyalist güç olarak faaliyet sürdüren ABD emperyalizmini ve diğer emperyalist güçleri çileden çıkarmaya yetmişti.

Toprakları —satın alınma yoluyla da olsa— elinden alınan ve yoksul köylülere dağıtılan Şilili büyük toprak sahipleri, Allende hükümetinin bu politika ve uygulamalarına gözyumabilirler miydi? Fabrikaları devletleştirilen işletmelerde hakimiyetlerini yitiren burjuvalar, asalaklar bu politika ve uygulamaları kabul edebilirler miydi? Egemen rollerini yitiren ABD sermayedarları, devletleştirmenin aşırı kârlarına zarar verdiği diğer emperyalist güçler bu politika ve uygulamalara sempatiyle bakabilirler miydi?

Bütün bu yerli ve yabancı gerici güçlerin Allende Hükümetine karşı birleşeceği ve hükümeti devirmek için her yola başvuracağı gün gibi açıktı.

En açık faşistinden hıristiyan "demokratlara!" kadar uzanan anti-Allende bloku derhal Allende hükümetine karşı saldırılara girişti. Bakanlara, Unidad Popular içerisinde yer alan partilerin yöneticilerine, hükümet memurlarına karşı silahlı saldırılar düzenlendi. Bu blokun yönetimindeki sendikalar tarafından grevler örgütlendi, geniş emekçi yığınların politize olmalarından şaşkına dönen korkak küçük - burjuva tabakalar, örneğin doktorlar tarafından işi bırakma eylemleri yürütüldü. Bu anti-Unidade Popular blok Haziran 1973'te ilk hükümet darbesi provasına girişti ama bu darbe başarısızlıkla sonuçlandı.

Bu blokun saldırıları görmek isteyen ve derdi gerçekten dönüşüm olan bir hükümete, derhal kendi güçlerini toparlama, silahlandırma, karşı-devrimci şiddete karşı devrimci şiddeti çıkarma zorunluğunu bütün açıklığıyla ortaya koyarken, Allende hükümeti hiçbir etkili tedbir almıyordu.

Bunun yerine burjuvazinin vicdanına başvuruluyor; ikna gücü ile burjuvazi ve toprak sahipleri imtiyazlarından gönüllü olarak vazgeçirilmeye çalışılıyordu. "Demokratik seçimlerle" işbaşına gelmiş olma; "meşru" olma, darbeye karşı garanti imiş gibi görülüp gösteriliyordu.

Parlamenter yollarla, burjuvazinin her partisinin legal çalışma imkanları ile, "özgür basın" aracılığıyla siyasal çelişkilerin barışçıl bir biçimde giderileceğine ve bu ortamda gericiliğin silahlı bir saldırısının olamayacağına inanılıyordu.

Ama yaşam tam tersini ispatladı.

Anti-UP blokuna karşı barışçıl bir politikadan yana olan Allende hükümeti, aynı barışçıl politikayı işçi sınıfına göstermiyordu. Barışçıl geçiş hayalleri ile ideolojik-siyasal olarak önemli ölçüde pasifize edilen Şili işçi sınıfı, aynı zamanda örgütsel ve askeri olarak da pasifize ediliyordu. Ekim 1972'de çıkartılan "Silah Kontrol Kanunu" ile sivillerin silah taşıması yasaklanıyor; işçi sınıfının silahlanmış kesimlerinin silahları zorla toplatılıyordu. Silahlarını vermemekte direnen işçiler üzerine bizzat Unidad Popular hükümeti tarafından askeri güç gönderiliyor, silahlanmış mahalleler ordu güçleri tarafından hükümetin onayı ve emriyle kuşatılıyordu.

Tam reformistlere özgü bir yarı-gönüllülükle; toprak ağalığının, emperyalist burjuvazinin bazı —öncelikle hakim olan ABD emperyalizmine bağımlı— kesimlerinin tepkisini çeken bazı tedbirler alınıyor; yoksulların lehine bazı düzenlemeler yapılıyor (gecekondu bölgelerinde annelere bedava süt dağıtımı, doktorluk hizmetinin bedava kılınması vb.) ama hem atılan ileri adımları korumak; hem de bunları ilerletmek için silaha sarılmaya hazır olanlar silahsızlandırılıyor; gerçek bağımsızlığa, demokrasiye ve sosyalizme gidişin biricik yolu olan devrim için çabalar, devrimci yol için çabalar karşı-devrimci şiddetle bastırılıyordu.

Allende hükümetinin en büyük tarihsel açmazı; bağımsızlığı ve demokrasiyi eski devlet mekanizmasını yıkmadan, parçalamadan demokratikleştirerek gerçekleştirmeyi amaçlamasıdır. Bu nedenle Şili devletinin temel direklerine; Şili ordusuna, polis mekanızmasına dokunulmamış, olduğu gibi bırakılmış, daha da ötesinde ileri sürülen bağımsızlık ve demokrasi politikasının yürütülmesinde bu mekanizmalara dayanılmıştır.

Halbuki her gerçek siyasal ve sosyal dönüşümün en temel önşartı, varolan burjuva devlet mekanizmasının yıkılması, parçalanması; gericiliğin "Çin Seddi"nin taş üstünde taş bırakmayacak biçimde yerle bir edilmesidir.

Kararlılığını esas olarak devrimci yolun bastırılmasında gösteren Allende hükümetine karşı olan blok, ondan daha tutarlı ve daha kararlı davrandı. Bütün hazırlıklarını yapan, tüm güçlerini toparlayan Şili karşı-devrimi, 11 Eylül 1973'te topyekun saldırıya geçti;

(*) Esas olarak sosyal-demokrat (Sosyalist) ve revizyonist partinin ("Komünist" Partisi) oluşturduğu Unidad Popular'ın adayı Allende oyların %36.8'ini; açık faşist birleşik sağ (Milli Cephe) %34.8'ini; Hıristiyan Demokrat partinin adayı Tomic oyların %27.8'ini toplamıştı.

teslim olmayan Allende ve Unidad Popular hükümetinin bulunduğu başkanlık sarayını havadan ve karadan kuşatarak taş üstünde taş bırakmayacak biçimde bombardıman ederek yıktı.

Başkanlık sarayı bombalanıyor

Şili devrimi 11 Eylül 1973'te ağır bir yara aldı. Fakat Şili işçi sınıfının ve emekçi halkının devrim mücadelesi durdurulamadı, Şili halklarının özgürlük aşkı boğulamadı.

Şili işçi sınıfının ve emekçi sınıf ve tabakalarının faşist Şili devletine karşı verdiği mücadele giderek gelişiyor, güçleniyor. Kasım 1985'de 1 milyon kişi faşizme karşı protesto eylemlerine katıldı. 1986'da faşizme karşı büyük bir genel grev yapıldı. 1987'de Şili işçi sınıfının, emekçilerinin militanlaşan mücadelesi tüm dünyada Pinochet faşistinin kaçınılmaz sonunun pek uzak olmadığını daha açık olarak kanıtladı.

*

Şili'de askeri faşist cunta bugün bir yandan işçi sınıfının ve halk yığınlarının giderek gelişen ve militanlaşan muhalefetini bastırmaya çalışırken; diğer yandan burjuvazinin, cunta işbaşına geldikten hemen sonra –bizim ülkemizde de olduğu gibi— sivil siyasi temsilcilerinin önemli bir bölümünün de muhalefetini karşısında buluyor. Allende hükümetine karşı savaşlarında askeri faşist cuntanın yolunu döşeyen ve onu selamlayanlar; işler kendileri açısından düzeltildikten sonra, yani emperyalizmin ve onun uşaklarının çıkarlarına yönelen tehdit faşist zorbalıkla bastırıldıktan sonra; demokrasi havarisi pozlarına bürünerek ortaya çıkıp siyasi iktidarda pay taleplerini öne sürdüler, sürüyorlar. Bugün faşist askeri cuntaya karşı burjuva muhalefetin önemli bir bölümünü oluşturan "Demokratik Birlik" (Allianza Democratica) içinde belirleyici güç, faşist cuntanın yol açıcısı ve başlangıçtaki destekçisi Hıristiyan Demokrat Partidir.

Burjuva muhalefetin diğer bölümünü oluşturan Demokratik Halk Hareketi (MDP) ise aslında Unidad Popular'ın(*) bir devamı, modern revizyonist Şili "Komünist" Partisinin belirleyici rol oynadığı harekettir. Halk yığınlarının silahlandırılmasının önünde engel olması; ve parlamenter barışçıl geçiş caniyane teorileri ile onların uyutulmasının baş sorumlusu olan ve bu tavırları ile faşist cuntanın zaferinin sorumlularından olan bu güç; bugün burjuva muhalefetinin diğer kanadı ile birlikte; cuntaya karşı mücadelede önderliği ele geçirme mücadelesi veriyor. Her ikisi de esas belirleyici güçleri itibarı ile devrime karşı olan bu güçler, bugün halk hareketinin ne yazık ki esas örgütleyicileri durumundadır. Ama şu açıktır ve eylemler de göstermiştir ki; bunların temsil ettiği kitle yığınların büyük çoğunluğudur ve cunta gidicidir. Cuntanın yaptığı göstermelik demokrasi maskelemeleri de, onun gidişini engelleyemeyecektir. Bunu gören emperyalist güçlerin büyük bir bölümü de şimdi Şili'de "demokrasi" talep eder duruma gelmiştir. Özellikle Batı Avrupa'daki emperyalist güçlerin sosyal-demokrat ve birçok halde hıristiyan-demokrat partilerinin bir bölümü Pinochet önderliğindeki askeri faşist diktatörlüğe karşı açık tavır almış durumdadır. O kadar ki, Batı Alman emperyalizminin hükümet partisinin Geißler, Blüm gibi ünlü temsilcileri, Şili'de açıkça demokrasi olmadığını ilan etmekte; Pinochet rejimine karşı direniş eylemlerinin haklılığının propagandasını yapmaktadırlar. Ülkelerinde sıkıyönetim kanunlarının hararetli savunucuları, gerçek demokrasinin bu yeminli düşmanları, Şili'de "yemokrasi" havarisi kesilebilmektedirler.

Bunun nedeni, Pinochet'in ve onunla birlikte bugünkü rejimin gidici olduğu, gelişmenin önünde engel haline geldiği; emperyalistlerin genel çıkarları açısından bu rejimin gidip, yerine demokratik görünümlü bir rejimin gelmesinin daha iyi hale gelmiş olmasıdır. Bu olmaz ise, halk muhalefetinin radikalleşmesi ve burjuva muhalefetin kontrolünden çıkması korkusu emperyalist burjuvaziyi sarmıştır.

Bugün Şili'de işçi sınıfı ve halk yığınları; Şili'nin bağımsızlığı ve gerçek demokrasinin kazanılması için yiğit ve militan bir mücadele yürütmektedir. Savaşan işçi sınıfı ve halk yığınlarıdır. Pinochet de gidecektir. Ama iktidara yürüyen ne yazık ki, gerçekten savaşan halk yığınları değil, burjuvazinin (emperyalizme bağımlı burjuvazinin) anti-askeri cuntacı demokrasi savunucusu görünümlü kesimidir. Bunun nedeni, işçi sınıfı hareketine yön ve yol gösteren ve o hareket ile sosyalizmi birleştirip, bütünleştirmiş bir bolşevik yapılanmanın, güçlü bir Bolşevik Partinin yokluğudur. Ama bu hiçbir şekilde, verilen mücadelelerin "boşuna" olduğu vb. anlamına gelmiyor. Bu mücadeleler içinde Şili işçi sınıfı ve emekçi yığınları muazzam öz deneyimler kazanıyor; kendi gücünün bilincine varıyor. Ve gelecekte kendi iktidarının mücadelesinin ortamını ve birikimini yaratıyor. Şili'li komünistler de geçmişin deneyimlerinden doğru dersler çıkartıp, bunlar temelinde de işçi sınıfı hareketi ile birleştiğinde, Şili'nin geleceği işçilere, emekçi yığınlara ait olacaktır.

1 Mayıs 1985, Santiago.

Şili halkları bolşevik bir Komünist Partisinin önderliğinde, işçi-köylü ittifakına dayanarak, işçi sınıfının bu ittifakta hegemonyasını sağlayarak mutlaka zafere ulaşacak; işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kuracak, durmaksızın tüm emekçilerle birlikte işçi sınıfı proletarya diktatörlüğüne yönelecektir.

Faşist Şili ordusunun Pinoçet önderliğindeki darbesine karşı işçiler ellerindeki her türlü araçla fabrikalarının ordu tarafından işgal edilmesine karşı direniyorlar.

(*) Unidad Popular (Halk Birliği) içinde yer almayan, bir küçük-burjuva teşkilatı olan MİR de, Sosyalist Parti ve Komünist Parti yanında MDP içinde yeralmaktadır. MİR (Devrimci Solların Hareketi) 1970 seçimlerinde UP'a katılmamış, ama UP'ı desteklemiştir. Unidad Popular'ın (UP) tersine, barışçıl geçiş'i değil, Castrist Guevaraist bir çizgi temelinde gerilla savaşını savunmuştur. Silahları teslim etmeme, silahlanma çağrısı yapmıştır. Bu çizgisi ile Allende hükümetinin de saldırı hedefi haline gelmiştir. Cuntaya karşı direniş içinde başlangıçta önemli rol oynamıştır. MİR, MDP içinde yer almasına rağmen, belirleyici bir rol oynamamaktadır.

ŞİLİ DEVRİMİNİN YENİLGİSİ MODERN REVİZYONİST TEORİ VE PRATİĞİN DE YENİLGİSİDİR!

Şili halkı için geçici bir yenilginin başlangıcı olan 11 Eylül 1973 askeri faşist darbesi; revizyonist-oportünist teoriler ve onların uygulaması için ise KESİN BİR YENİLGİDİR.

Modern revizyonistler SB-KP XX. Parti Kongresinde parti çizgisi haline getirdikleri; 1957 ve 1960 Moskova Deklarasyonları ile de Uluslararası Komünist Hareketin platformu haline dönüştürdükleri barışçıl parlamenter yol teorilerinin pratikte ispatı olarak Unidad Popular hükümeti deneyimini büyük bir sevinçle karşıladılar.

Şili; modern revizyonistler için "Marksist" ve burjuva partilerin ortaklaşa koalisyon hükümeti ile sosyalizmin inşasının başarılacağı "klasik" örnekti. Modern revizyonistlere göre Şili'de dünyanın "seçimle işbaşına gelen ilk Marksist başkanı Allende" önderliğindeki Unidad Popular deneyi, parlamentoda "ilerici güçlerin sağlam bir çoğunluk sağlayarak parlamentoyu halk egemenliğinin gerçek aracı haline dönüştürebileceğini"; şiddete dayalı devrim olmadan sosyalizme ulaşılabileceğini; sosyalizmin, yalnızca eski devlet mekanizması parçalanmadan değil, aynı zamanda burjuvazinin yardımı ile de kurulabileceğini göstermişti!!!

Modern revizyonistlerin Şili'li çömezleri de revizyonist teoriyi özenle uygulamaya koyuldular. Şili devriminin barışçıl-parlamenter gelişmesinin önünde engel gördükleri işçi ve emekçilerin her hareketine karşı revizyonist Şili "Komünist" Partisi düşmanca tutum aldı. 1972'de oybirliğiyle kabul edilen ve sivillerin silah taşımasını yasaklayan (yani işçilerin, emekçilerin silahsızlandırılmasını öngören) "Silah Kontrol Kanunu" yasa tasarısı oybirliğiyle (Şili "K"P'li parlamenterlerin onayıyla da) parlamentodan geçirildi.

Bu kanuna göre, izinsiz silah bulunduran her kişi 10 yıl ağır hapis cezasına çarptırılıyor; yine bu kanun güvenlik güçlerine karşı silah kullanıldığında ömürboyu hapis veya ölüm cezasını öngörüyordu.

Şili "Komünist" Partisi faşist cuntanın iktidara el koymasından birkaç hafta önce kendi üyelerine, şayet ellerinde hala silah kalmışsa, bunları geri verme çağrısı yapıyordu. (Jorge Palacios, "Chile: An Attempt at 'Historic Compromise' — The Real Story of the Allende Years", 1979, s.346)

Şili "Komünist" Partisi, Şili gerici blokunun Allende hükümetine saldırılarını kuvvetlendirdiği ortamda, "İçsavaşa hayır" sloganını yükseltiyor ve şunları yazıyordu:

! "Mart seçimleri ertesinde gericiliğin hükümeti bir devlet darbesi ile yıkması kesinleşince, buna karşı bizim sloganımız şu olmuştur: 'Hiçbir şekilde bir içsavaşa girme!'" (Şili "K"P önderlerinden L. Corvalan, "Seçme konuşma ve yazıları", Dietz Yayınevi 1983, s.171, Almanca)

Revizyonist Ş"K"P şefi

Karşı-devrime karşı başarılı bir halk devriminin en temel garantisi olan içsavaş hazırlığı ve yürütülmesi, modern revizyonist hainler tarafından devrimin barışçıl, parlamentarist gelişme yoluna engel olacağından, şiddetle reddediliyordu.

Ş"K"P revizyonistleri için Lenin'in:

O "Bilindiği gibi, toplumsal hayatın sorunları sınıf mücadelesinin en sert, en keskin biçimi tarafından, yani içsavaş biçiminde çözülür."
O ("Anayasal Hayaller Üzerine" 26 Temmuz 1917, Eserler, cilt 25, s.200-201, Almanca)

düşüncesi artık "eski çağ"da kalmıştı. "Yeni çağ"da içsavaşın yerini parlamenter savaşım yolları almıştı. Emekçi yığınlar artık örgütlü ve silahlı kendi güçlerine değil, parlamentoda gerici partilere karşı "cesur" ve "tutarlı bir sınıf savaşımı" veren revizyonist hainlerin diplomasi oyunlarına bel bağlayabilirdi.

Bu ve benzeri "teoriler"le Şili işçi sınıfı, emekçiler ideolojik ve örgütsel olarak, Şili "Komünist" Partisinin de yardımıyla demoralize edildi, felç edildi, silahsızlandırıldı.

Askeri cunta iktidarı ele geçirirken modern revizyonist hainlerin hizmetlerinden sonuna kadar yararlandı.

Modern revizyonist partinin barışçı geçiş hayalleri, Pinochet önderliğindeki askeri faşist darbe ile yerle bir oldu. Bu hayallerin peşinde koşan pekçok emekçi, bu hayallerin felaketli sonuçlarını kendi deneyimleriyle gördü. Şili "Komünist" Partisi devrimci yığınlar içinde itibarını darbe ertesinde önemli ölçüde yitirdi. Artık, hele askeri faşist cunta karşısında, devrimci şiddeti toptan reddetmenin, barışçı yolu savunmanın imkanı kalmamıştı.

Bu durumda Ş"K"P, yitirdiği itibarını yeniden kazanabilmek için manevra yapmak zorunda kaldı. Ve şu tezler, bugünkü Ş"K"P'nin resmi tezleri haline geldi:

! "Pinoçet hükümeti yasa dışıdır ve meşru değildir.
! Pinoçet önderliğinde yeniden yapılanan devlette, ileri demokratlaşma süreci için burjuva demokratik haklar yoktur. Diktatörün başında bulunduğu bir 'demokrasi' ye geçişte de bu olmayacaktır.
! Bu olgu iktidar sorununu öne çıkarmaktadır. Pinoçet yalnızca silah gücüne dayanarak iktidardadır.
! Diktatörlük kendi isteğiyle gitmeyecektir Devrilmek zorundadır.
! Onun devrilmesi için bütün mücadele biçimlerini kullanmak meşrudur." (Jose Carrasco, "Şili, Zulmedilen Ülkem", Almanca, Ro-ro-ro, s.179)

İşte Ş"K"P'nin darbeden öğrendiği! Artık Ş"K"P, barışçıl geçişi ve barışçıl mücadele biçimlerini tek biçim olarak görmüyor. "Bütün mücadele" biçimlerini meşru görüyor. O bu manevra ile, artık açıkça savunulamaz hale gelen pespaye barışçıl geçiş teorisini yalnızca sulandırıyor. Ş"K"P'nin geçmişte savundukları ile ilgili bir özeleştirisi yoktur. Ona göre "barışçıl geçiş" doğrudur. Ama meşru ve legal olmayan Pinoçet darbesi ile engellenmiştir. Onun için, ona karşı bütün mücadele biçimleri meşrudur.

Kaldı ki, bu "bütün mücadele biçimleri"nin içerdiği silahlı mücadeleden Ş"K"P yine esas olarak bunun en yüksek biçimi olan içsavaşı kavramamakta; işçi sınıfı ve emekçi yığınların içsavaş için silahlandırılmasını anlamamaktadır. Şili "Komünist" Partisinin bugün kullandığı "silahlı mücadele" geçmişte "küçük-burjuva maceracısı" olarak adlandırdığı çizgideki "gerilla eylemleri"dir. Ş"K"P'nin silahlı örgütü durumunda olan Manuel Rodriguez Yurtsever Cephesi (FPMR)'nin şimdiye kadarki en ünlü eylemi, Pinoçet'e karşı girişilen başarısız suikast olmuştur. İşçi sınıfının ve halk yığınlarının silahlandırılması ve onların devrimci şiddeti yerine, devrimci şiddet eylemlerinin küçük gerilla gruplarına devredilmesinin gerisinde yatan düşünce, ordu içinde anti-Pinoçet güçlerin kazanılarak, bunlarla "demokratik açılım" yapılmasıdır.

> Yalnızca namussuzlar ve bazı salaklar, burjuvazinin baskısı ve ücret köleliği şartları altında yapılan oylamalarla çoğunluğu kazanarak, sonra iktidarı ele geçirmek gerektiğini savunabilirler. Böyle bir yaklaşım ya siyasi körlüğün ya da siyasi sahtekarlığın ifadesidir. Bu, sınıf mücadelesi ve devrim yerine, eski toplum düzeninin ve devletin varlığı şartlarında oylamaları savunmak anlamına gelir. (Lenin, "Alman Fransız, İtalyan Komünistlerine Selam", c.30, s.42, Almanca)

İşte bu konuda Ş"K"P'nin yetkili ağızlarının açıklamaları:

! "Bizim imkansız gördüğümüz ve hayalci olarak değerlendirdiğimiz şey, Pinoçet ile demokratik bir açılım konusunda anlaşılabileceğidir. Ancak biz demokratik açılımın ordu ile birlikte yapılmasını imkansız görmüyoruz. Tabii ki diktatör dışında!" (Luis Corvalan, Sosyalizm ve Barışın Sorunları 1/1986, Almanca'daki yazısından)

! "Ne cephe (FPMR kastediliyor –YN) ne de Komünist Partisi, Şili silahlı kuvvetlerine karşı savaş ilan etmemektedir. Bizler halka hizmet için ordunun demokratikleştirilmesinden yanayız." (Modern revizyonistlerin çıkardığı "Enformasyon Bülteni"nden, 3/1986, Almanca)

İşte Ş"K"P'nin şimdiki durumu da budur. Revizyonist özde bir değişiklik olmamıştır. Bukalemun çevreye uymak için renk değiştirmiştir. Halk yığınlarının silahlandırılması çizgisi yerine; küçük gerilla gruplarının Pinoçet'in şahsını ve yakın çevresini hedefleyen eylemleri ile, burjuvazinin diğer kesimleri ve faşist ordunun Pinoçet'çi olmayan kesimleri ile ittifak için yol açık tutulmakta. Bu tip eylemlerle aynı zamanda, yığınların öfkesi, nefreti kendine sempatiye dönüştürülmekte, hem de küçük burjuva devrimcisi örgütlerin (MİR gibi) tabanı da kendine çekilmeye çalışılmaktadır.

Bir kez daha görülmektedir ki, modern revizyonizmin "barışçıl yolu" hiçbir şekilde her türlü silahlı mücadeleyi toptan dıştalayan bir yol değildir.

Sorunun özü silah kullanıp kullanmamada yatmamaktadır. Silahın hangi siyaseti uygulamak için nasıl kullanıldığında yatmaktadır.

ŞİLİ DENEYİMİ NEYİ ÖĞRETİYOR?

Modern revizyonist, oportünist barışçıl geçiş, parlamenter yol, burjuvaziyle sosyalizmin inşası gibi teorilerin yanlışlığını, iflasını; Marksizm-Leninizmin şiddete dayalı devrim, burjuva devlet iktidarının parçalanmasının, her gerçek halk devriminin temel koşulu olduğu; toplumsal hayatın sorunlarının sınıf mücadelesinin en sert, en keskin biçimi tarafından, yani içsavaş tarafından çözülebileceğini öğretiyor.

Karşı-devrimin tek panzehirinin, işçi sınıfının, halkın silahlandırılması olduğunu; silahlanmış işçi sınıfının ve halkın güçlerinin acımasızca ve sonuna dek karşı-devrime karşı vurması, onu şiddetle bastırması gerektiğini öğretiyor.

Sınıflı toplumlarda her devletin, bir sınıfın elinde diğer sınıfları ezmek için bir sopa olduğunu; sömürücü sınıfların elindeki bu sopayı paramparça etmeden baskı ve sömürüden kurtulunamayacağını; burjuva ordusunun, polisinin bu baskı ve sömürü sopasının en temel dayanağı olduğunu, burjuva ordusunun demokratikleştirilemeyeceğini öğretiyor.

Reformizmin ve reformistlerin, işçi sınıfının yenilgisinin en iyi örgütleyicileri olduklarını; işçilerin reformizme ve reformistlere hiçbir savaşımda bel bağlayamayacağını öğretiyor.

Modern revizyonizmin ve modern revizyonistlerin her ülkede burjuvazinin, faşizmin işçi sınıfı içerisindeki gerçek ajanları olduklarını; işçi sınıfının bu beladan kurtulmadıkça; saflarından yalnızca modern revizyonistleri değil, aynı zamanda modern revizyonistlerle Marksist-Leninistler arasında yalpalayan güçleri de defetmedikçe (Şili'de MİR gibi) başarılı bir devrim örgütlenmesine girişemeyeceğini öğretiyor.

İşçi sınıfının ne kadar örgütlü olursa olsun, ne kadar azimle savaşırsa savaşsın, işçi sınıfının saflarından en bilinçli, en fedakar, en dürüst unsurları bağrında toplayan, gündemdeki her soruna cevap verebilecek, Marksizm - Leninizmi kılavuz edilmiş bir BOLŞEVİK KOMÜNİST PARTİSİ tarafından yönetilmediğinde gerçek zafere ulaşamayacağını; eninde sonunda şu ya da bu burjuva / küçük-burjuva partinin eklentisi haline geleceğini öğretiyor.

Emperyalizmin ve uşaklarının iktidarları gerçekten tehdit edildiğinde, dünyanın her yanında benzer yöntemler kullandıklarını; askeri faşist cuntalar "görevlerini" başarıyla yaptıklarında "demokratikleşme" oyunlarının sahnelendiğini öğretiyor.

Şili-Türkiye, bütün ülkelerde düşmanın bir olduğunu; enternasyonal olan emperyalizme karşı, işçi sınıfı ve halkların biçimde milli, özünde derinlemesine enternasyonal bir mücadele yürütmesi gerektiğini; Şili devriminin sorunlarının mesela Türkiye devriminin de sorunları olduğunun kavranması gerektiğini öğretiyor.

Türkiye/Kuzey Kürdistan işçi sınıfının, halklarının başarılı bir devrim çalışması için Şili işçi sınıfının, Şili halkının deneyiminden öğreneceği çok şeyin olduğunu gösteriyor.

FİLİSTİN DEVRİMİ ER GEÇ ZAFERE ULAŞACAKTIR!

Eylül ayı, Arap milliyetinden Filistinli için özel bir anlam taşımaktadır. 1988 Eylülü, bağımsız bir Filistin Devletinin ilanı hazırlıklarının olgunlaştığı bir ay olarak Filistin tarihinde yerini almaya hazırlanırken; 1970 ve 1982 Eylülleri, Filistinli Arap halkının uğradığı katliamların en ağırlarını bağrında taşıması bakımından, birer "Kara Eylül" olarak anılmaktadırlar.

Özellikle 1970 ve 1982 Eylüllerinde Filistinli Arap milliyetinden binlerce insanı katledip fırtına ekenler, bugün 1988 Eylülünde kasırga biçmeye başlamışlardır.

Bundan yaklaşık 10 ay kadar önce İsrail siyonizmine karşı başlayan Filistinli Arap halkın taşlı isyanı, Filistin halkının azılı cellatlarından Ürdün kralı Hüseyin'i dize getirirken, siyonizmi ve emperyalist dünyayı da şaşkına çevirmiş bulunmaktadır.

Ürdün kralı Hüseyin Temmuz sonunda açıkladığı bir kararla, tüm dünyaya İsrail siyonizminin işgali altındaki bölgelerden Batı Ürdün'de hak talebinden vazgeçtiğini ve buraların kaderini Filistinlilerin belirlemesi gerektiğini belirtirken, bir yanı ile yıllardır sırtında taşıdığı bir yükten kurtulan bedevi devesi görünümü sergilemiştir. Fakat hiçbir politik manevra, kral Hüseyin gibi canilerin 20 binin üzerinde Filistinlinin kanıyla yıkadığı ellerini temizlemeye yetmeyecektir.

Bugün Filistinli Arapların bağımsız devlet kurmalarına ortam hazırlayan kişi pozlarına bürünen Hüseyin önderliğindeki emperyalizmin bölgedeki yeminli uşaklarından olan Ürdün gericiliği; 1970'te Filistinli kanıyla yazdıkları karşı-devrimci tarihi, tarih sayfalarından silip atamazlar.

İkinci paylaşım savaşı galiplerinden ABD, İngiliz ve Fransız emperyalistleri, savaş sonrası Ortadoğu haritasını tekrar çizerken, Filistin topraklarını İsrail siyonizmi ve Ürdün gericiliği arasında pay ederek, Filistinli Arap ulusunu da iki parçaya bölmüşlerdi. Siyonizm, Emperyalizmin desteği ile gaspettiği Filistin topraklarında devlet olarak ortaya çıktığı andan sonra da Filistinli Araplara yönelik baskı, saldırı ve katliamlarını aralıksız sürdürmesi ve 1967'de elde ettiği askeri başarı sonrası, binlerce Filistinli Arap bu kez çareyi Ürdün toprakları olarak nitelenen ama aslında yine Filistin'in bir parçası olan bölgeye göç etmekte bulmuştu.

Bu gelişme, Ürdün'ün bedevi kralı Hüseyin ve çevresindeki kan emici gerici kliği korkuya düşürmeye yetti. Çünkü kendi "halkı" olarak adlandırdığı milyonlarca emekçinin büyük bir bölümünü Filistinliler oluşturuyor, bedevi Araplar azınlığı teşkil ediyordu.

Çeşitli örgütler çevresinde ve Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) çatısı altında örgütlü Filistinli Araplar, Ürdün'e yerleştikten sonra örgütlü ve dinamik bir güç olarak Ürdün'ün gerici hanedanlığının alternatifi durumuna gelmişti. Bu durum, Filistinli halka saldırı için kral Hüseyin ve yandaşlarının belirleyici gerekçesi oldu.

Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Ürdün'ün içişlerine karışmama! politikası gütmesine, Ürdünlü emekçilerin sınıf mücadelesine doğrudan omuz vermemesine karşın, kral Hüseyin bedevi aşiretlerden toplayarak kurduğu özel ordu ve emperyalistlerden aldığı modern silahlarla, Filistinli emekçi kitleler ve savaşçılar üzerine 1970 ortalarında yoğun bir saldırıya geçti. Ve bu saldırı 1970 Eylülünde 20 binin üzerinde Filistinlinin katli, onbinlercesinin yaralanması, yüzbinlercesinin de Lübnan'a göçü ile noktalanırken, Filistin tarihinde kara Eylül adıyla anılan, acı ve zulüm dolu bir dönem olarak yerini aldı.

Bu yenilginin hiç kuşkusuz bir dizi önemli nedeni var. Ama bunlar içinde en önde gelenleri, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün burjuva önderliğinin binlerce Filistinliyi sadece anti-İsrail şiarlarla eğitip, Arap gericiliğinin ne olduğunu göstermemesi; Ürdünlü Araplarla ulusal bağlar var diyerek, Araba Araptan zarar gelmez burjuva felsefesiyle tam bir milliyetçi politika izlemesi ve Ürdün gericiliğine karşı sınıfsal direniş örgütleme ve mücadele vermek isteyen Ürdün'deki ilerici güçler ve emekçilerin mücadelesine destek verilmeyip onları yalnız bırakması sonucu, kendilerine saldırıldığında yalnız kalınması gibi nedenlerdir.

Bu katliam anında sadece dönemin Suriye devlet başkanı Ad-Din Al-Atasi, hava kuvvetleri ile bedevi ordusuna karşı saldırıya geçerek Filistinlilere yönelik katliamı frenleme politikası güderken, o dönem savunma bakanı olan bugünkü Hafız Esad, bir darbe yaparak Suriye'de yönetimi ele geçirdikten sonra hava kuvvetlerini geri çekip Filistinlilere yönelik ihanet ve katliam ortaklığının ilkini de sergilemiştir. Bu nedenle kara Eylül altına imza atanlardan birinin de Esat olduğunu ne Filis-

tin ne de dünya proletaryası ve halkları unutmayacaktır.

Esat'ın Arap milliyetinden Filistin halkına yönelik ikinci büyük ihanet ve katliam ortaklığı, 1976 Ağustosunda Lübnan'ın Tal Az-Za'tar kampında 6 binin üzerinde göçmenin Suriye ordusunun desteğinde Lübnanlı faşistlerce katledilmesi ile gündeme gelmiştir.

Bu katliam da bir kez daha, her olaya sınıfsal yaklaşılması gerektiğini, sahte dostların aslında azılı birer düşman olduğunu gösteren acılı bir deney olmuştur.

Lübnan'da faşist ve siyonist saldırılar altında yaşam savaşı vermenin ötesinde direniş de örgütleme göreviyle yüzyüze olan Filistinli göçmen halk ve savaşçılar, 1982 Eylülünde bu kez Sabra ve Şatilla'da tarihlerinin en ağır katliamlarından birini daha yaşamak zorunda kalmışlardır.

Bu katliam öncesi 5 Haziran 1982'de binlerce siyonist asker ağır silahlar ve misket bombalarıyla Lübnan'a saldırıya geçmiş, binlerce Lübnanlı ve Filistinliyi katlederek, Lübnan'ın önemli bir bölümünü işgal etmiştir.

Bu saldırı sırasında özellikle Filistinli ve Lübnanlı savaşçılar Beyrut'ta örnek bir direniş sergilemelerine karşın, bir kez daha emperyalist - burjuva diplomasi oyunları ve siyonist-faşist baskı, bu direnişin son bularak, Filistinli savaşçıların Lübnan'ı terk etmeleriyle yeni bir aşamaya ulaşmıştır.

Üç aya yakın bir süre siyonizmin binlerce insanı eşitsiz ve haksız bir savaş sonucu katledip Lübnan'ı harabeye çevirmesine onay verip doğrudan ve dolaylı destek olan emperyalist/ sosyal-emperyalist devletler ve yandaşları Arap gericiliği, siyonizmi durdurma adına binlerce savaşçıyı silahsızlandırıp, Tunus'a sürmeyi, kamplarda yaşayan binlerce göçmeni korunmasız bir biçimde siyonist - faşist ittifakın insafına terketmeyi çözüm olarak dayatmışlardır.

Ve sonunda gemilerle, savaş yorgunu ama yüreği kinli savaşçılar, FKÖ önderliği - Arap gericiliği ve emperyalist/ sosyal emperyalist pazarlıklar sonucu Tunus'a doğru yol alırken; siyonizmin ve onun eli kanlı temsilcisi Şaron'un desteği ile piyonları Lubnanlı faşistler 14-17 Eylül tarihleri arasında bu kez sadece kadın, çocuk ve yaşlıların yaşadığı Sabra ve Şatilla kamplarını basarak yakın tarihin en iğrenç kitle katliamlarından birini daha gerçekleştirmişlerdir.

Eylül 1982'den bu yana önceleri kısa kısa burjuva basınyayın organlarında adı geçen ve yakın döneme kadar iyice unutulan katliamlar; son bir yılda yaşanan gelişmelerle, hiç de öyle unutulmadığını ve unutulmayacağını, dünya karşı - devrim cephesinin hiçbir entrikasının da bu olayları unutturmaya yetmeyeceğini, görmek isteyen herkese göstermiştir.

Artık Filistin Arap ulusunun bağımsızlık ve Filistin halkının sosyal kurtuluş mücadelesi yeni bir görünüm almıştır.

Artık, Lübnan, Ürdün vb. de yaşayan ve savaşan Filistinli savaşçıların gerilla eylemleri ile siyonizme darbe vurma çaba ve politikaları geride kalmıştır.

Bugün, tümü siyonist işgal altında olan Filistin'in belli noktalarından isyan ateşleri tutuşturulmuş bulunmaktadır.

Birkaç haftada Beyrut'a ulaşan, 6 günde Arap gericiliğini dize getiren; özellikle ABD emperyalizminin bölgedeki jandarma çavuşu rolündeki siyonist güçler, 10 aydır, elde taş veya yumrukla üzerlerine gelen kadınlı-çocuklu binlerce Filis - tinli Arap halkı durduramaz hale gelmiştir.

Bugün siyonizm en yoğun açmazlar içinde debelenmektedir. Bir yandan Filistinli Arap halk direnişlerini kararlılıkla sürdürürken, diğer yandan siyonizmin kitle desteği olarak güvendiği Yahudi emekçiler-aydınlar muhalefet eder hale gelmiş, isyanı bastırmakla görevli Yahudi asker ve subayların bir bölümü kendilerine verilen cellatlık görevini reddetmeye başlamıştır.

Yalnız bu da değil. Bugün siyonist devletin açmazı, hiç kuşkusuz, isyan halindeki Arap halkın direniş ve grevleri,İsrail mallarını boykot etmeleri ve askeri harcamalar mevcut ekonomiyi iyiden iyiye sarsarken, Yahudi işçilerin grev ve direnişleri de bu ekonomik çöküntüye tuz-biber eker durumdadır.

Yukarıda kısaca özetlediğimiz ekonomik çöküntü ve askeri başarısızlık ve izolasyonun yanısıra, son günlerde gündeme gelen Filistinli Arapların bağımsız Filistin devleti çalışmaları, siyonizmin siyasi açmazı olma durumundadır.

Washington'da Beyaz Saray'ın önünde binlerce Yahudi İsrail devletine ve Siyonizme karşı protesto gösterileri yapıyorlar... Filistin halkının haklı davası ancak böyle, Filistin'de yaşayan Arap ve Yahudi işçilerin, emekçilerin İsrail devletine, Siyonizme karşı birleşik mücadelesiyle, bu devlet parçalanarak zafere ulaşacaktır.

Başta da belirttiğimiz gibi, Ürdün kralı Hüseyin,aldığı son kararla kendi açmazından kurtulmuş görünmekle birlikte, aynı şey siyonizm ve özellikle ABD emperyalizmi için o kadar kolay olmayacaktır.

Her ne kadar siyonist İsrail devletinin yanısıra Ürdün ile İsrail arasına sıkışmış bir "mini Filistin Devleti" son tahlilde emperyalizm ve sosyal - emperyalizmin vereceği son taviz ise de henüz bu kartı oynayıp oynamayacakları, sorunu ne kadar olgunlaşmış görüp görmemeleri ile ilintilidir.

1982 sonrası iyiden iyiye teşhir olan, Arafat şahsında emperyalistler ve Arap gericiliği ile

Nablus'ta sokak savaşı: Militan kadın ve erkek Filistinliler siyonist işgal güçlerine karşı mücadele ediyorlar.

Filistinli kadınlar, İsrail askerlerinin ev aramasına karşı direniş gösteriyorlar.

ıplomatik ayak oyunları ile, ıgün kurulmasını amaçladıkla- Filistin Devletinin taşlarını öşeyen ve tek politika olarak eçen FKÖ çatısı altında örgüt- burjuva klikler; bugün ha- ra konmak için ellerini oğuş- ırmaya başlamış görünümün- edirler.

Siyonist denetim altındaki Fi- stin'de bundan 10 ay önce aşlayan taşlı ayaklanmaya dı- ardan gözlemci olarak bakan KÖ içindeki burjuva önderlik- r, gelinen yerde dinci gerici- kle birlikte ve çekişme içeri- inde önderliği ele geçirip, ken- i burjuva politikalarına kaldı- aç yapma uğraşısı içindedirler.

Ve bugün Filistin'de devrim- i durum objektif olarak her za- ankinden daha olgun olmasına arşın, sübjektif unsur olan olşevik bir Komünist Partisi- in önderliğinden yoksunluk,

halk hareketinin burjuvazinin çıkarlarının aracı olmasının koşullarını da içinde taşımaktadır.

Dolayısıyla, bugün biz Bolşeviklere düşen enternasyonalist komünist görev; sadece emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin ve Arap gericiliğinin teşhiri ve tecriti ile yetinmeyip, bu gericiliğin bir parçası olan FKÖ önderliğinin teşhir ve tecritine özel önem vermenin yanısıra; bolşevik bir partinin Filistin'de Arap, Yahudi ve diğer milliyetlerden proleterlerce yaratılıp, her türden gericiliğin karşısına dikilecek alternatif ve tek gerçek önder güç olması için çaba harcayıp, dayanışmayı bu perspektifle ele almaktır.

Biz Türkiyeli komünistler bunun yanında özellikle ve öncelikle "müslüman kardeşlik", "tarihi bağlar" vb. adına Filistin ulusu ve halkına dost görünen emperyalist uşağı Türk faşistlerinin, Filistin halkının dostu değil, can düşmanlarından biri olduğunu gösterme görevine de sahibiz.

Sadece Eylül katliamları değil, Filistin'in çeşitli milliyetlerinden emekçilerine karşı yönelik her türlü katliam, terör ve baskının hesabı er geç yine bu halklar ve proletarya tarafından, bolşevik partileri önderliği altında sorulacaktır!

KAHROLSUN EMPERYALİZM-SOSYAL-EMPERYALİZM!

KAHROLSUN SİYONİZM VE ARAP GERİCİLİĞİ!

YAŞASIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN FİLİSTİN PROLETARYASI VE HALKININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ!

YAŞASIN FİLİSTİN ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI; VE BAĞIMSIZ FİLİSTİN DEVLETİ KURMA MÜCADELESİ!

YAŞASIN BÖLGE VE DÜNYA PROLETARYASI VE HALKLARININ DEVRİMCİ ENTERNASYONALİST DAYANIŞMASI!

YAZI KURULUNUN AÇIKLAMASI

BOLŞEVİK PARTİZAN'ın 41. sayısında "Ayaklanan Filistin halkı zafere mutlaka ulaşacaktır!" başlıklı bir yazı yayınladık. Bu yazımıza okuyucularımızdan, bütün yazı içinde sürekli olarak "Filistin-Arap halkının" "kendi kaderini tayin hakkı", "kendi kaderini tayin için mücadelesi"nden sözettiğimiz; Filistin ulusundan ve onun kendi kaderini tayin, yani devlet kurma hakkından söz etmediğimiz, bunun yanlış olduğu yönünde eleştiriler geldi.

Bu eleştiriler haklı eleştirilerdir.

Gerçekten de "halkın kendi kaderini tayin hakkı" ile, "ulusun kendi kaderini tayin hakkı" ayrı ayrı şeylerdir. Bunu İbrahim Kaypakkaya yoldaş, "Türkiye'de Milli Mesele" başlıklı yazısında klasiklerimizden alıntılarla ikna edici bir şekilde ortaya koymuştur. Ve bu bizim çizgimizin bir parçasıdır.

Bir makalede sürekli olarak "halkın kendi kaderini tayin hakkı" ve "tayin için mücadelesi"nden sözedilmesi; "ulusun kendi kaderini tayin hakkı"ndan hiç sözedilmemesi, objektif olarak ya öyle bir ulusun varlığının kabul edilmemesi; ya da ulusun ayrılma hakkının savunulmaması anlamına gelir.

Biz ise gerçekte ne bir Filistin (Arap) ulusunun varlığını, ne de bu ulusun ayrılma hakkını, kendi devletini kurma hakkını reddediyoruz. Filistin (Arap) ulusu vardır. Ve bugün Filistin'deki devrim mücadelesi, esas olarak, burjuvazinin önderliğinde bir ulusal kurtuluş mücadelesidir. Açıktır ki, bu ulusal kurtuluş mücadelesinin esas yükünü ezilen, sömürülen halk yığınları; Filistin halkı çekmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin ordusunu halk yığınları oluşturmaktadır. Savaşanın esas olarak halk olduğunu vurgulamak doğrudur. Ama bunun sürekli yapılması ve hiçbir yerde Filistin ulusunun kurtuluş mücadelesinden söz edilmemesi önemli bir siyasi hatadır. Böyle yapıldığında, burjuvazi ya yok sayılmakta; ya da halk yığınları ile burjuvazi arasındaki çelişmeler, herşeyden önce proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme yok edilmekte, burjuvazi de halk kavramı içinde eritilmektedir.

Bunun birincisi gerçeklerle uyuşmamaktadır. Filistin burjuvazisi vardır; ve bugün ne yazık ki milli kurtuluş hareketinin siyasi önderliği, örgütsel ve ideolojik önderliği onun elindedir. Ama bu durum da, Filistin ulusunun milli mücadelesinin demokratik özünü ortadan kaldırmıyor. Ve biz bunu destekliyoruz. İkincisi ise, ulusun aralarında uzlaşmaz zıtlık bulunan sınıflardan oluştuğu gerçeğini gözardı ettiği, proletarya içinde burjuvaziye karşı düşmanlığı körelttiği noktada, sınıf uzlaşmacısı bir siyasete hizmet eder. Her ikisi de birbirinden kötüdür.

Bu noktada, makalemizde doğru Marksist-Leninist çizgimizden uzaklaşan bir tavır olduğunu özeleştirici bir şekilde tespit ediyor; uyaran yoldaşlara teşekkür ediyoruz.

Bizim bu noktada yaptığımız hata, önemli ölçüde, bütün burjuva ve revizyonist-oportünist basının kullandığı kavramları, sorgulamadan —alışılmış, kabul edilmiş kavramları— bugüne kadar aynen alıp kullanmaktan kaynaklandı.

Ağustos 1988

Nablus'un ana caddesinde Filistinliler cemseyi önlerine katmışlar, kovalıyorlar.

UNUTULUR MU...

(Sabra - Şatilla katliamı üzerine; 1984, Çanakkale)

Kara zeytinlerle bal hurmaların
Engin denizlerle kum çöllerinin
Zulümle direnişin kucaklaştığı
sıcak toprakların yiğit canları
Kaç kez haykırdılar tek bir ağızdan
ölümlerden doğacaklarını.

Yıllar yılı acıyla yoğruldu hamurları:
un oldu etleri, kemikleri
su oldu kanları, gözyaşları.
Ve savaşın en külhanında
aş oldu, ekmek oldu kavgaları...

Her incecik çadırda
Gece-gündüz sofralarda
bu aş ve ekmek lokmalandı.

Zaman oldu
lokmalar boğazlara bir ur gibi takıldı.
Zaman oldu
en has yemek gibi yutuldu.
Ve kavga, bayrak oldu
bugünlere elden ele taşındı.

Gün geldi,
süt oldu çadırlarda doğan yavrulara.
Gün geldi,
zehir oldu yavruların analarına...
Bu kavganın ateşinde
aksakallı er kişiler evlatlarını,
genç gelinler yitirdiler can yoldaşlarını...

Fakat,
ekmekleri kavga
eksik olmadı hiçbir çadırın
yoksul sofrasından.
Zeytin gözlü yavruların ataları
kavgaları katık, yürekleri silah ellerinde olarak
sıklaştırdıkça saflarını
Çılgına döndü can düşmanları...

Çünkü,
Boyun eğdirememişti onlara
gaspettiği hurma ağaçlarının hüzünlü dalları gibi.

Düşman neler yapmamıştı ki,
Yıllar yılı:
Evler yıkıp, köyler mi basmamıştı...
Talan edip köylerini, tarlalar mı yakmamıştı...
Bunlarla da kalmamış;
yüz-yüz, bin-bin
kadın-erkek tüm canları
yurtlarından mı sürmemişti...

Ne var ki,
Hiçbiri yetmemişti inanan canların
direnişini küllendirmeye...

Analar, ilk sözcük olarak
yurtlarının adını öğrettiler
incecik çadırlarda
yavrularına...
Babalar çoğu kez dönmediler incecik çadırlara
Fabrikaya gider gibi gittikleri baskınlardan...
Dedeler savaşçı okulları açtılar
incecik çadırlarda torunlarına...
Ve genç gelinler doyururken bir yandan yavrularını,
bir yandan da ellerinde sımsıkı tutuyorlardı
can yoldaşlarının devrettiği silahlarını...

Gerçi, tüm yurtlarını düşmanları almıştı ama;
Onurlarını çiğneyememiş,
Yüreklerini durduramamış,
Ve silahlarını düşürememişti ellerinden
yiğit canların...
Ve daha da çıldırdı düşmanları...
Çünkü; direnç yüklü onurları
silah olup
bayrak olup yükseliyordu
mavi göklere...

"Bu iş artık bitmeli,
Sönmeli tümünün ocakları,
Misket bombaları
Yağmur gibi yağmalı
başlarına...
Bunlar da yetmez ise;
Kesilmeli başları
Sokak başlarında
teker teker...
Kurşunlanmalılar
İsimleri bu dünyadan silininceye kadar"
diye
Fetva verdi sonunda cellatbaşı uşaklarına...
Hemen vurulmaya başlandı savaş tamtamlarına...
Kuru kafalı bayraklar çekildi
çelik zırhlı canavarlara...
Haritalar açıldı
ve renk renk toplu iğneler batırıldı
yeni hedeflerin üzerlerine...
Ve düşman başladı
kara bayraklarında
kuru kafalar dalgalanan
çelik zırhlı canavarlarıyla yürümeye...

Haziran'ın ilk haftası bir şafak vakti,
üç koldan geçtiler saldırıya.

Çelik kanatlı akbabalar
misket bombaları yağdırdılar
incecik çadırlara...
Çelik zırhlı canavarlar
tepelerinde kara bayraklarıyla
insanlara ölüm kustular...
Ve yiğitler; yüzlerinde haftalık sakalları,
gözlerinde kin;
Aksakallı dedeler yüzlerinde yılların çizgileri,
gözlerinde kin;
Genç kadınlar kucaklarında bebekleri, karınlarında bebekleri
gözlerinde kin;
Omuz omuza düşmanı beklediler...
Onlar,
Karşı durdular korkusuzca
ellerinde tüfekleri
ellerinde yürekleriyle...
Karşı durdular tek bir vücutçasına
yurt sevgisiyle karılmış onurlarını
sımsıkı tutarak ellerinde.....

Düşman şaşkına
Akıl hocaları cellatbaşı da
çılgına döndü
bu direnç karşısında...
Korku düştü sahte dostların yüreklerine...
Ama,
Ayağa kalktı gerçek dostları
şapka çıkarttılar
bu direnç karşısında...

Günlerce sürdü kanlı savaşlar...
Oluk oluk yiğit insan kanı aktı
kara toprağa.
Kadınlar yine ersiz,
Yavrular yine babasız kaldılar.
Fakat, yine de yıkılmadılar...
Ve başladılar
yeni direniş destanlarını
düşmanla çevrili Beyrut'ta yazmaya...
Beyrut'ta barikat oldu son model otomobiller,
lüks daireler...
Barikat oldu taş, barikat oldu ağaç...
Barikat oldu binlerce yürek,
tek bir çelik yürekçesine...
Ve sanki bir Stalingrad destanı daha yazıldı tarih sayfalarına
Beyrut'ta...

Betonlaşırken bu yürekler barikatlarda,
masa başlarında
tezgahlandı bir kez daha her zamanki iğrenç oyunlar..
Gizliden gizliye satışa çıkartılırken
çelik yürekler,
Bir halkı daha sırtından hançerlediler...

Karar alındı: Yürekler sökülecekti barikatlardan...
Tüfekler toplanacaktı yiğit ellerden.
Babalar, ayrılacaklardı bir kez daha
goncalarından, güllerinden...

Oyunun ikinci perdesi kondu sahneye:
Yanaştı koca gemiler suskun limana.
Deniz dalgalanmaya küskün,
Dedelerin yüzlerinde denizden de derin çizgiler
Analar ve yavrular bir kez daha mahzun,
"Geçicidir" diye uğurladılar gönülsüz yolcularını
çok uzak diyarlara...

Tenekeden evlerde, incecik çadırlarda
Kuruldu yine yoksul, ama onurlu sofralar...
Yine toplandılar
kavganın ateşinde pişen aşlarının başına...
Mahzun gözler,
Ürkek yürekler,
Düşünce yüklü beyinlerle
yine kaşık çalındı kavga aşına...
Ve beklenildi düşman
silahsız ellerle
masa başı sözlerine güvenilmeden...
Fakat düşmanları
Çok bekletmedi elleri tüfeksiz insanları...
Çünkü;
Tahammülü yoktu hiçbir şekilde
Teneke evlerine
incecik çadırlarına
çiğneyemediği onurlarına...

O kara günün sabahı
kara bayraklı cellatlar
ellerinde ölüm makinaları,
damarlarında zehir,
yüzlerinde insana benzeyen maskeleriyle
aniden çıkageldiler...

Üçüncü perde kondu bu kez sahneye:
Ant içmişlerdi canavarlar
tarih sayfalarına
bir katliamı daha
kanla yazmaya...

Kadın-erkek
Büyük-küçük
kundakta ya da sokakta
nerede bir canlı varsa
anında vurdular kudurmuşçasına...

Ve canlar
kesildiler koyun gibi parça parça anında,
Yığıldılar parçalanmış bedenlerle sokak başlarına
üst üste hunharcasına...

Ve şimdi sokaklar kan içinde
duvarlarda kan...
Canavarın gözlerini kan bürümüş
ellerinde kan...
Dereler kahrından kurumuş,
derelerde akan
oluk oluk kan...
Kıvrılmış yatıyor sokakta bir yavru daha:
Vücudu kansız, gözleri sanki birer cam...
Haykırıyor cam gözleri tüm insanlığa
"Suçumuz neydi?" diye...

Tüm dünya
ilk kez o gün bu kampların adını duydu.
Yaşayanlarından başka pek kimse bilmiyordu
bu adları o güne kadar.
Fakat şimdi yaşamıyordu onlar
ve
Dünyada yaşayan gerçek dostları
Bu iki adı beyinlerine acıyla kazıdılar.

Önce, mezar sessizliği sardı her yanı.
Sonra, beylerin sesleri yükseldi her zamanki gibi ağır ağır...
Fakat, şehitlerin gerçek dostlarının nefret dolu çığlıkları
bastırdı sahtekarları...

Bu kez, timsah gözyaşları dökmeye başladılar,
Bir yandan suçlu ilan ederken piyonlarını,
bir yandan da derhal akladılar
kendi canavarlıklarını.

Yine kanmadı gerçek dostlar
ve geride kalan savaşçılar
sahtelerine...

Uzatarak her köşeden balyoz gibi yumruklarını
gösterdiler nefretle
cam gözlü yavruların ve atalarının
düşmanlarını...

Tarih sayfalarına bir katliam daha kanla yazıldı:
Katledilenler ise toplu mezarlara gömülmediler.
Hayır...
Geldiler, milyonlarca yüreğe kan olup yerleştiler
ve
dünyanın dört bir yanında yürekleri aynı tempoda
çarpan dostlarıyla
bütünleştiler...

* * *

(-EK- Mayıs 1988)

Günler, aylar, yıllar girdi araya.

Cellatlar ve efendileri
-sanki o günleri unutturmak istercesine-
daha nice ocaklar söndürüp yurtlar bastılar...

Fakat
o günleri
ve sonrasını bedeninde, ruhunda
gece-gündüz yaşayanlar
yapılanları unutmadılar;
Unutmadı
bu zulme tanık olan gerçek dostları...

Zeytin gözlü, kin yürekli, acı yüklü onbinler
"Yeter artık" dediler.
Ve her yanı kampa dönmüş yurtlarında
Zeytin ve hurma ağaçları arasından
kaldırdılar yumruklarını birden havaya
Ne olduysa işte o anda oldu
Sabra ve Şatilla'da parçalanan bedenler
birer granit taş oldu birdenbire
binlerce elde
Ve
Cam gözlü yavruların bakışları
İsyan çağrısı oldu
"Tutsaklığa hayır" diyenlere...

Önce taşları sıkan yumruklar kalktı onbinlerce
Sonra kurşuna-gaza karşı taş savaşa durdu...
Ve böylece onbinlerce kin dolu yürek
-başta kadınlar olmak üzere-
yeni bir isyanı
-taşlı isyanı-
taş devrini yeniden yaşatanlara karşı
başlatmış oldu...

Şimdi tüm düşmanlar bu isyan ateşini
söndürme telaşında
Kimi cepheden kurşun sıkarak
Kimileri isyancı pozlarında
ateşe zehirli sular atarak...
Bu isyan ateşine sahip çıkmak gerek
bu ateşe bolşevik bir körük gerek...!

H.S.

12 Eylül faşizmine karşı kadın devrimcilerin direniş ve savaşımı geleceğin güzel günlerinin habercisidir!

Türkiye işçi sınıfı ve halklarının üzerine bir kabus gibi çöken 12 Eylül faşizmi, herşeyden önce örgütlü devrimci hareketi yok etmek için giriştiği saldırılarda, binlerle kadın savaşçıyı da esir aldı. Binlerle devrimci kadın 12 Eylül sonrasında faşizmin işkence tezgahlarından geçirildi; faşizmin zindanlarında her türlü hakaret ve zulme uğradı, faşizmin yargı organlarınca ağır zindan cezalarına çarptırıldı.

Ülkemizde 12 Eylül öncesinde de hüküm süren faşist iktidarın tipik özelliklerinden biri, esir alınan kadın devrimcilere karşı kullanılan; ve uygulayanların kadın cinsine karşı tüm pederşahi-şövenist nefret ve aşağılamasını dile getiren yöntemlerdi. Bu yöntemler, 12 Eylül sonrasında daha yaygın ve daha sistemli bir biçimde, yüzlerce kadın savaşçıya uygulandı, uygulanıyor.

En hafifi "orospu"dan başlayan, kadın cinsini aşağılayan küfürler; sözle ve elle yapılan fiili cinsel saldırılar; kadın savaşçının çocuklarına, aile fertlerine yapılacak işkence ile tehdit edilmesi; ve fiilen bunun yapılması; işkence seanslarında çırılçıplak soyma; copla, şişe ile yapılan cinsel tecavüzler; doğrudan tecavüz tehditleri, ve doğrudan ırza geçmeler — bütün bunlar, devrimcilerin doğrudan cinsiyetlerine yönelmiş, onları devrimci olmalarının yanında, kadın olarak da aşağılamaya, kadın olarak da onurlarını kırmaya, teslim almaya yönelik ve kadın devrimcilerin tenlerinde yaşadığı yöntemlerdir.

Bu yöntemlerin bir çoğu erkek devrimcilere karşı da uygulanmaktadır. Ama kadınlara karşı uygulandığında, kadının toplumdaki kadın olarak ezilmişliğinin devamı niteliğini taşımaktadır. Yüzde 99'u erkek olan işkenceciler, kadınlara olan "üstünlük"lerini ispatlama şizofrenik ateşi içinde yanıp tutuşmaktadır.

Bu işkenceleri uygulayanların ve savunanların düşünsel yapısı; bir kadın savaşçının kendine uygulanan copla tecavüz olayını mahkemede anlatması üzerine (ki bu kuraldışı bir olaydır. Birçok kadın savaşçı, alınan eğitimin de sonucu olarak, cinsiyetlerine karşı girişilmiş en hayasızca saldırıları teşhir etme cesaretini kendinde görmüyor. Bu aşağılanma olaylarını kendi içine kapıyor, hayatı boyunca belki her gün yeniden yaşamasına, karabasanlar görmesine; ruhsal olarak korkunç bunalımlara girmesine rağmen, bir giz olarak kendine saklıyor), bir zamanlar 12 Eylül askeri faşist cuntasının başbakanlığa soyundurduğu müflis MDP'nin eski başkanı Sunalp'in "Yalandır! Taş gibi erlerimiz varken, copla tecavüz mü olur?!" yorumunda çok açık dile gelmektedir.

Faşistler için, ele geçen kadın savaşçı, şahsında yalnızca faşizmin, devrimci güçlere karşı kazandığı geçici zaferin değil; aynı zamanda erkeğin kadın üzerindeki egemenliğinin de gösterilmesi gereken bir araçtır. Kendi kaderini, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin kaderi ile bağlayan; ve bu kaderi kendi bağımsız, siyasi eylemi ile kendi eline almaya kalkan; örgütlü devrimci savaşa atılan kadın; faşizmin egemenliğine karşı baş kaldıran, savaşan, direnen kadın; hakim sınıfların nefretini iki kez üzerine çekmektedir: devrimci olarak ve kadın olarak. Hakim sınıfların erkek ideolojisinin öngördüğü "hamur yoğurur - çocuk doğurur", ücretli işçi olarak çalıştığı zaman bile ücretsiz ev köleliği durumundan kurtulmamış rolü red eden devrimci kadın, hakim sınıflar için derin bir nefret ve korku kaynağıdır. O onun için "orospu" olarak damgalanır; ve ona kadın doğduğuna pişman edilecek yöntemlerle saldırılır.

12 Eylül sonrası yaşananlar, geçmişte yaşananların daha üst boyutlarda ve daha genişlemesine yinelenmesi olan yüzlerce örnek, hakim sınıfların faşist "erkek" düzeninin, nasıl kadın düşmanı da olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Ama yalnızca bu değildir görülen. Bunun yanında şu da görülmüştür: Devrimci kadın savaş esirlerinin birçoğu, kadınların şahsında çok daha ağır ve iğrenç boyut ve biçimlerdeki işkencelere, her türlü aşağılama fiillerine rağmen devrimci onurlarını korumuş; uğrunda savaştıkları davayı kendi ten ve canlarından üstün tuttuklarını pratikleriyle ispatlamışlardır. En ağır ve en adi işkenceler karşısında çözülmeyen, teslim olmayan, işkence tezgahlarında direniş destanları yazan, ser verip sır vermeyen; pekçok erkek devrimciye davranışları ile örnek ve önder olan onlarca kadın devrimci, hakim sınıfların, emperyalizmin "zayıf cins", "korunmaya mahkum cins" safsatalarının yüzüne bir yumruk gibi inmiştir. Tutukevlerinde mücadelenin en ön saflarında yer alan, can bedeli bir mücadeleye gözünü kırpmadan atılan; faşizmin mahkemelerinde faşizmi yargılayan onlarca devrimci kadın bu tavırları ile bize mücadelemizde örnektir. 12 Eylül deneyi, devrimci saflarda kadınların, geçmişle karşılaştırılamayacak oranda artık erkeğin uzantısı olarak değil, ondan bağımsız olarak yer aldığını, devrimciliğin "erkek işi" olmadığını çok açık bir şekilde pratik olarak kanıtlamıştır.

Türkiye'nin La Passionara'ları, Çiang Çing'leri, Lilo Hermann'ları tarih sahnesinde yerlerini aldıklarını ve alacaklarını 12 Eylül deneyi ile ortaya koymuşlardır.

Onlar bize emekçi kadının kurtuluşunun, ancak emekçi kadınların kararlı bir şekilde ULUSLARARASI proleter devrimin ayrılmaz parçaları olarak devrime katılmaları, kendi yazgılarını devrim mücadelesinde; ve devrim mücadelesi ile kendi ellerine almalarıyla mümkün olacağını göstermişlerdir.

Kadın devrimciler, bizim içimizdeki kadın yoldaşlarımız da (özellikle Partizan döneminde), kadın cinsine uygulanan özel baskılara karşı mücadelelerinde ne yazık ki yalnızca hakim sınıflara karşı mücadele etmek zorunda kalmıyor. Kadın sorununda toplumda hakim olan feodal-pederşahi düşünceler, devrimci örgütlerin saflarına ve öncelikle de erkek devrimcilerin tavırlarına da yansıyor.

Birçok halde devrimci örgütler içinde, emekçi kadınların devrimci saflara kazanılmasının önemi hakkında nutuk atan erkek yoldaşların; kadınlar için pratikte düşündükleri işler hep, toplumun kadınlar için düşündüğü işler olmaktadır. Devrimci bir ailede de ev işleri, çocuk bakımı vb. esas olarak kadının işidir. Doğum kontrolü kadının işidir. Mesela "içinde bulunduğumuz ortamda çocuk yapmayı" parti iznine bağlayan TKP/ML I. Merkez Komitesi, bu tavrı ile birçok kadın devrimciyi en zor şartlar altında kürtaj yaptırmaya zorlama durumuna girmiştir. Türkiyeli devrimci örgütler içinde daktilo yazan, bildiri dağıtan, şu veya bu örgütsel işte yer alan çok sayıda devrimci kadın vardır. Ama kadın devrimcilerin oranı, toplumdaki kadınların oranı ile karşılaştırılamayacak kadar azdır. Toplumun yarısını oluşturan kadın cinsiyeti devrimci örgütler içinde belki %10 civarında ifade edilecek nicelikte yer alıyor. Yönetici kademelerde ise kadın sayısı mumla aranacak kadar azdır. İkisi de örgütlü olan devrimci kadın/devrimci erkek ilişkisinde daha fazla ilerleyen, hemen her durumda erkek olmuştur.

YAŞASIN DEVRİM!

Devrimci kadınların yaşadığının bir yönü de budur. Bu yön, faşizmin zindanlarında yiğit direniş örnekleri veren bazı kadın savaşçıların; ve geçmişte şu veya bu devrimci örgüt saflarında yeralmış birçok kadının, devrim saflarını terkedip, kadının kurtuluşu için çareyi "feminizm"de bulmalarının temel nedenlerinden biridir. Bu kadınlar, feodal - pederşahi ve burjuva erkek şövenisti düşüncelerin devrimci örgütlerin kapısında durmadığı, kendi erkek yoldaşlarının —büyük çoğunluğunun— kafasında şu veya bu ölçüde, şu veya bu açıklıkta yaşadığını; ve bu erkek yoldaşların kendi egemenliklerini birçok gerekçe ile savunmaya ve siyasi çizgi haline getirmeye çalıştıklarını; "kadının özgürlüğü", "eşitliği" vb. için mücadelenin ilan edildiğini ve fakat uygulamanın daha bugünden devrimci örgüt saflarında devrimci örgütün siyasi pratiğinde yapılmadığını görmüş, yaşamışlardır.

Bu yanlışlara bu kadınların bu yönde getirdiği ve getireceği eleştiriler yerden göğe haklı, ama çıkardıkları sonuçlar kökten yanlıştır.

Biz Marksist - Leninistler, Marksist-Leninist örgütler içinde kadının tam eşitliğinin bugünden slogan olmaktan çıkıp, gerçek haline getirilmesini bir mücadele görevi olarak kavrıyoruz. Bunun için ilk gereklilik, Komünizme, proletarya diktatörlüğüne sempati duyan tüm kadınların mücadele cesaret ve azimlerini güçlendirecek tüm pratik tedbirlerin alınmasıdır. Bu tedbirler, kadının kadın olmasından dolayı, toplumun ona yüklediği rolden dolayı varolan zorluklarını aşmada ona yardımcı olmalıdır. Bugün inşası esas görev olan Bolşevik Parti içinde kadınların eşit hak ve yükümlülüklere sahip aktif savaşçılar olarak yer alabilmesi için; emekçi kadınlar içindeki, onlara kader olarak sunulan geriliğe karşı özel mücadele olağanüstü önemdedir. Aynı zamanda, kadın sorunu ile ilgili her özel sorunda kendi saflarımızdaki ve devrimci saflardaki erkek şövenizmine karşı mücadele tavizsiz —ve bu alanda— esas olarak sürdürülmek zorundadır. Bu bağıntıda TKP/ML(BOLŞEVİK)'in son örgütsel sorunlar üzerine konferansında aldığı aşağıdaki karar örnek bir karardır. Ve Komünistlerin kadın sorunu ile bağıntılı bir sorunda pratik tavrı örgütlü olup olmamanın bir kıstası haline getirerek, bu soruna ne denli önem verdiklerini göstermektedir:

Ama açıktır ki bu yetmez.

Propaganda ve ajitasyonun her sorununda; kadro politikası ve kadro geliştirilmesinin her sorununda; komünistler, proletarya ve emekçilerin yarısını kazanmanın ancak kadınlara yapılan özel baskılara karşı da tutarlı bir mücadele ile olabileceği gerçeğinden yola çıkmak zorundadır ve buna uygun davranmak zorundadır. Ancak bu şekilde öncü kadınlar, Komünist Partisi için öncü aktif savaşçılar olarak kazanılabilir. Ancak bu şekilde milyonlarca kadının öfke ve kini devrim mücadelesinin seline katılabilir. Ve ancak bunlar gerçek olduğunda, devrim gerçek olur. Çünkü yalnızca kadın ve erkeklerin ORTAK MÜCADELESİDİR ortak düşmanı yenecek olan! "Kadın hakları savunuculuğu", "feminizm" devrimci alternatifler değil; burjuva bir toplum içinde kadının eşitliğini ideal görüp gösteren; ve cinsler arası mücadeleyi sınıf mücadelesinden öne koyan burjuva görüşleridir.

Kadının ezilmişliğine karşı mücadeleyi, sınıf mücadelesinin bir parçası, devrim mücadelesinin bir parçası olarak değil; reformlarla çözülecek bir dizi sorundan biri olarak gören TB-"K"P gibi naylon komünistlerin reform planları için de aynı şey geçerlidir.

BİZİM İÇİN KADIN SORUNUNUN KÖKTEN ÇÖZÜMÜNÜN TEK YOLU DEVRİMDİR, VE BU TÜRKİYE'NİN BUGÜNKÜ ŞARTLARINDA ÖNCE DEMOKRATİK DEVRİM OLACAKTIR! Demokratik devrim kadın sorununda hukuki ve siyasi tam eşitliği sağlayacak; proletarya diktatörlüğünün kurulması, sosyalizmin zaferi için yürütülen mücadele içinde, emekçi kadınların sömürülmesi ve ezilmesinin her biçimini yokedecek maddi temeller yaratılacaktır.

12 Eylül döneminde faşizme karşı silah elde dövüşen ve şehit düşen; hakim sınıfların eline tutsak düşen; ve en ağır işkencelerde de devrim bayrağını yükseklerde tutan, teslim olmayan kadın devrimciler; kadının her türlü ezilmişliğine son verilmiş yarınların toplumunun bugünkü habercileridir. Selam olsun onlara!

Konferansımız, kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanmasının Partimizin üyeliği ile bağdaşmadığını, kadınlara ve çocuklara şiddet uygulayanların Partimize alınmayacağını; ve Partimizde barındırılmayacağını açıklar.

Emperyalist-gerici-karşı devrimci savaşları; ve savaş tehlikesini tarihe gömecek olan DEVRİMCİ SAVAŞLARDIR!

1 EYLÜL, emperyalist savaşa karşı mücadele günüdür. Uluslararası proletarya, bu gelenekselleşmiş günde, emperyalist-gerici-karşı devrimci savaşlara karşı nefretini çeşitli eylemlerle dile getirir. Ne yazık ki, modern revizyonizmin ihaneti ve işçi sınıfı içinde modern revizyonizm ve reformizmin hakimiyeti sonucu, emperyalist-gerici-karşı devrimci savaşlara karşı bir savaş çığlığı olan 1 Eylül, bugün kitlesel olarak anıldığı birçok alanda reformist, sosyal-demokrat ve revizyonistlerin önderliğinde burjuva pasifizminin gövde gösterileri biçiminde anılmaktadır.

GÖRÜNÜRDEKİ "YUMUŞAMA"YA ALDANMAYALIM!

1 EYLÜL 1988 öncesi, emperyalist ve sosyal-emperyalistler ve onların uşakları işçi sınıfına ve ezilen halklara yeni bir "barış çağı", "kalıcı bir barış" üzerine masallarını en yüksek tonda anlatıyorlar.

8 yıldır süren gerici İran-Irak savaşına, 20 Ağustos'ta başlaması taraflarca kabul edilen ateşkesle resmen son verilmiş olacak.

Namibya'da, Angola'da süren savaşlara son verilmesi için büyük gürültüsü yapılan barış görüşmeleri yapılıyor.

Rus sosyal-emperyalistleri, Afganistan'dan askerlerini çekme işine büyük bir propaganda gürültüsüyle başladılar.

NATO'nun güneydoğu kanadında sürekli olarak birbiriyle dalaşan Yunan ve Türk hakim sınıfları, Davos ertesinde görünüşte "barışçı" maskelerini takındılar.

Ve hepsinin öncesinde ve ötesinde, dünyanın her köşesinde yürütülen tüm gerici savaşlarda şu veya bu biçimde savaş tarafı olan ABD emperyalistleri ile Rus sosyal-emperyalistleri son yıllardaki en "barışçı" görünüşlerini sergilemeye başladılar.

Yapılan bir dizi zirve görüşmesi ertesinde "Roni ve Maykıl" birbirlerinin "barışçılıkları"nı tescil edip; nükleer başlık taşıyıcı orta ve orta-kısa menzilli füzelerin şimdilik %8'inin yokedilmesi yönündeki anlaşmalarını "barış yolunda büyük adım", "tarih yapan adım" vb. biçiminde reklam ettiler. Propagandadaki karşılıklı lanetlemelerin yerini şimdilik karşılıklı "iyiniyete duyulan güven" açıklamaları vb. aldı.

Bütün dünyada emperyalist gerici karşı-devrimci basın/yayın organları tüm araçları ile "yumuşama" türküleri okuyor. İşçiler, emekçiler, ezilenler var olan sömürü koşullarında savaşsız yaşanılabileceği ninnileri ile avutuluyor. Tek yönetenler akılcı ve sağduyulu davransınlar. O zaman savaş insanlık açısından tarihe gömülmüş olacaktır! Dünyanın her dilinde ve her makam ve tonda şimdilerde söylenen ninninin sözleri bunlar.

Emperyalist burjuvazi ve onun çanak yalayıcıları propagandistleri; ve emperyalist burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanları elbirliğiyle önce haklı/haksız savaş ayrımını ortadan kaldırıp, her türlü savaşı lanetleme noktasında birleşiyorlar. Halbuki savaş yalnızca siyasetin savaş araçları ile devamıdır. Emperyalist gerici karşı-devrimci bir siyaseti uygulamak için gündeme gelen savaşlar lanetlenilecek savaşlardır. Ama devrimci bir siyaseti hayata geçirmek için uygulanan ve uygulanmak zorunda olunan DEVRİMCİ savaş; ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları, devrimci içsavaşlar, kutsanacak, desteklenilecek haklı savaşlardır.

En zalim sömürünün hüküm sürdüğü bir dünyada her türlü savaşı lanetleme adına ortaya çıkanlar, gerçekte var olan sömürü düzeninin vaizleridir! Biz mesela İran-Irak arasındaki gerici, karşı-devrimci savaşın en kararlı düşmanıyız. Ama İran halklarının dinci-faşist Humeyni rejimini; Irak halklarının faşist Saddam Hüseyin rejimini devirmek için yürüteceği devrimci savaşların en kararlı dostuyuz!

Emperyalist burjuvazi ve onun yardakçıları, ikinci olarak emperyalist gerici savaşların, bu sömürü düzeninin tabiatında olduğu, emperyalizmin İÇ ÇELİŞMELERİ SONUCU, bu çelişmeler belli olgunluk seviyesine geldiğinde, emperyalist gerici savaşların KAÇINILMAZ olduğu gerçeğini gözlerden gizliyor; savaş veya barışı, emperyalist burjuva siyasetçilerinin "kişisel tercihi" imiş gibi gösteriyorlar. Bu da büyük bir sahtekarlıktır. Sonuçta savaş yürüten tek tek kişileri sorumlu görüp gösterip; savaşın esas nedeni olan emperyalist sistemi aklayan bir tavırdır.

Bu yaklaşımla İkinci Dünya Savaşının gerçek suçlusu Hitler'dir! Emperyalizmin özünde yatan aşırı kâr yasası; sıçramalı eşitsiz gelişme yasası, bunun sonucunda yeniden gündeme gelen, gelmek zorunda olan "yeniden paylaşım talebi" değildir! Bu yaklaşımla, milyonlarca insanı yokeden, milyarlarla değere sahip üretim araç-gerecini tahrip eden, insanlara felâket getiren emperyalist savaş, kötü niyetli "cani", "manyak" birkaç burjuva politikacısına maledilir ve emperyalist sistem pir-ü pak savunulur. Böylece Hitler'in - Mussolini'nin-Hirohito'nun ordusunda faşist bir siyasetin uygulayıcıları olarak savaşan milyonlarca insan da sorumluluktan aklanır! "Herşeyi Hitler yaptı, biz bilmiyorduk, emir yerine getiriyorduk"la vb. vicdanlar temizlenir!!!

"Barış Konferansı"

Bugün emperyalist burjuvazi ve onun çanak yalayıcıları, hizmetçileri ve onun işçi sınıfı içindeki ajanlarının estirdiği "yumuşama" havası işçi sınıfını ve emekçileri aldatmamalıdır. Bu yumuşama önce konjonktürel ve geçicidir; çünkü emperyalizm vardır, yasaları hükmünü sürdürmektedir. Ve o varolduğu sürece kalıcı yumuşama, "kalıcı barış" mümkün değildir. Esasta göz boyamadır, çünkü şu veya bu yerel gerici savaşın sona ermesi hiç bir şekilde şu anda da başka yerel gerici savaşların varlığını ortadan kaldırmıyor; ve yeni savaşların çıkmayacağının garantisi değildir. Tersine, garanti olan birşey varsa; o da bu gibi savaşların kaçınılmazlığıdır. Göz boyamadır, çünkü emperyalistlerarası silahsızlanma görüşmeleri ile ne kadar çok silah yokedilme, kullanılmama kararı alınırsa alınsın, geri kalan silahlarla savaş yürütmek her zaman mümkün kalacaktır. Emperyalist burjuvazinin kendini bir bütün olarak silahsızlandırmasını beklemek abesle uğraşmaktır. Onların "silahsızlanma"sı en iyi halde anlamı kalmayan silahların yokedilmesine varır. [Mesela artık hiç işe yaramaz silahlar, daha modernleri üretilmiş olanlar yok edilebilir. Ya da eğer eldeki yoketme potansiyeli korkunç boyutlara varmış ise, bu potansiyelin bir bölümünü yoketmek, verim (=eğer bir alanı diyelim ki 100 ton TNT gücüne eşit bir atom başlığı ile yerle bir etmek mümkünse; aynı işi 1000 ton TNT gücüne eşit bir atom başlığı ile yok etmek verim açısından anlamsızdır) açısından birşey değiştirmez.]

O halde, Komünistler açısından 1 Eylül 1988'de "yumuşama" ninnilerine karşı işçi sınıfını ve emekçileri uyarmak; ve 1 Eylül'lerin devrimci bir

şekilde "Emperyalist savaşa karşı, devrimci savaş" şiarları altında anılması, onların burjuva pasifizminin gösterileri olmaktan çıkarılması için mücadele bayrağını yükseltme görevi durmaktadır.

Bu görevin yerine getirilmesinde SAVAŞ - BARIŞ VE DEVRİM konusunda modern revizyonistlerin "yeni" tezlerinin teşhiri özel bir önem taşımaktadır.

SAVAŞ-BARIŞ VE DEVRİM KONUSUNDA MODERN REVİZYONİSTLERİN "YENİ" TEZLERİ

Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği'nin modern-revizyonistler tarafından yozlaştırılıp sosyal - emperyalist (lafta sosyalist, gerçekte emperyalist) bir güç haline getirildiği uzun bir dönem yaşandı, halen de yaşıyoruz.

Modern revizyonizm tüm alanlarda hızla yayıldı, işçi sınıfı hareketi içerisinde egemen bir güç haline geldi. Modern-revizyonistler tarafından uluslararası işçi sınıfı ideolojik olarak felç edildi, devrimci dinamizmi sabote edildi.

Modern revizyonizmin işçi sınıfını silahsızlandıran en yaygın teorilerinden biri de, savaş-barış ve devrim ilişkisini yeniden ve "bilimsel" olarak çözdüğünü iddia eden teorisi idi.

Bu teoriye göre artık "emperyalizm var olduğu sürece emperyalist savaşlar kaçınılmazdır" düşüncesi eskimişti; emperyalist savaşların kaçınılmazlığı "eskidendi","yeni çağ" da emperyalist savaşlardan kaçınılabilirdi. (Bkz. "Eleştirisi ile birlikte KARA EĞİTİM MALZEMESİ: SBKP XX. PARTİ KONGRESİ RAPORU", BP Yayınları, s.35-37)

En birinci ve özel görev, dünya devriminin her alanda geliştirilmesi, desteklenmesi değil; sürekli bir dünya barışının yaratılması için, barış içinde birarada yaşama "ilkesi" temelinde barış savaşımı idi. Sınıf savaşımı henüz LAFTA reddedilmiyor, ama sınıf savaşımı barış savaşımına bağlı hale getirilerek tasfiye ediliyordu. Uluslararası planda ÇKP'nin ve AEP'nin 60'lı yıllarda birçok yönüyle Marksist-Leninist muhalefeti ve eleştirisi karşısında modern-revizyonistler sıkıştıklarında, barış içinde birarada yaşama politikasının "sosyalizmle kapitalizm arasındaki sınıf mücadelesinin bir şekli" ("Bilimsel Komünizm", s.146) olduğuna dair ant içiyorlardı.

Devrim,emperyalist savaş ve emperyalist barış karşısında alternatif olarak ileri sürülmüyor, barış savaşımına zarar vermediği ve kendi kontrol ve yönetimlerinde olduğu sürece ve ölçüde, bir ihtimal olarak kabul ediliyordu. Devrimin yolu olarak da, parlamenter-barışçı yol propaganda ediliyordu.

Seksenli yıllara gelindiğinde, Kruşçev revizyonistleri tarafından ileri sürülen bu "teori" artıkları bile(!) yeni revizyonist yöneticiler tarafından, zamanımızın sorunlarına cevap vermediği gerekçesi ile daha da ilerletilmeye(!) başlandı ve SBKP 27. Parti Kongresinden itibaren önemli ölçüde de "ilerletildi"! Artık sorunlara "yeni bir anlayış" ile yaklaşmanın gerekliliği vurgulanmaya başlandı.

Yenilikçiliğin baş mimarı Gorbaçev revizyonisti şöyle diyor:

! "Bizim toplumumuzun ve
! Sovyet yöneticilerinin,yeni
! düşünce tarzlarının prob-
! lemlerine dikkat çekmeye
! başlaması düne dayanmıyor.
! Bu sorun bizi çok düşün-
! dürüyordu, kendimizi ve
! başkalarını çok eleştirdik,
! var olan gerçekleri görme-
! den çok zor ve karmaşık
! sorular formüle ettik ve
! böylece şu sonuca vardık:
! Yol kavşağında bulunan,
! karmaşık ve çelişkili bugün-
! kü dünyada, uluslararası
! problemleri kucaklayabilmek
! yeni metodları ve yaklaşımı
! dayatıyor.
! Yakın'zamana kadar bildi-
! ğimizi sandığımız bazı şey-
! leri yeniden gözden geçir-
! memizi zorlayan sonuçlara
! vardık." (Gorbaçov, "Me-
! deniyetin ölümsüzlüğü uğ-
! runa" makalesi, İnfomedia,
! s.7, Türkçe)

Bir başka yerde ise yeni yaklaşımların gerekliliğini şöyle açıklıyor:

! "Dönüşüm gerektiren bir du-
! rum, yalnız iç işlerimizde
! oluşmadı. Bu durum dışişle-
! ri için de geçerlidir. Gü-
! nümüz dünyasının gelişme-
! sindeki değişiklikler öylesi-
! ne derin ve önemli ki,yeni
! bir anlayış ve bu gelişmenin
! bütün etmenlerinin bütün-
! sel bir çözümlemesi gerekiy-
! or. Nükleer cepheleşme-
! deki durum, farklı sosyal
! sistemler, devletler ve böl-
! geler arasındaki ilişkilerde
! yeni yaklaşımları, yöntem ve
! biçimleri zorunlu kılıyor."
! ("SBKP 27. Kongresine su-
! nulan MK Politik Raporu,s.
! 7, Türkçe) (abç)

Gorbaçev revizyonistinden yine okuyoruz:

! "Şimdiye kadar örneği gö-
! rülmemiş bir bilgi ve yara-
! tıcılık gücünü (ancak bu
! güç, insan aklınca hareke-
! te geçirildikten sonra yıkı-
! cılığın hizmetine verildiği
! için kolayca yara alabilir ve
! zedelenebilir bir özelliğe
! bürünmüştür) ortaya koyan
! uygarlığı yeniden değerlen-

Hisse senetleri yükselsin diye
Yeniden cephede düşmek mi istiyorsunuz?!

! dirmek... İşte bütün bunlar,
! dış politikaya ilişkin bazı
! yaklaşım şablonlarının, bazı
! eski politik düşünce model-
! lerinin ve savaş, barış, sa-
! vunma, tek tek ülkelerin
! güvenliği ve uluslararası
! güvenlik konularına ilişkin
! eskimiş görüşlerin temelden
! değiştirilmesini gerektir-
! mektedir." (M. Gorbaçov,
! Glasnost - Asıl neyi istiyo-
! rum?, Dönemli Yayıncılık,
! s.26)

Her ne kadar yeni yaklaşım, yöntem ve biçimlerin gerekliliği daha çok dünyadaki değişikliklerle açıklanmaya çalışılıyorsa da, şu gerçek açıkça görülmektedir:

Modern revizyonizmin daha önce çağımızın sorunlarına tek "bilimsel çözüm" getirdiği iddia edilen teorisi hiçbir şeyi çözememiş, tersine iflas etmiştir. Modern revizyonistler bu durumda yeni "çözüm" önerilerine zorlanmaktadır.Yeni modern revizyonistler "eski" modern-revizyonist teorinin özünü koruyarak daha açık, daha "bilimsel"(!!!) revizyonist teoriler ileri sürmek zorunda kalmaktadır.

! "Sosyalizmin gerçek değerle-
! rinin tek bir virgülünden
! vazgeçmeyeceğiz" (Gorbaçov,
! İnfomedia, s.108)

diye söz veren modern revizyonizmin bugünkü başı, bunu söylediği aynı yerde sosyalizmin her şeyinden vazgeçtiğini şöyle ele veriyor:

! "Bu gidiş sırasında, sosya-
! lizm için bir toplum düzeni
! olarak sınıf çıkarları ile in-
! sanlığın genel çıkarları, de-
! yim yerindeyse, eriyip bü-
! tünleşiyorlar. Kapitalizm i-
! çin de yanyana yaşamaktan
! ve yarışmadan başka akılcı
! yol yoktur." (age, s.108)

Önceleri daha çok işçi sınıfı, sosyalizm için öne sürülen barış içinde birarada yaşama politikası, artık "insanlığın genel çıkarları" için savunuluyor.İşçi sınıfının çıkarları insanlığın genel çıkarlarına eritilip, bütünleştiriliyor.Sınıflarüstü bir "insanlığın genel çıkarları" politikanın temeli olunca, sınıfsal içerikli herşeyden vazgeçilmesi gerekiyor ya da herşey sınıfsal içeriğinden kurtulup, sınıflarüstü bir yapıya varıyor.

Bu nedenle Gorbaçev'e göre, "Hiroşima ve Nagazaki'den sonra dünya savaşı,politikanın başka araçlarla bir devamı olma özelliğini yitirdi"!!! (Gorbaçov, İnfomedia, s.7)

Bu düşünce Leninizme ne kadar da düşman! Lenin, öncülleri Marx ve Engels'e de dayanarak bir kez daha şu ilkesel tespiti yapıyordu:

O "'SAVAŞ POLİTİKANIN BAŞ-
O KA ARAÇLARLA DEVAMI-
O DIR' (YANİ ŞİDDET ARAÇ-
O LARIYLA).
O Marksistler haklı olarak, bu
O beliti, daima, her savaşınö-
O zelliğini kavramada teorik
O temel olarak görmüşlerdir."
O (Lenin, "Sosyalizm ve Savaş",
O Sol Yayınları, s.17)

Yazılı tarihin tüm süreci ve emperyalizm çağındaki yaşanan iki dünya savaşı deneyimi, her gün her saat yüzbinlerce insanın ölümüne, sakat kalmasına, evsiz-barksız kalmasına neden olan emperyalist gerici yerel savaşlar; emperyalizme ve burjuvaziye karşı sosyal ve ulusal kurtuluş savaşları bu

Leninist ilkenin doğruluğunu yeniden ve yeniden onaylarken; nükleer silahların büyük yıkıcı gücünü teorinin güçsüzlüğünü ispat etmek için kullanan revizyonist Gorbaçev, sınıf savaşımından, bunun bir biçimi olan devrimci sosyal ve ulusal kurtuluş savaşlarından ne ölçüde nefret ettiğini belgeliyor.

O artık burjuvaziyi barışa ikna etmek için sınıfsal herşeyden her alanda vazgeçtiklerine dair garantiler veriyor!

! Eskiden olduğu gibi şimdi
! de "Nükleer tehlikeye karşı,
! silahlanma yarışına karşı,
! dünya barışının korunması
! ve güçlendirilmesi için sava-
! şım gelecekte de Partimizin
! (SBKP'nin —YN) uluslarara-
! sı alandaki çalışmalarının ana
! yönünü (abç) oluşturmaya
! devam edecektir. Bu politi-
! kanın hiç alternatifi yoktur."
! (SBKP 27. Kongresine sunu-
! lan MK Politik Raporu, s.87)

diyor revizyonist bayımız.

Kendisi açısından tamamen haklı. Devrim düşüncesini savunmayan bir revizyonist için tabii ki barış savaşımı esas-ana eksen olacak, devrim değil ya!

Emperyalizmin varlığının sonsuza dek meşrulaştırıldığı, emperyalistlerle daha açık işbirliği politikasının savunulduğu bu "yeni" düşünceler işçi sınıfının ideolojisine taban tabana zıt, ona düşmandırlar.

Bütün bu revizyonist düşünceler, işçi sınıfının gerçek kurtuluşunu engellemenin planlarıdır.

Bugünkü revizyonist şefler, ağababaları Kruşçev'in izinde; nükleer silahlarla yürütülecek bir genel savaşı engellemeyi, genelde her türlü savaşı engelleme ile eşitleme sahtekarlığını sürdürme yanında; şimdi "nükleer silahlardan arındırılmış bir dünya"yı "kalıcı barışın sağlandığı" bir dünya olarak görüp gösterme yönünde "ilerletiyorlar".

Gorbaçev revizyonisti, Ekim Devriminin 70. yıldönümünde yaptığı konuşmada; kapitalizm nükleer silahlardan arındırılmış bir dünyayı benimseyebilir mi sorusunun araştırılması, teorinin bu alanda geliştirilmesi gerektiğini söyleyerek; bu alanda Leninizmin verdiği kategorik "Hayır!" cevabını soru işareti haline getirmişti. Modern revizyonist teorisyenler, bu alanda teorik maskaralıklarını sürdürdüler. Emperyalist dünya savunucusu bu palyaçolardan Y. Krassin, Yeni Yol'un 15. sayısında yayınlanan yazısında aynen şunları söylüyor:

> Yine de şunu sormak mantıklı olur Prensip olarak kapitalist toplum nukleer silahlardan arındırılmış ve silahsızlandırılan bir dünyada işleyebilir ve gelişebilir mi? Askersel üretimin sıvıl kullanıma geri döndürulmesi ve buna bağlı olarak silahsızlanma yolunda atılacak önemli adımlar bu kolay olmayan sorunun cevabına bağlı Bir dizi gerekçe bu sorunun olumlu yanıtlanacağına işaret ediyor Her ne kadar emperyalizm militarizmin buyumesinin yollarını asfaltla doşuyorsa da, militarizm onun temel ve olmazsa olmaz ozellikleri arasında değildir Cephane endustrisi, tekelci kapitalizmle ozdeş olmaktan uzaktır Bu sektorun dev boyutlar aldığı ABD'de bile 500 en buyuk işletmenin ancak yaklaşık onda bırı doğrudan bu kapsama girmektedir Cephane ureten işletmelerin çoğu da aynı zamanda sıvıl uretimde onemli konumlara sahip bulunmaktadır Bu da, askersel sınai kompleksın gelişmesi nin geri donulmesi imkansız olmayan bir sureç olarak duşunulmesine zemin hazırlamaktadır
>
> Finlandiya, Avusturya ve daha başka ulkelerin ornekleriınde de kapitalist ekonominin askerleştirilmeden de varolması ve hızla gelişmesinin mumkun olduğu pratik olarak kanıtlanmıştır Bu ornekleriın kucuk ulkeleri kapsadığı soylenerek kolayca itiraz edilebilir Ancak buyuk devletleri kapsayan ornekler de mevcut, Japonya, Federal Almanya ve Italya'daki "ekonomik mucizeler" buna ornek Buralarda daha sonraları askerselleşmeye doğru bir gelişmenin gorulduğu de gerçek Ama yine de modern kapitalist ekonominin minimal askerselleştirme harcamaları çerçevesinde hızlı bir gelişme gosterdiği bir donem olmuştur
>
> Kapitalist ekonominin askerselleştirilmesinin olumsuz etkisi kendini daha da belirgin ortaya koymaktadır Bunun bir ornegi askeri harcamaların sonucunda gorulmemiş butce açıklarının ve hızla artan bir borçlanmanın gozlendiği ABD dir Butun bunlar, içte ekonominin istikrarsızlaşması borsalardaki doviz oranlarında dramatik duşuşler Dolar'in devaluasyonu ve benzeri konularda kendisini gostermektedir
>
> Bunlardan, buyuk sermaye sahiplerinin ekonominin demilitarizasyonu konusunu gonullulukle onaylayacakları sonucuna varılamaz Gunumuzde ekonominin demilitarizasyonu konusunda tamamen zıt egilimler galip ve askersel sınai komplekslerinin etkili guçlerine karşı "barış ekonomisi" için yoğun bir mucadele mevcut Egemen sınıf bu mucadele boyunca bir tercih yapmak zorunda Ancak, askersel uretimin askersel olmayan uretime donuşturulmesi olasılığının varolması onemli M Gorbaçov, "Bu bizim kanaatimiz ve bilim de kanıtlıyor ki, teknolojinin ve uretim organizasyonunun bugunku duzeyinde ekonominin demilitarizasyonu mumkun" diyor ve devam ediyor, "Bu aynı zamanda barış yararına bir secim de olacaktır"
>
> (Yeni Yol, 1 Haziran 1988, s.5)

İşte bu teorisyenlerin(!) bütün teorik zenginliği(!) budur.

DEMOKRATİK KAPİTALİST "DÜNYA BARIŞI"

Bunlar için aslında emperyalist savaşların kaynağı, bir bütün olarak emperyalist sermayenin iktidarı, finans kapitalin iktidarı değil; emperyalist sermayenin "askersel üretim yapan kesimi"dir!

Savaştan kâr eden sermaye kesimi —bu teori zavallılarına göre— yalnızca "askersel üretim yapan" (savaş malzemesi üreten) kesimdir. Bunlar emperyalist savaşın en büyük "fazla ürün yokedicisi" olduğunu; yalnızca savaş araç-gereçlerini değil; her türde üretim aracını ve üretici güçleri yokettiğini; ve böylece fazla ürün krizi içinde yüzen emperyalist sermayenin tüm kesimleri için muazzam yeni üretim alanları açtığını unutmuşlardır; bunlar emperyalist savaşların, emperyalist sermayeye —kazanan kesime— yeni pazarlar, hammadde kaynakları, yatırım, sömürü alanları açtığını —amacın bu olduğunu— unutmuşlardır.

Bunlar istisnasız tüm sanayi kuruluşlarının savaş halinde şu veya bu savaş ihtiyacını giderecek üretime geçebileceğini unutmuşlardır. Bunlar savaş içinde üretilen herşeyin savaşı sürdürmek için kullanılacağını unutmuşlardır!

Kısacası bunlar demagojiyi, bilimsizliği "teori" seviyesine yükselten, bilinçli emperyalist ideologlardır.

Emperyalist sermayenin yalnızca savaş araçları üreten kesimi hedef gösterilerek, diğer tüm kesimleri saldırı hedefi olmaktan çıkarılmaktadır. Ama savaş araçları üreten kesimi için de önerilen, sömürülerini bu alanda değil, başka alanda yapmalarıdır. Revizyonistlere göre savaşın engellenmesi böyle olacaktır.

Onların aklına emperyalist burjuvazinin devrimci savaşla mülksüzleştirilmesi bir türlü gelmemektedir.

Ama Leninizm için savaştan kurtuluş yolu, savaş araçları üreten emperyalist sermaye kesimine tavsiyeden geçmez:

O "EMPERYALİST SAVAŞTAN
O VE ONU KAÇINILMAZ O-
O LARAK YARATAN EMPE-
O YALİST BARIŞTAN, BU
O CEHENNEMDEN, BOLŞEVİK
O MÜCADELE OLMAKSIZIN,
O BOLŞEVİK DEVRİM OL-
O MAKSIZIN KURTULUNA-
O MAZ!" (Lenin)

İspanya içsavaşında XI. Uluslararası Tugay
Yaşasın haklı, devrimci savaşlar!

Yılmaz Güney'in uğrunda mücadele ettiği Özgürlük ancak devrimle kazanılabilir, ve mutlaka kazanılacaktır!

YILMAZ GÜNEY'in bedenen aramızdan ayrılmasının 4. yıldönümünün yaklaştığı şu günlerde, oldukça geniş bir "Yılmaz Güney'e özgürlük" kampanyası sürüyor. Bu kampanya gerçekte, hakim sınıfların kimi sözcülerinin başlattığı; Yılmaz Güney'in "ehlileştirilmesi" kampanyasının bir parçası ve devamıdır.

Bu kampanyanın çıkış ve başlangıç noktası gerçekte "Nokta" ve "2000'e Doğru" gibi bazı karşı-devrimci kamuoyu oluşturma odaklarıdır.

Nokta dergisi, Türkiye'de adı 12 Eylül faşistlerince unutturulmak istenen Yılmaz Güney'i bugünkü kampanyadan daha iki yıl önce kapak konusu yapmış; onun özel hayatı üzerine mülakat, haber vb. ile —siyasi kişiliğinden soyutlanmış— bir İNSAN ve SANATÇI olarak Yılmaz Güney'e sahip çıkmıştır. Kuşkusuz Nokta dergisi bunu yaparken, —Yılmaz Güney'in ismi üzerinden dergi satışını arttırmak gibi ticari kaygıların yanında—hakim sınıfların bir bölümünün Yılmaz Güney'in, siyasi kişiliğinden soyutlandırılmış bir sanatçı olarak, "Türk sanatçısı" olarak sahiplenilmesi düşüncesinin de bir ilk girişimini yapma durumunda idi. (Bkz. Nokta dergisi, yıl 4, sayı 35, Yılmaz Güney'in son günleri)

Daha sonra, Yılmaz Güney'i hakim sınıflarla, emekçi ezilen sınıfların birlikte sahiplenebilecekleri bir aziz, "en büyük Türk sanatçılarından biri" olarak kabul ettirme çabalarına şimdilerde "legal Marksizm"in en gürültücü temsilcileri olma şerefsizliğini taşıyan Saçak/İkibine Doğru çevresi sahip çıktı. "Yılmaz Güney'e özgürlük" şiarı bunlar tarafından piyasaya sürüldü. Bunlara göre, Yılmaz Güney gibi büyük bir sanatçının eserlerinin Türkiye'de yasak olması bir "demokrasi ayıbı" idi. Bu ayıp ortadan kaldırılmalı; ve onun "Türk sinemasının!" en olgun eserleri içinde yeralan eserleri, ve kitapları serbestçe yayınlanabilmeli idi.

Bu derginin "söyleştiği" hakim sınıf sözcülerinden muhalefette olanları, başta SHP'liler olmak üzere, siyasi görüşlerinden soyutlanmış insan ve sanatçı Yılmaz Güney'e "özgürlükten" yana olduklarını açıklıyorlar; ve bu "demokrasi ayıbı"nın örtülmesi için çalışacaklarını belirtiyorlardı. Ama yalnızca onlar değil, ANAP sözcülerinden Eyüp Aşık da benzer bir tavır takınıyor; ve "sanatçı" olarak Yılmaz Güney'e tabii ki sahip çıkılması gerektiğini açıklıyordu! Adnan Kahveci bu yönde çalışmaları olduğunu açıklıyordu. Vb.

Pekçok burjuva "aydını", kendi sınıf konumları gereği olan tavrı takınıp; Yılmaz Güney'i devrimci, kendini proletarya davasına adamış siyasi kişiliğinden soyundurup, bir aziz derekesine yükseltip (gerçekte alçaltıp), onu burjuvazi için de kabul edilebilir hale getirme kampanyasında yerlerini alıyordu. Bunlardan biri, "Yılmaz Güney" furyası içinde "Yılmaz Güney Kitabı" (A. Dorsay) yazıp piyasaya sürüyor; ve kitabın "Yılmaz Güney ve Ben" başlıklı bölümünde burjuvazinin en azından bir bölümü için sorunun ne olduğunu şu sözlerle açık seçik ortaya koyuyordu:

! "Yılmaz Güney aşırılıkların insanıydı. Ödün vermek, anlaşmaya gitmek, 'consensus'ler aramak onun işi değildi. Yönetimle olan sorunlarında da hep böyle davrandı. Maoculuktan Arnavutluk ve Enver Hoca hayranlığına dek giden siyasal inançları gibi, son döneminde Türk devletini çok rahatsız eden kimi sorunlardaki davranışı da öyle oldu. Özellikle Kürt sorununda... Güney'in, hele son yıllarında dış ülkelerdeki konuşmalarında hep belirttiği gibi Kürt kökenli ise, Kürt sorununa yakınlık duyması, bu soruna çağdaş, aydın bir tavırla bakması, kültürel kimlik veya ekonomik gelişme gibi konularda dikkatli, duyarlı bir tavra girmesi son derece doğal... Ancak, biz "Kürt devleti", "Kürtlere özgürlük" gibi sloganlara rağbet etmesi anlaşılabilir mi? En azından, devletin bu sloganlara sarılmış bir sanatçıya hoşgörüyle bakmasının zorluğu anlaşılmalıdır, çünkü dünyada hiçbir devlet (en özgürlükçü geçinen Batı Avrupa devletleri de dahil), bütünlüğünü, sınırlarını tehlikeye koyan ayrılıkçı eylemlere hoşgörüyle bakamaz, bakmıyor, bunun hiçbir örneği yok. Ama ben, bunu da Yılmaz'ın Enver Hocacılığı gibi, aşırı bir tavra bağlıyorum ve hep yazıp söylediğim gibi, üstelik artık hiçbir düşünceye sırt veremeyecek, hiçbir eylemi savunamayacak olan bu büyük sanatçının, bu "güzel kıral"ın, bu büyük dostun, artık geçmişin malı olan siyasal eylemleri ve sözleriyle değil, asıl kalıcı, ölümsüz olan sanat yapıtlarıyla, filmleri, romanları, hikâyeleriyle anılmasını diliyorum. O zaman da geriye eylemci, siyasal sözcü, davalara adanmış Yılmaz Güney değil, ülkesinin sinemasını dünyaya tanıtmış bir büyük sanatçı kalacak. Ve ülkesi ona ancak saygı ve minnet duyguları besleyebilecek." (agk, s.14)

Evet, Rus sosyal-emperyalizmine karşı tavır takınan; modern revizyonizm / Marksizm - Leninizm çatışmasında tavrını Marksizm-Leninizmden yana koyan, safını her türlü emperyalizme, bu arada sosyal-emperyalizme de karşı belirleyen; Çin Komünist Partisi ve Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki yozlaşmaya karşı Arnavutluk Emek Partisi'ni —ama eleştiriciliği bir an elden bırakmadan— savunan Yılmaz Güney'in, bu 'aşırı uçtaki' "katı" siyasi tavırları unutulmalı, unutturulmalı idi; ama onun sanatçı kişiliğine sahip çıkılmalı idi. Burjuvazinin —en azından bir kesiminin— Yılmaz Güney'i "zararsız" hale getirme planı bunu gerektiriyordu. Ve o elindeki tüm araçlarla bunu pompalıyor; ve bunu hem de Yılmaz Güney'e sahip çıkma, onu savunma, onun anısını yaşatma, onu "özgürlüğe kavuşturma" adına yapıyordu. Evet, verilen bu Yılmaz Güney'i "zararsızlaştırma", "herkesçe kabul edilebilir hale" getirme "mücadelesi" DEMOKRASİ'yi savunma adına yürütülüyordu! Ve bu dehşetengiz "savaşım"da, Yılmaz Güney'in katilleri, eli kanlı faşist Türk devletinden Yılmaz Güney'in T.C. vatandaşlığının geri verilmesinin istenmesine kadar varabiliyordu.

O "Yılmaz Güney'e özgürlük" talebinin içeriği, bugünkü faO şist Türk devletinin sınırları içinde onun eserlerinin serO bestçe yayınlanması ve gösterilmesi; ve onun T.C. pasaO portunun ve nüfus kağıdının geri verilmesi, faşist Türk O devletinin onu yeniden resmen kendi vatandaşı olarak kaO bul etmesi olarak dolduruluyordu.

Özgürlük kavramının içeriğinin böyle burjuvaca doldurulması ve iğdiş edilmesi, hakim sınıfların ve yardakçılarının her zaman yaptığı ve yapacağı şeydir. Yılmaz Güney'in adının böyle bir sahtekarlığa karıştırılması, onun siyasi görüşlerine, onun kişiliğine en büyük saldırı; onun anısına en büyük hakarettir.

O YILMAZ GÜNEY'İN ÖZLEDİĞİ VE UĞRUNDA MÜCADELE
O ETTİĞİ **ÖZGÜRLÜK**; FAŞİST BİR DEVLETTE
O ONUN ESERLERİNİN YAYINLANMASI, GÖSTERİME GİRMEO Sİ VB. BİR ÖZGÜRLÜK DEĞİL; EMPERYALİZMİN UZANTISI
O OLAN FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN
O DEVRİMİ İLE YIKILMASI TEMELİNDE KAZANILACAK GERO ÇEK ÖZGÜRLÜKTÜR. ONUN MÜCADELESİ ÖNCELİKLE BU
O ÖZGÜRLÜĞÜN KAZANILMASI MÜCADELESİ İDİ, MÜCADELESİDİR!

Yılmaz Güney için faşist devletin kendi hakkında verdiği "T.C. vatandaşlığından atılma" kararı, hiçbir değeri olmayan bir karardır. Onun için "sürgün, ülkeme yeniden dönebilmek için kararlı bir mücadeledir." Ve bu mücadele sonunda, söke söke, "kan ve ateş deryası içinde" kazanılan zaferle alınacaktır özgürlük!

"Kansızlar, soysuzlar" edebiyatı ile Yılmaz Güney'i yığınların gönlünden söküp atamayan burjuvazinin bir bölümü, şimdi onu "kendi malı haline getirerek" öldürmenin yeni yolunu bulmuştur: Onu siyasi kişiliğinden soyundurma! Onun kişiliğini sınıflarüstü bir "sanatçı"lığa dönüştürme! Yılmaz Güney'e

yapılabilecek bu en büyük saldırıya verilecek cevabı YILMAZ GÜNEY aslında vermiştir.

Sözü Yılmaz Güney'e bırakalım:

O "Gerek Türkiye'de, gerekse bütün dünyada, sosyal-siyasal-
O ekonomik çelişmelerin hergün yoğunlaştığı,derinleştiği göz-
O leniyor. Devrim dalgasının, yine dev boyutlarla kitleleri et-
O kileyeceği, sarsacağı günler uzak değildir. Faşizmin baskı-
O larına, onun ekonomik zorluklarına işçi sınıfı ve emekçi hal-
O kımız uzun bir süre boyun eğmeyecektir. Devrim ve demok-
O rasi kavgamız bizden sabırlı, inatçı ve cesur bir çalışma bek-
O liyor. Sınıf düşmanlarımız olan zalimlerle hesaplaşmak için
O geceyi gündüze katarak her alanda kendimizi savaşa hazır-
O lamalıyız. Kendimizi siyasal ve pratik konularda yetiştirme-
O li, geliştirmeliyiz. Örgütsel zaaflarımız, teorik-felsefi yet-
O mezliklerimiz mutlaka aşılmalıdır. Uzun bir zamanda da olsa,
O işçi sınıfı ve emekçi halka önderlik edebilecek merkezi bir
O yapının, bir devrimci partinin çatısı altında olmanın sabırlı
O çalışmalarını yapmalıyız. Yılgınlığa, teslimiyete, umutsuzlu-
O ğa hayat hakkı tanımamalıyız. Bırakalım gerici faşist çevre-
O ler, basın, kaçkınlar diyerek bizlere küfrederek içlerini
O döksünler. Elbet birgün konuşma sırası bize gelecektir.Bi-
O liyoruz ki, "kansızlar", "soysuzlar" edebiyatı da daha ön-
O ceki "anarşist", "terörist", "bölücü" yaygaraları gibi iflas
O edecektir. Onlara göre, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin
O kurtuluşu için, demokrasi ve insan hakları için zulme ve
O baskılara karşı savaşanlar "kansız"dır. Onlara göre, Kürt
O ulusunun ulusal ve demokratik haklarını savunmak, onun
O birliğini, bağımsız devletini savunmak "bölücülük"tür ve
O soysuzluktur...
O "Kansız" ve "soysuz" olmak istemeyenler ise, faşizmin çiz-
O melerini yalamalı, baskılara boyun eğmeli, insan haklarının
O çiğnenmesine gözyummalı, Kürt ulusu üzerindeki baskıları
O alkışlamalıdır. Bize göre asıl kansız ve soysuz olanlar işte
O bunlardır...
O Bize göre asıl kansız ve soysuz olanlar, devrim kavgasını
O şu ya da bu bahaneyle bırakıp kaçanlardır.
O Biz açıkça haykırıyoruz:
O Faşizmi ve emperyalizmi yeneceğiz...
O Emperyalizme ve faşizme karşı çıkan, ondan yarar uman
O bu tür güçleri ezeceğiz...
O Kürt ulusunun, bağımsız siyasi devletini kurma hakkı için-
O de olmak üzere, ulusal ve demokratik bütün haklarını sa-
O vunacağız ve bu uğurda savaşacağız...
O Resmi ideoloji ile yazılan Türkiye tarihini yeniden yazaca-
O ğız ve Ermeni, Kürt ve diğer halklar üzerindeki baskı ve
O kıyımları tarihi gerçekliği içinde açıklığa kavuşturacağız...
O Zafer şarkılarımızı, destanlarımızı zorunlu olarak, kan ve
O ateş deryası içinde yazacağız. Herkes bilsin ki, zafer er
O geç bizim, işçi sınıfının, ezilen halkların ve mazlum ulus-
O ların olacaktır.
O Onlara sesleniyoruz:
O Baylar, korkunuzu, telaşınızı anlıyoruz. Bugün otlandığı-
O nız toprakları, fabrikaları, madenleri korumak için her tür-
O lü vahşete hazırsınız. Ama bilmelisiniz ki, korkunun ecele
O faydası yoktur ve hiçbir vahşet bizi haklı davamızdan cay-
O dırmayacaktır. Sizi, kendi yarattığınız sosyal-siyasal çeliş-
O meler içinde, döktüğünüz ve dökeceğiniz kanlar içinde bo-
O ğacağız...
O Bizim, ülkemize dönme, hem de zaferle dönme umudumuz
O ve güvenimiz vardır. Ama sizler birgün kaçacak ve bir da-
O ha dönemeyeceksiniz. Beyaz Ruslar'a bakın, Kral Faruk'a,
O Şah'a, Somoza'ya bakın ve geleceğinizi görün."(Yılmaz Gü-
O ney, Siyasal Yazılar III, s.193-195

Yılmaz Güney'in "azizleştirilmesi" ve burjuvazi için de kabul edilebilir hale getirilmesi operasyonu karşısında devrimci tavır; demokrasi mücadelesi olarak tanıtılan bu operasyonun gerçek anlam ve işlevini teşhir ve tecrit etmek, ve Yılmaz Güney'in devrimciliğine sahip çıkmak idi. Yürüttülen kampanyaya katılan tek tek şu veya bu demokrat kişinin niyetinden bağımsız olarak; kampanyanın işlevinin Yılmaz Güney'i zararsız hale getirmek, ona özgürlük adına, onu burjuvazi için teslim almak olduğu görülüp gösterilmek zorunda idi.

Ama ne yazık ki, tüm devrimcilerin tavrı bu olmadı. Tersine, devrimcilerin büyük bir bölümü, burjuvazinin başlattığı tipte bir "Yılmaz Güney'e özgürlük" kampanyasını sahiplendiler, hatta yer yer onun asıl taşıyıcıları haline geldiler. Yurtdışında "Tohum" dergisi ve "Demokrat Sanatçılar Birliği" Yılmaz Güney'e "özgürlük" kampanyası başlattı. Bu kampanyanın talep ve hedefleri şunlardı:

1. Yılmaz Güney'in vatandaşlık hakkı geri iade edilmelidir.
2- Filmleri üzerindeki yasaklar kaldırılmalıdır.
3. Kitapları üzerindeki yasaklar kaldırılmalıdır.

Bu kampanyaya birçok devrimci siyasi tutuklu,destek verdiklerini açıkladı. Bu kampanyaya "Yeni Demokrasi" dergisi "elinden gelen desteği" vereceğini açıkladı.

Bunun yanında çeşitli zindanlardaki bir dizi devrimci tutuklu da bu kampanyaya destek verdiklerini açıkladılar.

Şimdi bu kampanya çerçevesinde yurtdışında geceler, toplantılar düzenleniyor.

Bu kampanya, bu kampanyaya katılan tüm burjuva sanatçıları, hakim sınıf temsilcileri vb. açısından, kendi sınıf konumlarına uygun, onu yansıtan bir kampanyadır.

Bu kampanyaya katılan ve onu destekleyen devrimci grup ve kişiler açısından ise bu kampanya, yine bu devrimcilerin sınıf özünü —küçük-burjuva niteliklerini— sergileyen, dünün devrimci yükseliş döneminin hızlı halk savaşçısı görüşlerinin nasıl reformizme, legalizme vb. dönüştüğünü göstermektedir.

O DEVRİMCİLİK ADINA DA YÜRÜTÜLSE, BU KAMPANYANIN
O DEVRİMCİLİKLE HİÇBİR İLGİSİ YOKTUR.

Devrimci tavır, Yılmaz Güney'in vatandaşlıktan çıkarılması bağıntısında; onu vatandaşlıktan çıkaranlardan, "vatandaşlık hakkını geri iade etmelerini" talep etmek değil; bu işlemi yapanların halk düşmanı-emek düşmanı faşist çehrelerinin teşhirini; Yılmaz Güney için T.C. vatandaşı olup olmamanın faşistlerin oluruna bağlı olmadığını; ve onun geri dönüşünü,faşistlerin iznine bağlamadığını ortaya koymayı gerektirir.

Devrimci tavır, Yılmaz Güney'in eserlerinin yasaklanması ve serbest bırakılması bağıntısında; bu eserleri yasaklayanların onlardan korktukları için yasakladıklarını; ama bu yasaklamaların halk yığınlarının nezdinde hiçbir değeri olmadığı gerçeğinin propagandasını merkeze koyar.

Yılmaz Güney, eğer onun devrimci, kendini proletaryaya adamış kişiliğine saygı duyuluyorsa, onun devrim davasına, onun propagandasına sarılınarak; ve bu merkeze konularak anılır. Devrim davasından, devrim hedefinden koparılmış bir "büyük sanatçı kişiliği" öne çıkartmak ve Yılmaz Güney'i böyle anmak, ona en büyük saygısızlık; ve eğer bu devrimcilik adına yapılıyorsa, büyük bir siyasi sahtekarlıktır.

Gerçekte, "Tohum" ve "DSB" burjuvazinin bir bölümünün başlattığı "Yılmaz Güney'e özgürlük" kampanyasına, burjuvazinin çizdiği sınırlar içinde katılmışlardır. Olan budur. Onlar da kampanyanın esas mucitleri gibi, "büyük sanatçı" kategorisi içinde Yılmaz Güney'i hem proletaryanın ve hem de burjuvazinin ortak değeri haline getirme çabalarında, kendilerine düşeni yapmaktadırlar.

Özgürlük kavramını Türk hakim sınıflarının faşist zorbalık yasaları çerçevesinde yorumlayan "Tohum"/"DSB" kampanyacıları gerçekte dar ufukluluklarını, devrimci açıdan bitmişliklerini sergilemekten başka bir iş yapmıyorlar. Bugün Yılmaz Güney, devrimci düşünceleri ve onların estetik yansıtılması olan sanat eserleri ile, —bunlar 12 Eylülcülerce ne kadar yasaklanmış olursa olsun— ona özgürlük talep edenlerden yüzlerce kez özgürdür.

O eğer özgürlükten kampanyacıların anladığını anlasa idi,— T.C. vatandaşı olma, filmleri ve kitapları üzerindeki yasakların kaldırılması gerçekleşince, kampanya amacına ulaşmış olacak ve Yılmaz Güney'e özgürlük sağlanmış olacak!!!— sağlığında bunun mücadelesini verirdi. Hatta mücadele etmesine de gerek kalmazdı. Faşist cuntaya ve faşist Türk devletine karşı aktif mücadele etmez, "özgür"leşirdi. Böyle "özgürleşen"lerin örnekleri vardır: İşte Cem Karaca! İşte böyle "özgürleşme" mücadelesi veren Haydar Kutlu, Nihat Sargın gibileri! O bunu yapmadı. Onun için hakim sınıfların koyduğu çerçeve, içinde hareket edilmesi zorunlu alan değil; devrim ile parçalanması gereken cendere idi!

Şimdi Yılmaz Güney'in özgürlüğünü o cendere içinde sağlamak için kampanya yürütenler, gerçekte burjuva legalliğine ve parlamentarizmine hayranlıklarını sergiliyor; ve onu da içinde bulundukları batağın içine çekmeye çalışıyorlar. Bu düzenin insanları olan ve onu en iyi halde reformlarla dönüştürme,"demokratikleştirme" iddiasında olan Demirellerin, Ecevitlerin,İnönülerin, Baykalların vb.nin istediği biçimde bir "demokratikleşme" çabasında tuzu olmak isteyen Hale Soygazi, Hakan Balamir, Atilla Dorsay vb. burjuva sanatçı ve "aydın"larından devrimci bir tavır beklemek zaten abestir. Kemal Anadol, M.Ali Eren, Arif Sağ gibi; olası bir SHP iktidarının, "sol"u varolan faşist düzene bağlama fonksiyonuna sahip siyasetçilerinden devrimci tavır beklemek abestir. Onların özgürlüğü düzen çerçevesi içinde görmelerinde şaşırtıcı birşey yoktur. Onlara bu anlamda söylenecek fazla birşey yoktur. İşlevlerini yerine getiriyorlar. Ama bir bölümü dünün çok hızlı "Marksist-Leninisti",halk savaşçısı olan; ve bir bölümü bugün de lafa gelince mangalda kül bırakmayan devrimci bazı unsurlarının, bu kampanyada — hem de örgütleyici olarak— yeralmasına söylenecek şeyler vardır.

Bu tavır esasında 12 Eylül ertesinde derinden sarsılan devrimci hareket saflarında modern-revizyonist/karşı-devrimci mihraklarla güya "anti-faşist eylembirlikleri"nden, "eşek kulüpleri" kurmaya kadar varan olgularda kendini gösteren yalpalama, yozlaşma ve doğal ayıklanma sürecinin yalnızca yeni bir ifadesidir.

Şimdi bu kampanyanın başını çekenler, "Yılmaz Güney'e özgürlük" adına devrimci güçlerin bir bölümü ile, karşı-devrimci güçlerin bir bölümünün ortaklığını sağlama, onlar arasında siyasi çöpçatanlık rolü oynamaya soyunmuşlardır.

Yaptıkları gerçekte revizyonist-oportünist çizgilerinin, 12 Eylül sonrasında devrimci özü gittikçe azalan, yokolma yönünde yol alan, gittikçe reformizm batağına batan teori ve pratik-

(Devamı sayfa 26'da)

Çanakkale'deki açlık grevinden: Gün gün açlık grevi

Çanakkale E Tipi Cezaevinde, çeşitli sorunların çözümü ve haklarımızın verilmesi amacı ile 28. Mart 1988 Pazartesi günü sabahından başlayarak 27 Nisan gecesine kadar devam eden toplam 31 günlük bir açlık grevi gerçekleştirildi. Bu eylemin en önemli iki özelliğinden biri, hiç şüphesiz Türkiye'de ve yurtdışında kamuoyunun önemli bir ilgi merkezi olması; ikincisi, cezaevinde devrimci güçler arasındaki dağınıklığa, güvensizliğe ve rehavet ortamına karşı yönelmiş olması, toparlayıcı bir güç olarak yarı yarıya da olsa hakları kazanmanın yanısıra, eyleme katılan arkadaşların ezici çoğunluğu açısından süre bakımından bir rekor olmasıydı. 1988 Türkiye'sinde, 31 günlük bir açlık grevi gerçekte pek az kişinin umabildiği bir işti.

Eylemin bir dizi genel ve özel talebi vardı ve bunlar bir liste haline getirilerek hem ilgililere verildi, hem de kamuoyuna açıklandı. Bununla birlikte, eylemin üzerinde şekillendiği asıl talepler şunlardı:

1) Tek tip elbisenin, cezaevi dışına (hastane, mahkeme vs.) gidilirken de uygulanma zorunluluğunun kaldırılması; tüm sivil giysilerin serbestçe içeri alınması.

2) İaşe bedellerinin yükseltilmesi, yemeklerin kalite ve miktar bakımından düzeltilmesi.

3) Tam gün açık görüş hakkının sağlanması ve açık görüşlerin koğuşlarda, koğuş yemekhaneleri veya havalandırmalarında yapılması, kapalı görüş süresinin de uzatılması.

4) Dışarıdan gelen tüm yiyeceklerin serbestçe içeri verilmesi.

5) Radyo, teyp, Walkmann'ın içeri verilmesinin serbest olması.

İşte asıl bu talepler temelinde, uzun süredir cumhuriyet savcısı ve cezaevinin diğer yetkilileriyle yapılan görüşmeler sonuçsuz kalınca, toplu olarak açlık grevine başlandı.

Özellikle hak almaya yönelik uzun süreli açlık grevleri daha ilk günden itibaren çeşitli beklentilere ve gerilimlere sahne olur. "Bugün operasyon yapılacak mı", "sevk olacak mı", "hücre cezası verip uygulayacaklar mı", "temsilciler çağrıldı mı", "aileler savcıyla görüştü mü", "basın ne yazıyor" vs. vs. gibi onlarca soru, günün her saatinde açlık direnişçilerinin ilgisinin merkezinde olur. Bunlar üzerine yorumlar ve değerlendirmeler yapılır, sonuçlara ilişkin tahminler yürütülür.

Açlık grevinin gelişimi ve sonuçlarını ilgilendiren ayrıntıların sonradan bütünlüklü bir değerlendirilmesinin yapılabilmesi için açlık grevi içinde bazı ayrıntıları günlük tuttum. Aşağıdaki "gün gün açlık grevi", açlık grevine başından sonuna kadar katılan 119 siyasi hükümlüden biri olarak, her gün, gecenin ilerleyen saatlerinde o günkü gelişmelerle ilgili tuttuğum notlardan oluşuyor.

2 Mayıs 1988

---

1. gün (28 Mart): Bugün sabah sayımında, çeşitli davalardan yargılanıp hüküm giymiş 119 siyasi hükümlü olarak, cezaevi müdürlüğüne tek tek dilekçeler vererek, "haklarımızı alana kadar süresiz açlık grevine başladığımızı" duyurduk. Eyleme, cezaevindeki tüm siyasetler ve örgütsüz arkadaşların da tamamına yakın bölümü katıldı. Cezaları bir yıldan daha az kalan arkadaşlar ise alınan ortak kararla açlık grevi dışı tutuldu. Çünkü cezaevi idaresinin, bu arkadaşlara (eyleme katılanlara) örneğin bir "hücre cezası" vermesi durumunda, mevcut tüzük ve yönetmeliklere göre, bu ceza, tahliyeleri bir yıl dondurduğu için. Buna tedbir olarak sözkonusu arkadaşlar eylem dışı tutuldu, ancak bu arkadaşlar da bizlerle birlikte dilekçeler vererek taleplerimizi dile getirdiler ve idareyi protesto ettiler.

Eylemin ilk günü olması nedeniyle, genellikle, iderenin ne tür bir tepki göstereceği beklentisi vardı bugün. Akşam olduğunda idaredeki bazı görevlilerin "böyle bir eylem beklemiyorduk", "şaşırdık" vs. dedikleri bildirildi. Somut herhangi bir gelişme olmadı.

2. gün (29 Mart): Bugün sabah, adli tutuklulardan 23 kişi idareye dilekçeler vererek, bizim taleplerimizi desteklediklerini ve bu amaçla 2 günlük açlık grevine başladıklarını duyurdular. Böylece açlık grevine katılanların toplam sayısı (iki günlüğüne) 142'ye yükseldi. İdarede, adli mahkumlar üzerindeki kontrollerini kaybetme telaşı olduğu gözlendi. Ama henüz hiçbir karşı saldırıda bulunmadı. Gün, bu anlamda beklemeyişlerle geçti. Cumhuriyet ve Hürriyet gazeteleri de (bu gazetelerin Ege baskıları) bugün eylemimizi, cumhuriyet savcısının "Talepleri yetkimi aşıyor" vb. gibi açıklamalarıyla birlikte duyurdular. Böylece eylemimiz ikinci gününde kamuoyunca öğrenilmiş oldu.

3. gün (30 Mart): Bu sabah sayım geçtikten bir süre sonra "tünel araması" adı altında alt katlarda arama yaptılar. Metris firarından dolayı kaygıya kapılmışlar gibi görünüyor ama kuşkusuz açlık grevi içinde bu, belirli bir baskı amacını da taşıyor. Nitekim bugün, açlık grevinde bulunanların "müşahadeye" alınacağı; bunun bir "emir" olduğu vs. bildirildi. İdarenin eğilimi baskı yönünde belirginleşiyor. Biz, müşahadeye gitmeyeceğimizi çok kesin bir dille bildirince, idare bu kararından "şimdilik" kaydı ile vazgeçti. Zaten bunu başarabilmesi ancak güçlü bir direnişi dağıtabilmesine bağlıydı.

Bugün basında, TAYAD'dan bir heyetin savcı ile görüştüğü ve savcının "sorunların çözümü için çalışacağını" söylediği yazılıydı.

4. gün (31 Mart): Dünkü "müşahadeye alma" söylentileri nedeniyle bugün idarenin her an bu doğrultuda bir girişimde bulunabileceği beklentisi vardı. Gerçi idarenin bunu başarabilmesi çok güç ama, yine de böyle birşeyi yapmaya kalkışırsa, buna karşı direnme kararı var. Sabah sayımından sonra çok sayıda asker ve gardiyan koğuşlara yığıldılar. D-10 koğuşuna gelenlerin başında cezaevi birinci müdürü vardı. Yeniden müşahadeye alma isteklerine karşı —ki onun için gelmişlerdi — kesin ve net itiraz kararımız bildirilince geri adım attılar ve yalnızca "arama yapmakla yeteneklerini" söylediler. Cezaevi müdürü bu kararlılık karşısında geri adım atmak zorunda kaldı ve bu bizim için önemli bir üstünlük oldu. Bu kez, hasta olanlar dışında tüm arkadaşları havalandırmaya çıkarmak istediler, bir kısım arkadaş çıktı. Müdür, havalandırma kapısını kapatıp dışarıda kalanları böylece etkisizleştirmeyi planlayınca buna da sert tepki gösterildi ve müdür bu konuda da geri adım attı. Sonuçta arama yapılmakla yetinildi ama hiçbir şey bulunamadı veya alınamadı. Ne yazık ki, D-10 koğuşunda gösterilen bu kararlı tavır diğer koğuşlarda tekrarlanamadı ve arama sırasında bazı ocaklar ile açlık grevine katılmayan arkadaşların eldeki yiyeceklerine —ki bu arkadaşlar açlık grevi boyunca kantin alışverişi yapmayacaklar — el konuldu, götürüldü. Diğer koğuşlardaki arkadaşlar buna direnmemekle gerçekte büyük hata yaptılar.

İdarenin "herşey bizi aşıyor", "yapabileceğimiz bir şey yok" vs. gibi masumane sözlerine rağmen bize karşı saldırgan bir tutum içine girmesi (besbelli bunlar savcının emri ile oluyor), bugün bu olaydan sonra da görüldü. İkinci müdürlerin ağzından gün boyu ortalıkta sevk söylentileri dolaştırıldı. Sözde açlık grevine katılanların tümü ya da büyük bölümü sevkedilecek. Ayrıca bu-

gün akşam üzeri idarenin, açlık grevine katılanlara "cezaevi huzur ve nizamını bozdukları" gerekçesiyle 20 gün "ziyaretten men" cezası verdiğini içeren kararı iletildi. Böyle bir disiplin cezası tahliyeleri 6 ay durduruyor. İdarenin bu baskısını protesto için toplu olarak sloganlar atıldı.

5. gün (1 Nisan): Bugün bizim normal ziyaret günümüz olmasına rağmen, açlık grevi yüzünden verilen 20 günlük ziyaret yasağı nedeniyle, ziyaret yaptırılmadı. Bundan dolayı kapılara vuruldu, sloganlar atıldı. Bu arada vasisi gelmeleri nedeniyle ziyarete çıkabilen 2-3 arkadaştan, ailelerin savcı ile görüştüklerini, İstanbul'da iki kez basın toplantısı yaptıklarını ve ayrıca bir kısım ailenin açlık grevi yapmak için hazırlıklara başladığını öğrendik. Ailelerin yapacakları girişimlerin bizler ve eylemimiz açısından çok önemli olduğunun bilincinde olunduğu için, bu tür haberler en azından iyi bir moral destek oluyor.

6. gün (2 Nisan): Bugün oldukça sakin ve bekleyişsiz geçti. Cumartesi ve pazar günlerinin "tatil olması" olgusunu açlık grevi de değiştirmiyor! Ancak bugün Cumhuriyet ve Güneş gazetelerinde eylemimize dair haberler yer aldı.

7. gün (3 Nisan): Bugün de sakin ve bekleyişsiz geçti. Cumhuriyet gazetesi ailelerimizin yaptığı basın açıklamasından sözediyor. Bu arada açlık grevindeki tüm arkadaşların sağlık ve moralleri çok iyi görünüyor.

8. gün (4 Nisan): Bugün hafta başı olması nedeniyle doğal olarak yeni beklentilerle başladı. Birçok arkadaş, savcının ve idarenin eğiliminin hiç değilse belli olabileceğini düşünüyor. İdare bugün daha önce, tek tip elbisesiz hastaneye giden birkaç arkadaşa tek tip elbise giymedikleri için bir ay mektup yasağı cezası verdi. Böylece şimdilik baskıcı eğilimini devam ettirmek ve sorunların çözümüne yanaşmamak eğiliminde olduğunu hissettirdi. Ayrıca idare, bugün akşam sayımı sırasında koğuş mümessillerine, açlık grevi boyunca koğuş kapılarının açık tutulacağını bildirerek, en azından uzun süreli bir açlık grevini kabul ettiğini gösteriyor. Çünkü koğuş kapılarının açık tutulması bir bakıma, ani rahatsızlık ve hastalıklar için kolaylık amacını —revire gitmek için— taşıyor.

9. gün (5 Nisan): İdareden bazı görevliler, temsilci arkadaşlarımızı bugün "sohbet amacıyla" çağırarak onlarla konuştular. Bu sohbetler, şüphesiz, "havayı koklama" aracı oluyor. Bu arada bazı tavizlerin verilebileceğini de ima etmişler. Temsilciler ise tartışmayı uzatmadan, taleplerimizin çözümü ile kararlılığımızı bildirmekle yetinmişler. Gerçekte herkes "sonuna kadar" kararlı!

Bugün akşama doğru Konya Ermenek cezaevinden iki arkadaş buraya sevkedildi ve onlar da açlık grevine başladılar.

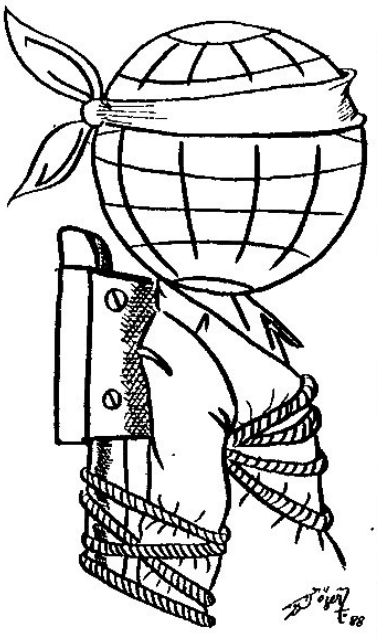

10. gün (6 Nisan): İdare bugün ilk iş olarak, dün Konya-Ermenek cezaevinden gelip açlık grevine başlayan arkadaşlara 20 gün ziyaret yasağı cezası verdi. Bunu protesto için sloganlar atıldı. Yine bugün savcının "kesinlikle taviz vermeyeceğim" dediği cezaevindeki bir görevli tarafından temsilcilerimize gayri-resmi bildirildi. Her halükarda idarenin açlık grevine hala uzlaşmaz baktığı ve baskıcı eğilimini devam ettirdiği gözleniyor.

11. gün (7 Nisan): Bugün basın hem bize hem de bazı cezaevlerindeki sorunlara daha geniş bir yer ayırdı. Bu sorunların TBMM'de gündeme getirildiği ve SHP'li bir milletvekili (Hasan Zengin) tarafından soru önergesi verildiğini de böylece öğrenmiş olduk. Yine bugün savcı tarafından bize, Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü'nün bir genelgesi iletildi. Bu genelgeye göre içeriye yiyecek alımı, radyo-teyp-Walkman serbestisi, ocak-tüp serbestisi ve tek tip elbise zorunluluğunun kaldırılması gibi esas taleplerimizin karşılanması "tüzük ve yönetmelikler bakımından mümkün değil"miş! İdare ve savcı böylece açlık grevine karşı takındıkları "elimizden birşey gelmiyor" tutumunu sağlamlaştırmak istiyor. Ama onlar dahil herkes, bu "tüzük ve yönetmeliklerin" şimdi cezaevlerindeki gerçek yaşamdan çok uzak ve geri olduğunu biliyor. Bu yüzden sözkonusu genelge en ufak bir moral kırıklığı yaratmadı bizlerde. Bu tüzüklerin yıllardır sürdürülen direnişler sonucu işlemez hale geldiği biliniyor.

Bugün bir arkadaş daha açlık grevine başladı.

12. gün (8 Nisan): Bugün yine normal görüş günüydü. Ziyaret yasağı devam ediyor. Bu arada tek tek bazı arkadaşlar ziyarete çıkabildi. Özellikle ailelerimizin girişimleri açısından bugün çok hareketli bir gün oldu. Aileler savcıyla görüşmüşler, sonra vali ile görüşmek için valiliğin önünde oturma eylemi yapmışlar. Bir kısım SHP mensubu ve bazı gazetecilerin de cezaevi kapısında olduğunu öğrendik. SHP'lilerin bizimle görüşme isteklerine savcı olumsuz yanıt vermiş. Ailelerin girişimlerinin daha aktif devam edeceğini öğrendik. Ayın 20 ya da 21'inde İstanbul'da bizimle dayanışma gecesi yapılacak. Bu arada gazetelerin İstanbul baskısında eylemimizden sık sık sözedildiğini de öğrendik. Bu da sevindirici oldu. Bugün iki arkadaş rahatsızlanarak hastaneye götürüldü, ancak durumları henüz ciddi değil.

13. gün (9 Nisan): Bugün son derece sessiz ve bekleyişsiz bir gün olarak geçti. Hiçbir hareketlilik yoktu.

14. gün (10 Nisan): Bugün de "tatil günü" olması nedeniyle sakin ve bekleyişsiz geçti. Ondört gün olmasına rağmen henüz her arkadaş ayakta, rahatlıkla voltalıyor ve herkesin morali çok iyi.

15. gün (11 Nisan): Bugün, bayanlarda iki arkadaş daha açlık grevine başladı. Böylece açlık grevine katılanların sayısı 125'e yükseldi. İdare grevcileri "cezalandırma" tutumunu bugün de devam ettirdi. Başından beri açlık grevine katılan, ancak dilekçelerdeki çift imza nedeni ile gözden kaçan ve bu yüzden ilk listeyle birlikte ceza verilemeyen 2 kişiye, bugün "20 gün ziyaretten men" cezası verildi. Aynı ceza geçen hafta greve katılan bir kişiye de bugün verildi. Bu cezaları protesto etmek için sloganlar atıldı.

16. gün (12 Nisan): Bugün karşılıklı bekleyiş içinde sakin geçti. Basında da bir süredir eylemimizle ilgili bir haber yayınlanmıyor.

17. gün (13 Nisan): İdare bugün, koli ile gelen pantolonları vermeyerek, hala baskıcı bir tutum içerisinde olduğunu gösterdi. Bunun dışında ve boka sevk söylentileri dışında önemli bir olay olmadı.

18. gün (14 Nisan): Bugün de idare, açlık grevine en son katılan iki arkadaşa "ziyaret yasağı" cezası verdi. Her zaman olduğu gibi bunu protesto etmek için de sloganlar atıldı.

19. gün (15 Nisan): Her normal görüş günü slogan atma ortak kararı nedeniyle, bugün de görüş günü olduğu için sloganlar atıldı. Akşam, "Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdüryardımcısının" cezaevine geldiğini ve "incelemeler yaptığını" öğrendik. Ayrıntılarla ilgili bilgi almak mümkün değildi, ancak, kabaca, sözkonusu kişinin taleplerimize karşı olumsuz bir tutum içerisinde olduğu söylentisi yayıldı. Bugün bir arkadaş rahatsızlanarak hastaneye götürüldü. İdare hastaneye götürülen arkadaşlar için şimdilik tek tip elbise sorunu çıkarmıyor.

20. gün (16 Nisan): Bugün birkaç arkadaş daha rahatsızlanarak revire götürüldü. Artık rahatsızlanma olaylarının da artacağı görülüyor. Tedavinin kabul edilmemesi de elbette muhataplarımız için bir sorun olacak. Ayrıca Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdür yardımcısının halen cezaevinde olduğunu; adli mahkumların koğuşunda "incelemeler" yaptığını ve taleplerimize karşı olumsuz tutumunu devam ettirdiğini öğrendik.

21. gün (17 Nisan): Bugün genelde sakin geçti. Pekçok arkadaşta, sorunların 23 Nisan açık görüşüne kadar çözümleneceği kanısı yaygın. İdare'nin, ailelerimizin gösterisini göze alamayacağı düşünülüyor. Bu elbette olumsuz bir düşünce. Sorunların çözümlenmemesi halinde umutluluk umutsuzluğa da dönüşebilir.

Bugün iki arkadaş daha rahatsızlanarak revire götürüldü.

22. gün (18 Nisan): Bugün 4 arkadaşın durumu ağırlaştı ve hastaneye götürüldüler. Bu duruma rağmen, idarenin ve savcının tutumunda görünürde bir değişme yok. Basın da uzun süredir sessizlik içinde. Birçok arkadaşta 23 Nisan'a ilişkin beklentiler de iyice yoğunlaştı.

23. gün (19 Nisan): Bugün uzun süredir ilk kez eylemimiz basına yansıdı. Bu arada bir gün önce, Çanakkale Cumhuriyet meydanında bizi desteklemek amacıyla süresiz açlık grevine başlayan 5 ailenin gözaltına alındığını öğrendik. Akşam, bazı girişimlerden sonra ailelerin tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldıkları haberi geldi. Aynı zamanda ailelerin açlık grevi de devam ediyormuş. Savcının, ailelere karşı sert davranışlar içerisine girdiği de gelen bilgiler arasında. (1)

24. gün (20 Nisan): Bugün, basın yine eylemimizi duyurdu. Ayrıca idareden iki görevli temsilci arkadaşlarımızı çağırarak onlarla açlık grevi ve taleplerimiz hakkında konuştular. Bu konuşmalardan yansıyan, idarenin gelinen noktada bir kısmını bu dayarak taleplerimizi kabul etmek ve açlık grevini bitirmeyi sağlamak. Onlara göre yiyecek alımı, radyo-teyp serbestisi vs. gibi sorunlar "çözülebilir". Tek tip elbise konusunda ise yukarıdan kaynaklanan sorunlar var. Kendilerine bakılırsa, bizi hemen her konuda haklı buluyorlar(!). İdare açlık grevinin başından bu yana ilk kez zorlanmışlığını belli ediyor. Bu ortamda temsilcilerin kesin tavır koymaları gerekliydi ve iyi oldu.

Bugün, daha önce rahatsızlanarak hastaneye götürülen arkadaşlardan hayati tehlike geçiren üç kişinin tedavi kabul ettikleri haberi geldi. Karar vermek bu arkadaşların kendi yetkilerindeydi.

25. gün (21 Nisan): Bugün basında eylemimiz yeniden duyuruldu. Ayrıca "Nokta" dergisinden iki muhabirle temsilcilerimizden bir arkadaş arasında uzunca bir görüşme yapıldı. Bu görüşme, sorunlarımızın ve amacımızın kendi ağzımızdan kamuoyuna duyurulması bakımından; savcının, "Onlar benimle görüşmek istemiyor" türü yalanlarının açığa çıkarılması ve zorlan-

mışlığının sergilenmesi bakımından ve son olarak eylemimize yönelik ilginin artması bakımından çok yararlı oldu, dolaylı destek oldu.

Hastanede tedavi kabul eden arkadaşların yalnızca serum aldıkları, tedavi kabul etmelerine rağmen yemek yemediklerini bugün öğrendik. Aileler ise zor koşullarda açlık grevine devam ediyorlar. Açlık grevinin 23 Nisan'a kadar devam edeceğini öğrendik. Ailelere parasal destek vermek amacıyla cezaevinde bugün 200 000 TL üzerinde para toplanarak gönderildi. Ayrıca bugün, ailelerimize yönelik baskı ve saldırıları protesto etmek için her arkadaş Adalet Bakanlığı ve TBMM Başkanlığına birer dilekçe gönderdi. Yine bugün aldığımız bir bilgiye göre, bizi desteklemek amacı ile geçtiğimiz günlerde Metris cezaevinde de 3 günlük açlık grevi yapılmış. Bu arada, İnsan Hakları Derneği'nden bir heyetin bizimle görüşmek için Çanakkale'ye geldiğini, ancak savcının görüşmeye izin vermediğini öğrendik.

Nihayet bugün idare, 23-24 Nisan günleri açık görüş yapılacağını anons etti. Az sonra yapılan ikinci anonsta ise "kılık kıyafetlerin düzgün olması" isteği, tehditle birlikte belirtildi. Açık görüş, eylemimiz için, özellikle de ailelerimizin daha güçlü hareketliliği için bir dönüm noktasına sahip. Şimdi en çok konuşulan, açık görüşte nelerin yapılabileceği ve açık görüşün nasıl yapılacağı. "Kılık kıyafetin düzgün olması" isteği ve tehdidi karşısında ise, bunun aksi olarak —normalde bu düşünülmüyordu bile— görüşe sakallı çıkma kararı alındı. Açlığımızın 25. gününde sıkışmışlığını ve iğrençliğini gösteren idareye karşı gerçekte çok iyi bir moralimiz olduğu görülüyor. Koşullar giderek artan şekilde lehimize dönüşüyor.

26. gün (22 Nisan): Bugün ailelerimizin açlık grevi eylemi yeni katılımlarla 17'ye yükseldi ve sürüyor. Ailelerin SHP il binasında bir de basın toplantısı yaptıklarını öğrendik. Eylemimizin yankıları ve ona duyulan ilgi, süresi uzadıkça artıyor. Çanakkale'de —doğru dürüst bir siyasi kıpırdanışın olmadığı ve bu nedenle devletin bütün güvenlik ve istihbarat kurumlarının cezaevindeki politik tutuklularla uğraştığı bu şehirde— 100 kadar kız öğrenci ailelerimizle dayanışma içerisine girdiler ve bize 100 000 TL para yardımı ile, her koğuşa birer karanfil gönderdiler. Aynı desteği 100 000 TL para yardımı göndererek Tekel işçileri de yaptı. Bu arada tutuklu ailelerinin kişisel çabalarıyla toplanan dayanışma yardımları da geldi. Ayrıca dün İstanbul'da, bizimle dayanışma amacıyla yapılan gecenin de çok başarılı ve görkemli geçtiğini ve önemli bir miktar parasal gelir sağlandığını da öğrendik. Tüm bu yardımlar, somut dayanışma ve moral desteğin yanısıra, ailelerimizin mücadele programlarının uygulanmasını da önemli ölçüde kolaylaştırdı.

Bugün savcı ilk kez mümessillerle bir görüşme yaptı. Bu görüşmede "hiçbir sorunu çözebilecek yetkiye sahip olmadığını" vs. söylemesine rağmen, bu hiç de umut kırıklığı yaratmadı. Çünkü savcının yalan söyleyerek durumunu kurtarmaya çalıştığı besbelli, eylemimizin kamuoyunda yarattığı etkinin karşısında duyduğu sıkışmışlık hali de anlaşılıyor. Pazartesi (25 Nisan), temsilcilerle yeniden görüşeceğini söylemiş. Anlaşılıyor ki, böylece hem 23 Nisan açık görüşünün "olaysız" geçmesini sağlayacak, hem de — olur ya— belki açlık grevi bitecek. Savcı, düşmanca tutumunu — ki bu savcı (Ertem Türker) yörede SHP'li olarak tanınıyor ve ileride SHP'den politikacı olmaya hazırlandığı söyleniyor— yalan söyleyerek, zaman kazanarak ve ikiyüzlülükle sürdürmeye çalışıyor.

Bu arada rahatsızlanan arkadaşların durumu da ağırlaşıyor. Bugün bir arkadaş hastaneye götürüldü, ancak tedavi kabul etmediği için geri getirildi. Yerel basın bu olaylarla birlikte eylemimizi ve ailelerimizin eylemini genişçe duyurdu. Gazetelerin Ankara ve İstanbul baskılarında da eylemimizin hemen her gün duyurulduğunu ve bu arada sorunlarımızın TBMM gündemine bir kez daha getirildiğini (özellikle "Limon yasağı") —ki bu tam bir komedi halini aldı, bu cezaevine 5 yıldır limon girmiyor— de bu vesileyle öğrendik. Gelişmeler şimdi daha çok lehimize görünüyor. Kendi içimizde de umutsuzluk görülmüyor. Kuşkusuz tayinedici olan da bu.

27. gün (23 Nisan): Ve açık görüş günü geldi. Uzun tartışmalardan sonra bugün, taleplerimizden birisi tam gün açık ziyaret olduğu ve bu karşılanmadığı; aynı zamanda ailelerimizin toplu ve örgütlü bazı girişimlerine elverişli bir zemin sağlamak için, "görüşe çıkmama" kararı verilmişti ve görüşe çıkılmadı. Bu konuda önerilen "fiili tavır koyarak görüş yerinden tam gün çıkmama" tavrı, ikinci gün (yarın) için kararlaştırıldı. Bugün görüşe çıkmamamız üzerine ailelerimizin toplu olarak, cezaevi müdürlüğü, savcılık ve valilik nezdinde pek çok 'girişimlerde bulunduklarını, bir kısmının açlık grevine devam ettiğini ve Çanakkale esnafı tarafından da sevgi ve destek gördüklerini akşama doğru öğrendik. Bu anlamda, bugün için ziyareti boykot tavrının yararları oldu. Ayrıca basın da bugün bizim ve ailelerimizin eylemine yeniden yer verdi. Kendi içimizde ise, bugünden çok yarın görüş yerinde konulacak fiili tavrın sonuçlarının ne olacağı konuşuluyor.

28. gün (24 Nisan): Bugün beklendiği gibi açık görüşe çıkıldı ve idare tarafından belirlenen süre dolmasına rağmen görüş yeri terkedilmedi. Bu arada cezaevi görevlileri tarafından "görüş yerini boşaltmamız" için birkaç kez "uyarıldık", temsilcilerimiz çağrıldı, ailelerimize çağrı yapıldı, "görüş yerini acilen boşaltmamız" istendi, "boşaltmayanlar için zor kullanılacağı" tehditleri savruldu. Ancak ne 28 günlük açlığın iyice etkilediği arkadaşlarımız ne de ailelerimiz her defasında, kendi hakkımızı kullandığımızı belirterek bu tehditlere aldırış etmediler. Moral gerçekten çok iyiydi ve hatta ortalıkta toplatılan gardiyanlar ve askerler bile açlık direnişindeki bu insanlara saygılı ifadeyle bakıyorlardı. Sonunda 4 saat fiilen açık görüş yaptık (İdarenin tanıdığı süre 1,5 saatti) ve bizden sonraki bir grup arkadaş ve ailelerinin de görüş yapabilmeleri için, görüş yerini kendi kararımızla terkettik. Orada açıkça düşmanın çaresizliğine tanık olduk. İdare dönüşte tek tek isimlerimizi aldı. Bu, idarenin hakkımızda iyi düşünmediğini ve "ceza" verebileceğini gösteriyor. (2)

Bu arada bir önceki gün hem Çanakkale Barosunun hem de ailelerimizin savcı ile görüştüklerini ve savcının sorunlarımıza, açlık grevine ve hastanedeki arkadaşların durumuna karşı ilgisiz göründüğünü öğrendik.

Bugünün en önemli olayı — geceye doğru öğrendiğimiz—fiili açık görüş tavrımızdan sonra, ailelerin dağılması sırasında aileler ile savcı ve diğer görevliler arasında meydana gelen olaylar oldu. Savcının, açık görüşteki "fiili direniş" nedeniyle ailelerden ifade alma çabası ve yaptığı baskılar ile doğrudan saldırı ve tartaklama sonucu üç ailenin rahatsızlandığını, birisinin baygınlık geçirip hastaneye kaldırıldığını, bir başkasının da yediği darp sonucu 10 günlük rapor aldığını öğrendik. Ailelerimizin "işgal" olayı nedeniyle ifade vermek istememesi ve kelimenin gerçek anlamında artık savcıyı "takmadıklarını" göstermeleri, besbelli ki savcıyı "çileden çıkaran", zavallılaştıran bir konuma düşürmüş. Nitekim saldırı emri veren savcının, ailelere sık sık küfür ettiği de gelen bilgiler arasında.

Bunun da ötesinde, bugün gündüz açık görüş yerini işgal etmemiz sırasında egemenlerin temsilcilerinin kendi aralarındaki çatışma ve çekişmeleri de düşündürücü ve olumlu oldu. Savcının, "zor kullanarak bunları dışarı çıkarın" emrine rağmen ne güvenlik sorumlusu, askerlerini harekete geçirdi, ne de ikinci müdürler gardiyanlarını.. Bunlar, 28 gündür açlık içinde olan ve fiziken iyice zayıflamış bu insanlara karşı zor kullanamayacaklarını açıkça belirtip emirleri reddediyorlar. Bu olay pekçok bakımdan, ama özet olarak açlık grevimizin yarattığı saygınlığın etki alanı bakımından ne kadar olumlu bir düzeye ulaştığını gösteriyor. Artık başarı zeminimizin var olduğundan da sözetmek mümkün. Haklarımızı kazanma bakımından da durum daha fazla lehimize döndü.

29. gün (25 Nisan): Dün, savcının ailelere yönelik saldırı olaylarını ve sonuçlarını basın bugün duyurdu. Savcı, iki gün önce, bugün için temsilcilerimizle görüşme sözü vermesine ve bugün cezaevinde dolaşmasına rağmen temsilcilerle görüşmedi. Dünkü, "açık görüş yerini fiilen işgal" olayı nedeniyle beklenen ceza da henüz verilmedi. Bu konu da dahil, açlık grevi ile ilgili çok yönlü beklentiler sürüyor. Ailelerimiz açısından artık yapılabilecek birkaç şey kaldı. Bizim açımızdan ise sözkonusu beklentilerin sonuçları önemli. 23-24 Nisan açık görüşünde yapılabilecek şeyler —ki bunlar fiziken gücümüzü zorlamasına rağmen— yapıldı. Artık bu hafta bir bakıma eylemimizin

"kader haftası" niteliğinde. Bu haftanın sonuna kadar sorunun yönü netleşebilir.

Birçok arkadaş böyle düşünürken, ne yazık ki bu gecenin ilerleyen saatlerinde (gece 2-3 sıraları), cezaevindeki karar organı çoğunlukla, "haklarımızı bu biçimde alacağımıza dair umudu tükendiği"ni öne sürerek yarın saat 17'de, bir program dahilinde açlık grevinin bitirileceğini duyurdu.

Bu "karar" soğuk duş etkisi yaptı. Tepkiler had safhaya vardı. Çünkü son derece zamansız bir karar. Koşulların birçok bakımdan lehimize olduğu böylesine bir ortamda açlık grevinin bitirilmesi, son derece dar görüşlü olmamızın yanısıra, hala bazı girişimler için Ankara'da bulunan ailelerimizi de kontrpiyede bırakır. Bu olumsuz karar için yoğun tartışmalar yürütülüyor. Gerçekte tüm gelişme ve beklentiler en azından bu hafta sonuna kadar beklemeyi ve açlık grevini devam ettirmeyi gerektiriyor. Bu bariz gerçeğin bile görülememesi çok insanı üzdü. Bu arada bazı siyasetlerin de güvensizlik ve umutsuzluk yaydıkları ve —tek başına da kalsalar— açlık grevini bırakma kararı aldıkları öğrenildi. Bütün bunlar ve olumsuz sonuçları gece boyunca tartışıldı durdu. Ama gerçek şu ki, umut ve güven zayıfladı, yer yer de açlık grevinin bitirilmesini savunanlara öfke ve tepki yayıldı. Görünen o ki açlık grevinin bu ortamda bitirilmesi kararı ileride de pek çok tartışmaya neden olacak ve ilk kez bu eylemle olumlu bir ittifak kuran örgütlü ve tek tek güçlerin birbirlerine yönelik bir güvensizlik ve eleştirileri de iyice derinleşecek. Çok çok olumsuz bir durum.

30. gün (26 Nisan): Bugün artık herkes büyük bir burukluk içerisinde açlık grevinin biteceği saati beklerken, Cumhuriyet gazetesinde cezaevleri ile ilgili çıkan genişçe bazı haberler kaçınılmaz tartışmalara ve yeni değerlendirmelere yol açtı. Gazetedeki yazıların birinde, Adalet Bakanı ile yapılan röportajda, bakan; ziyaret süresi, yiyecek alımı vs. gibi bazı sorunların cumhuriyet savcılarının yetkisinde olduğunu söylüyor. Aynı gazetede Çanakkale cumhuriyet savcısı ile yapılan röportajda ise, savcı Ertem Türker, başından beri tekrarladığı gibi, "bu sorunların çözümünün kendi yetkisinde olmadığını, bakanlığı ilgilendirdiğini" ifade ediyor ve ardından "eğer bu sorunların çözümü benim yetkimde ise ve buna rağmen ben bunları çözmüyorsam, sadist ve insanlık düşmanı biriyim" diyor. Böylece eylemimizin belli başlı birkaç talebinden iki tanesi olan yiyecek serbestisi ve ziyaret süresinin uzatılması ile bunlara benzer konularda adalet bakanı ile Çanakkale cumhuriyet savcısının birbirini yalanlayan açıklamaları yanyana yayınlanıyor ve eylemimizin etkisi bir başka alanda da kendisini gösteriyor. Bu vesileyle savcının başından bu yana bize karşı izlediği yalancı ve ikiyüzlü tutum da bütünüyle açığa çıkıyor. Bu bakımdan savcının elindeki silahı da Adalet bakanı almış oluyor.

Şüphesiz bu durum eylemimiz açısından yeni bir durum ve çok önemli bir avantaj. Eylemin bu durumda devam ettirilmesi ve umutsuzluğun terkedilmesi gerekir. Tam da böyle bir anda eyleme son vermek bir tür intihar olur. Nitekim böyle oldu. Hem siyasetler (biri hariç) hem de kitle ortak bir şekilde eyleme devam etme ve savcıyı zorlama kararı aldılar. Savcının, sadist olduğunu ona itiraf ettirmek bile başlı başına bir başarı olacaktır.

Bugün akşama doğru İnsan Hakları Derneği'nden bir heyet (Emil Galip Sandalcı, Esra Koç, Bekir Doğanay, Kamil Keleşoğlu) cezaevine gelerek temsilcilerimizle görüşmüş. Onların belirttiğine göre, savcının "çok zor durumda" olduğunu itiraf ettiğini ve hatta "bakanlık beni çok zor durumda bıraktı, evet bazı şeyler gerçekten benim yetkimde, artık ya bunları çözerim ya da istifa edip avukatlık yaparım" vs. demiş. Böylece bugünkü Cumhuriyet gazetesinde "bu sorunlar benim yetkimi aşıyor, eğer bunlar benim yetkimde olsa ve ben çözmezsem, sadist ve insanlık düşmanı biriyim" diyen savcının yine bugün akşam, "evet bu sorunların bazıları benim yetkimdeydi" demesi, onun hem ne ölçüde sıkıştığını —ve tabii alçaldığını— gösteriyor. İHD heyeti, temsilcilerimize bu eylemin şimdiye kadar ülkede ve yurt dışında en çok kamuoyu oluşturan açlık grevi olduğunu belirtiyor. Açlık grevinin başarısı için artık koşullar son derece elverişli durumda. İHD heyeti bu gece bizim temsilcilerden uzlaşma tekliflerimizi aldı, bu akşam yeniden savcı ile görüşecek ve sonucunu muhtemelen yarın bize bildirecek. Ayrıca, yarın SHP Muğla milletvekili olan birinin de Çanakkale'ye gelerek savcı ile görüşeceğini öğrendik. Ayrıca yarın savcının kendisi de cezaevine gelip temsilcilerle görüşebilir, hatta sorunlar çoğunlukla çözümlenip açlık grevi bitirilebilir. Mevcut gelişmeler bunu gösteriyor. Bu gelişmeler diğer yanıyla da dünkü açlık grevinin değerlendirmesi ve bitirilmesi kararının ne denli sübjektif ve sığ olduğunu da gösteriyor.

31. gün (27 Nisan): Bugün sabahtan itibaren, açlık grevi ile ilgili gelişmelerin ne olacağı beklenirken, daha önce 24 Nisan açlık görüşü sırasında, görüş yerini "işgal eden" arkadaşlar için bir soruşturma açıldığı haberi geldi. "İşgal" günü ziyarete çıkan arkadaşlar tek tek çağrılarak savcı yardımcısı tarafından ifadeleri alınmaya başlandı. Savcı yardımcısı ifadeleri tamamlayıp dosyayı DGM savcılığına göndereceğini ve duruma göre dava açılabileceğini belirtti. Arkadaşların büyük çoğunluğu, kendi haklarını almakta kararlı olduklarını ve asıl suç işleyenin 31 günlük açlık grevimize rağmen haklarımızı kabule yanaşmayan savcı olduğunu; onun hakkında dava açılması gerektiğini belirttiler.

Bugün beklendiği gibi öğleden sonra, İHD'nin önceki akşam savcı ile yaptığı görüşmede anlaştığı son uzlaşma noktalarını içeren mektubu temsilcilere —ve her arkadaşa— iletildi; ardından savcı ile arka arkaya yapılan görüşmeler, iki görüşme arasında yapılan tartışmalar nihayet bizi eylemin sonuna da getirdi. Tartışmalar ve görüşmeler sonunda şu noktalarda anlaşıldı:

1) Tek tip elbise sorunu şimdiki biçimiyle (yani cezaevi içi serbest, ancak dışarı giderken giyilmesi zorunlu) devam edecek, fakat ceza almayı kabullenenler dışarıya (mahkeme, hastane vb.) giderken de giymeyebilir.

2) Açık görüş süresi tüm gün (9'dan 17'ye) olacak ve koğuş havalandırmaları ile yemekhanelerinde yapılabilecek (önceden 1,5 saat ve tek havalandırmada idi).

3) Dışarıdan açık görüşlerde getirilecek yiyeceklerin türü, temsilcilerle ortaklaşa saptanılacak ve içeriye alınacak. Normal kapalı ziyaretlerde ise dış kantin kurulacak ve aileler oradan yiyecek alıp içeri verebilirler. Özel olarak açlık grevinden kaynaklanan gereksinim nedeniyle 1,5 ay dışarıdan gelen ya da gönderilen her türlü yiyecek serbestçe alınacak. (önceden açık görüşlerde 4 çeşit yiyecek -yağ, peynir, zeytin, bal- alınıyordu, diğer koşulların hiçbiri yoktu.)

4) Koli ile gelen tüm sivil giysiler verilecek. (Bundan önce pantolon, ceket, palto, nevresim, ayakkabı vs. yasaktı.)

5) Radyo-teyp serbestisi olmayacak, fakat Walkman, yabancı dil çalışanlar için özel olarak belirlenmiş bir odada kullanılmak koşuluyla serbest olacak.

6) Temsilciler gerek gördüklerinde savcıyı ya da müdürü görüşmeye çağırabilirler.

7) Daktilo serbest olacak.

Bütün bunların yanısıra ayrıntıya ilişkin pek çok konuda (iç görüş olanağı, aynı davadan olan bayan ve erkek tutukluların görüşme olanağı, temsilcilerin serbestçe koğuştan çıkabilmeleri olanağı vs. gibi) koşulların daha da iyileştirileceğine dair sözler verildi ve bugün akşam saat 21 sıralarında adeta bir bayram havası içinde süt ve bisküvi alınarak açlık grevine son verildi. Böylece tam 31 gün önce başlayan açlık direnişimiz olumlu bir noktada son bulmuş oldu.

NOTLAR:

(1) Çanakkale Cumhuriyet alanında açlık grevine başlayan aileler "kanunsuz gösteri yapmak" iddiasıyla mahkemeye sevkedildiler. Mahkeme yerel basında duyuruldu ve savcı ile onun arkasındaki güçler için bir "açmaz" oldu. Aileler ifadelerinde savcıyı ve onun gibileri açıkça alaya alıyor ama kararlılık gösterme tutumunu da koruyorlardı. Sonunda mahkeme "delil yetersizliğinden" sözkonusu aileler için beraat kararı verdi.

(2) Günlüğün bir başka yerinde de belirtildiği gibi, açık görüş yerini bir süre "fiilen işgal" eden arkadaşlar hakkında savcılık soruşturma başlattı. Buna ilişkin aileler ifade vermeyi reddettiler, hükümlü arkadaşlar ise yaptıklarını savundular ancak iddia edildiği düzeyde bir direnişin gerçekte gündeme gelmediğini belirttiler. Sonunda "kovuşturmaya yer olmadığı" kararı verildi, ve dava açılmadı. Fakat cezaevi idaresi, savcının onayı ile, o gün ziyaret yerinde bulunan arkadaşlara bir ay mektup yasağı cezası verdi. Bu disiplin cezası ile bilikte, tahliyeleri otomatik olarak 6 ay dondurdu.

FAŞİZMİN ZİNDANLARINDA SON DURUM

Zindanlardaki devrimcilerin can bedeli mücadeleleri ile gerilettikleri birtakım faşist baskı tedbirleri hakim sınıflar tarafından yeniden uygulanmaya çalışılıyor.

Faşist devletin Adalet Bakanlığı yayınladığı bir genelge ile cezaevlerinde tek tip elbise giyilmesi gerektiğini açıkladı ve bu uygulamanın gerçekleştirilmesi direktifini verdi.

Şimdi zindanlar yine mücadele ile kaynıyor.

Çanakkale'de 175 tutuklu açlık grevinde.

Diğer zindanlarda da tek tip elbise genelgesine karşı direnişler yeniden başladı.

Faşistler bu direnişlere karşı, yeni ceza tedbirleriyle yürüyor.

Zindanlardaki tutukluların en basit haklar için canlarını koyarak yürüttükleri mücadelenin başarısı, önemli ölçüde bu mücadelelerin dıştan ne kadar destek gördüğüne bağlı.

Bu mücadeleleri desteklemek —açıktır ki bu destek eleştiriyi dıştalamaz— her devrimcinin görevidir.

Faşizmin zindanlarından Zindan içinde zindan: Hücreler

12 Eylül döneminin cezaevleri içindeki bir boyutu da hücrelerdi. Onca eziyetin üstüne eklenen hücre cezaları, tabutluklarda geçirilen ağır koşullar, hükümlülerin acılarına yeni acılar ekliyordu.

Çok insan vücut ve ruh sağlığını bu hücrelerde eritti. Anlatıldığında inanılmayacak, bu daracık zindan koşulları 20. yüzyılın son çeyreğinde, Avrupalı olmak iddiasındaki Türkiye'de bütün vahşetiyle sürüyor. Özellikle idam hükümlüleri yıllardır bu kapanlarda ölümü bekliyorlar.

Bunlardan biri olan Mustafa Dana ile yapılmış bir röportajı yayınlıyoruz.

Soru: Sevgili Mustafa, istersen önce hücrenin nasıl bir yer olduğundan başlayalım.

Mustafa Dana: Nasıl demeli, öyle bir yere giriyorsun ki hava yok, hava alacak delik bile yok, dışardaki pencereler ise parmaklık-telörgü arasına hapsedilmiş, açılmıyor. Yerde ıslak, çürümüş bir yatak, dayanılmaz, tanımlanamaz çürük kokusu, yukarda tavandan damlayan sular, rutubetten kabarmış dökülen duvarlar... İçerdeki hava bataklık çamuru sanki, insanın bedenine yapışıyor.

Hücrelerin yabancısı değildim ama yine de mezara giriyorum sandım. Girer girmez içeriyi ölçtüm, boy onbir, en sekiz ayak çıkmıştı. Üç adım volta, sonra duvar...

Müşahade bölümünün çatı katını hücre haline getirmişler. Ve çatının doğal eğiminden hücreler de payını almış. Kapıdan giriyorsun, yükseklik iki metre kadar var, üç adım sonra 1.70 1.60'a düşüyor. Tepende hep aynı elektrik ışığı, yirmidört saat tavanı sırtında taşıyorsun.

Demir kapı kapandığında ilk duyduğun şey müthiş bir üşüme... Dışarda yağan kardan, soğuk Ocak günlerinden, kışlık giysilerin verilmemesinden, çıplak betondan, kısıtlı battaniyeden değil, yeni yapılmış ama erken çürümüş hücreden üşüyorsun. Uyumamak en iyisi... Çünkü uyuduğunda çok daha fazla üşüyeceksin. Kışlık giysilerin, battaniyelerin depoda çürürken...

Hücre mi? Böyle bir yerdi işte...

Soru: Havalandırma hakkın olduğu halde bunu nasıl engelleddiler?

M. Dana: "Mahkeme kararında havalandırmaya çıkarılacağın yazılı değil."

Bursa E Tipi Cezaevi müdürü Ali Koç'un verdiği ilk yanıt buydu. Beni havalandırmaya çıkarsa ve orda başıma birşey gelse Bakanlığa bunun hesabını nasıl verirmiş! Bu ilk tavırdan sonra müdür, faşistlerle birlikte havalandırmaya çıkarmak istedi beni. Elbette kabul etmedim. Ama havalandırma en doğal hakkımdı. Sözle olmayınca dilekçe yazdım, birşey değişmedi. Adalet Bakanlığı başvuruma yanıt bile vermedi. Ben Bursa Başsavcılığı, avukatım cezayı veren mahkeme nezdinde girişimde bulunduk. Mahkeme lağvedilmiş, savcılık ise olumsuz yanıt veriyordu. Sonunda bir ziyaret dönüşü, "Havalandırma sorunumu çözmezseniz bu hücreye ancak ölümü sokabilirsiniz!" dedim ve sekiz ayın ardından bu hakkımı ancak elde edebildim. Ama Buca ve yine Bursa'da havalandırmasız geçen dört ayla birlikte aralıksız bir yılım bu arada kaybolup gitti. O bataklık gibi hücreyi değiştirme çabam da aynı engellerle karşılaştı. Müdür, savcı Özden Tonik'e, o başsavcı Aydemir Turun'a, başsavcı da Bakanlığa.. Hücre numarası Bakanlığa bildirilmiş, değiştirilemezmiş! Denilen buydu. Ta ki ben kapıları tekmeleyinceye dek.

Soru: Senin hücre yaşamın sadece Bursa E Tipi'ndeki dönemden oluşmuyor. Ve hücrelerin sağlık durumun üzerindeki etkileri bugün bile sürüyor.

M. Dana: Kan tükürdüm ben o hücrelerde! Hücrenin onbironikinci aylarında önce öksürük sonra bayılma nöbetleri ve kan.. Cezaevi doktoruna çıktım, beni tepeden tırnağa süzdü, "Mustafa Dana sensin demek..." dedi. Birşeyim yokmuş, bir bakışta anladı. "Ciğerlerim.." deyince, "Benden iyi biliyordun da niye geldin öyleyse?" cevabını verdi. Çıldırmamak elde mi?

Durumum iyice kötüleşince zorunlu olarak hastaneye gönderdiler. "Sigarayı bırak!" dedi doktor. Ben zaten kullanmıyordum ki! Aşırı üşütmekten bronşit olmuşum, sıcak yerlerde, temiz havada bulunmalıymışım, iyi beslenmeliymişim vs. Kelepçe çözülmeden beni muayene etmeye kalkışan, başucumdaki silahlıları muayeneyi reddetmem üzerine mecburen uzaklaştıran bir hekimin beni hastaneye yatırması herhalde mucize olurdu. Cezaevi doktoru ise beni revirde tutmuyor, "Firar edersen ben n'olurum sonra!" diyordu. Sonuç: Ölürsem hücrede ölmeliydim. İnfazın geçici olarak durdurulmasını istedim. Müdür ve savcı isterlerse bunu yapabilirlerdi, yapmadılar.

Hücrenin üçüncü-dördüncü ayında gözlerimde kanlanmayla birlikte müthiş ağrılar başladı. Hücrede bakabileceğin en uzak mesafe birbuçuk-iki metre. Böylece göz kaslarımda kaçınılmaz bir tembelleşme ve bozulma ortaya çıktı. Kısa süreler dışında okuyamıyor, yazamıyordum. Kanlanma ve ağrılar gözlerimi hemen işgal ediyordu. Uzun bir uğraştan sonra hastaneye götürüldüm. Doktor gözlük yazdı ve şunları öğütledi: "Uzak mesafelere, renkli şeylere bak."

Soru: Mustafa, nasıl bir ruhsal şekillenme yaratıyor uzun hücre yaşamı?

M. Dana: İlk diyeceğim, geceleri uyumamak.. Sürgünlerin, operasyonların yıllardır geceleri ve ansız baskınlarla yapıldığı bir ortamda, zaten tek başımayken bir de uyku anında yakalanmak istemiyordum böyle şeylere. Buca hücrelerinde idam cezalı arkadaşların, idamcıları hazır ve ayakta karşılamak için böyle davrandıklarını görürdüm. Bir de, gözetlenmekten nefret ediyordum. Genellikle gardiyanlar geceleri gelir ve hücredekinin kendini asıp asmadığını kontrol eder. Kendimi asabileceğimin düşünülmesi cinlerimi tepeme çıkarmaya yetiyordu.

Yeni gelenlere, konuşacak birileri çıktığı için seviniyordum. Ama "karıştır-barıştır"a karşı koymaları nedeniyle ya da herhangi bir nedenden dolayı koğuşlardan arkadaşlar alınıp getirildiğinde sevinmem mi, yoksa üzülmem mi gerek karar veremiyordum. Biliyordum ki birazdan çığlıklarını sayacağım, kaç kişi olduklarını bulmaya çalışacağım ve hücre kapısını dövüp sloganlar haykıracağım.

Hücrede bağıra bağıra türkü söylüyordum. Rahatsız olacak kimse yok. Öyle alışmışım ki, hücre bittikten sonra koğuş havalandırmasında yalnızken de aynısını yapıyordum. Arkadaşların meraklı bakışlarını farkettikten sonra vazgeçtim bundan. Ama kendim televizyonun sesinden, kalabalığın uğultusundan müt-

PAŞAKAPISI CEZAEVİNDE İSYAN

hiş rahatsız oluyordum ve geceleri uyuyamıyordum.

Ve mektuplar... "Görülmüştür" damgası yetmez gibi bir de gardiyanların denetiminden geçiyordu. Bir gün meraklı gözlerle mektubumu okuyan birini yakaladım. Kızdım, bağırıp çağırdım ama gelen ve giden her mektubumda bunun kuşkusundan ve gardiyan görüntüsünden kurtulamadım.

Soru: Ya inatçılık konusu?

M. Dana: Bende yapısal olarak zaten vardı bu.

Soru: Hücreler bunu daha ileri noktalara taşımadı mı?

M. Dana: Kuşkusuz taşımıştır. Bunca saçma uygulama, en sabırlı insanı bile çatlatır.

Örneğin, görevli gelip diyor ki, hücrenin içerisinde tek tip elbise giyeceksin! Hem dışarı adım attırmıyorlar, hem içerde tek tip giyecekmişim! Ya da, almayacağımı bile bile yemeğimi faşiste verdirmek istiyorlar. Diyelim ki çay içeceğim, demlikle on kişilik almak zorundayım. Daha azı olmazmış, kural böyleymiş! Yazın sıcağında müşahade tuvaletlerinin kokusundan durulmuyor, yıkanmasına izin vermiyorlar. Ziyarette, vebalı gibi herkesten kaçırılıp ayrı bir köşeye konuluyorum, bir merhaba bile engellenmeye çalışılıyor. Havalandırma saatim geçiyor, tüm seslenmelerime karşın bakan yok! Bir ihtiyacım oluyor, çağırıyorum, gardiyan gelmiyor. Kapıyı yumrukluyorum, yok... Sonunda kapıyı tekmelemeye başlıyorum, iyice rahatsız olup öyle geliyor. Diyelim ki, koğuştan okunmuş gazete-dergi-kitap getirmesini istiyorum. Gardiyan başgardiyana gidiyor, o sergardiyana soruyor, sergardiyan yardımcı müdüre, o da başmüdüre havale ediyor. Başmüdür de "olmaz" diyor. Böyle koşullarda ne yapar bir insan? Ben de havalandırma dönüşlerinde saniyeleri bile hesaplıyordum. Sayımda ya da birşey söylemek için seslendiklerinde karşılık vermeyip, o inadına davrananları 4. kata kadar çıkmak zorunda bırakıyordum. Giderek öyle bir noktaya geldim ki, benim için ister kötü isterse iyi olsun, denileni ya yapmıyordum ya da tersini yapıyordum.

Soru: Hücre cezasının sana on yıllık başka bir ceza karşılığında verildiğini biliyorum. Bu cezanın, ifadenin, savunmanın alınmadığı ve hatta kararın bile tebliğ edilmediği bir "yargılama"dan sonra verildiğini de.

M. Dana: İzmir ve Denizli'de TKP/ML davasında hakkımda düzenlenen beş ayrı dosya üzerinden yargılandım. Denizli Ağır Ceza Mahkemesi yüzümü görmeden, bir tek sözcük olsun ifade-savunma almadan bana on yıl ceza vermiş. Gardiyanın birisi de tebliğ kağıdını benim yerime imzalayıp göndermiş. Bunlardan yıllar sonra haberim oldu. İzmir 2 No'lu Sıkıyönetim Mahkemesi, Denizli Ağır Ceza'nın karara bağlamış olduğu bu dosya da dahil olmak üzere beş dava dosyasını birleştirerek önce idama, sonra "iyi hal"imden dolayı ömürboyu hapsime karar verdi. Oysa yargılanmam sürecinde asla mahkemenin istediği gibi davranmış değilim. Bunun için Buca hücrelerine de atıldım. Ama sonuçta, karara bağlanmış bir davadan ikinci kez ceza gördüğüm yetmiyormuş gibi, biri müebbet olmak üzere iki ayrı cezaya da çarptırılmış oldum. Ve on yıllık ceza daha sonra İzmir'deki Sıkıyönetim mahkemelerinden biri tarafından birbuçuk yıl hücre hapsine çevrildi.

Soru: Sevgili Mustafa, 5-6 yıl hücrelerde tutulan ve bugün de hücrelerde yaşayan (örneğin, Sinop cezaevinde) idam cezalı arkadaşlar kadar değilse de azımsanmayacak bir süre— toplam iki yıl— hücrelerde kaldın. Bitirmeden önce, unutmadıkların arasında özel yeri bulunan Ordu cezaevi hücrelerini anlatmak istediğini biliyorum.

M. Dana: Yalnızca bir tek söz: Hücre duvarlarında kurumuş kan izleri... ve kanla yazılmış bir şiir! Bu yetmez mi?

Son söz olarak diyeceğim şu: Hücre, zindanın en çok zindan olduğu yer! Bir cezaevinin hücreleri aslında onun hücreleridir. Ama isterseniz orada bile yalnız kalamazsınız. Ve yine isterseniz Thomaso Champanella ile dahi konuşmanız mümkündür. Yani kilise mahkemesinin altı yıl tek başına karanlık hücrede tuttuğu, işkence ettirdiği, düşünce ve inançlarından vazgeçiremeyince de yaktırdığı insanla... Onun, yükselen alevler arasında "Ben haklıyım!" haykırışını da isterseniz duyabilirdiniz.

Yaşamı savunuyordunuz, değerlerinizi ve onurunuzu ısrarla sahipleniyordunuz. Onca insanlık-dışı uygulamalara maruz kalmanıza karşın, karşınızdakini dahi size saygı duymaya koşullayacak kadar insan oluyordunuz. Bu güzelliğin küçük bir parçası sayılmak en büyük şövincimdi.

Korkunç denilen bunca şey arasında asıl korkunç ve o derece güzel olan bence bu.

Nisan 1988
Bursa Özel Tip
Cezaevi

YILMAZ GÜNEY'İN UĞRUNDA MÜCADELE ETTİĞİ ÖZGÜRLÜK ANCAK DEVRİMLE KAZANILABİLİR, VE MUTLAKA KAZANILACAKTIR!

(Sayfa 20'den devam)

lerinin yeni bir görüntüsüdür. 12 Eylül sonrasında "arayış" içine girenlerin bugün vardıkları yeri göstermektedir bu kampanya.

Bu konuda bu kampanyanın ehlileştirmeye çalıştığı Yılmaz Güney'in söyledikleri şöyledir:

O "Bazıları yeni teoriler adına, Lenin'in 1900'lerde mahkum etO tiği türden oportünizme sarılıyor. Her yenilgi dönemi, arO dından yeni saflaşmaları, yeni arayışları getirir. Yakın siO yasi geçmişimiz, 12 Mart yenilgisinin ardından gelen yeni aO rayışları, yeni saflaşmaları çarpıcı örnekleriyle bize sunmuşO tur. Biz, bu dönemde, nice keskin silahşörlerin Kemalizm'i O ve tanrıyı yeniden keşfettiklerini gördük." (Yılmaz Güney, O Siyasi Yazılar III, s.43)

Yılmaz Güney'e özgürlük kampanyası, bir zamanların kimi hızlı halk savaşçılarının devrimci özlerinin dumura uğrayarak koflaştığının; ve bunların bir süre taşıdıkları olumlu tarihsel misyonlarını tamamlamış olduğunun en açık ifadelerinden biridir.

Bunların peşinde veya bağımsız olarak bu "Yılmaz Güney'e özgürlük" kampanyasını destekleyen, ona katılan devrimciler, sözümüz öncelikle sizedir:

Sizleri burjuva parlamentarizmi, legalizmin cenderesi ve reformizmin batağı içine çekip, devrim perspektifinden bağımsız ne idüğü belirsiz "demokrasi" mücadelesi adına devrimci enerjinizi çarçur edenleri kaderleriyle başbaşa bırakın. Bırakın onlar karşı-devrimcilerle kendi bildikleri, sınırı karşı-devrimce çizilmiş "özgürlük" için savaşım yürütsünler.

O "Devrim ve demokrasi mücadelesinin temel sorunu siyasi ikO tidar sorunudur. Emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı O verdiğimiz mücadelenin zaferi siyasi iktidarın ele geçirilmeO sine bağlıdır. Halkımızın toplumsal ve siyasi kurtuluşunun O anahtarı budur.
O İçinde bulunduğumuz objektif koşullarda tarihin bize yükO lediği görev faşist diktatörlüğün yıkılması ve yerine PRO- O LETARYA ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK BİR DÜZENİN kuO rulmasıdır" (Siyasal Yazılar III, s.129)

diyen Yılmaz Güney'in sesine kulak verin.

Reform için mücadeleyi devrim mücadelesine tabi kılmayan, onu yalnızca veya esas olarak —ideolojisinden, siyasi görüşlerinden soyutlanmış— "büyük bir sanatçı" olarak gösterip, Türk hakim sınıfları için de kabul edilebilir zararsız bir aziz haline getirme çaba ve komplolarına karşı mücadele edelim.

Devrimcilik adına Yılmaz Güney'i burjuvazi ve proletaryanın ortak değeri haline getirmeye çabalayanların sahtekarlığını teşhir ve tecrit edelim.

Yılmaz Güney'in ideolojik-siyasi görüşlerini ve mücadelesini eleştirel bir yaklaşımla tanıyıp kavrayarak; onda olumlu olan herşeyi, onun devrimci anlayışını, emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşizme, sosyal-faşizme, her türlü gericiliğe karşı, Türk hakim sınıflarına karşı yiğit mücadelesini emekçi yığınlara taşıyıp tanıtmak, her devrimcinin görevidir.

O "Yılmaz Güney'in ideolojik-siyasi görüşlerinin ve mücadeleO sinin ürünü olan, bunların estetik yansıması olan büyük O sanatı; yalnızca ve yalnızca proletaryaya ve ezilen yığınO lara aittir. Şimdi hakim sınıfların bu sanatı sahiplenme çaO baları ve oportünist-revizyonistlerin bu çabalara destekleO ri lanetlenmeli, reddedilmelidir.

Varsın hakim sınıflar Yılmaz Güney'i Türk vatandaşlığından atmış olsun. O milyonlarca işçinin, köylünün; Türk, Kürt, Ermeni, Arap, bütün milliyetlerden işçinin-köylünün yüreğinde yaşamaktadır. Sorun faşizmin varlığı şartlarında onun T.C. vatandaşlığına geri alınması ile değil; onu T.C. vatandaşlığından atanların faşist iktidarının devrimle yerle bir edilmesiyle çözülecektir. Devrimci olan bu çözüm için çalışır öncelikle.

Varsın hakim sınıflar Yılmaz Güney'in filmlerini ve kitaplarını yasaklamış olsun. O yasaklar daha bugünden yığınların gözünde hiçtir. Yarın, işçi sınıfı ve köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünün hüküm sürdüğü Türkiye'de; o yasakları koyanların devrilmiş olduğu Türkiye'de ve Kuzey Kürdistan'da, o yasakları koyanlardan bir bir hesap sorulacaktır. Devrimci olan öncelikle bu çözüm için çalışır.

Bunu yapmayan, vatandaşlıktan atılmaya, yasaklamalara vb. baskılara karşı mücadeleyi, devrim mücadelesine bağlı olarak ele almayan, en iyi halde bir reformisttir.

YILMAZ GÜNEY devrimci bir şekilde ancak, onun savunduğu, uğrunda mücadele ettiği, zulmü, cefayı, ölümü göze aldığı ÖZGÜRLÜĞÜ kazanmak için DEVRİM MÜCADELESİNİ hızlandırmak, devrimci mücadeleyi yükseltmekle anılır!

İRAN-IRAK BARIŞI VE KÜRDİSTAN'DAKİ KATLİAM ÜZERİNE

Emperyalist ve sosyal-emperyalist yerel savaşlar politikasının doğrultusunda, ilhakçı güdülerin kışkırtılması ile başlayan İraklı Baas faşistleri ile İranlı şeriatçı faşistler arasındaki sekiz yıllık haksız savaş, geride 1,5 milyon emekçinin canı pahasına uluslararası emperyalist tekeller için muazzam bir pazar bırakarak şimdilik son buldu.

Sekiz yıllık savaşın her iki ülkede yarattığı muazzam yıkım üzerine (Irak ve İran'ı yenidan imar amacıyla(!)) üşüşen leş kargalarının (emperyalist tekeller) kışkırtıcı suni yöntemlerle yarattıkları pazardan daha fazla pay kapmak için attıkları iğrenç çığlıklar arasında, bölgede devam eden bir başka savaşın mazlum muhatabı olan Kürt ulusunun dramatik çığlığı yükseliyor.

Iraklı Baas faşistleri, geçen Ağustos ayında Güney Kürdistan'da yoğunlaştırdıkları Kürt ulusuna yönelik soykırım saldırısını, sağlanan İran-Irak ateşkesi ile birlikte İran cephesinden çektiği güçlerle takviye ederek hızlandırdı.

Faşist Irak ordusunun, kısa süre önce Halepçe'de olduğu gibi kimyasal silahlarla sürdürdüğü soykırım saldırısı karşısında KDP, (Kürdistan Demokrat Partisi), KYB (Kürdistan Yurtseverler Birliği) vb. milliyetçi teşkilatların önderliğindeki peşmergelerin, ağır koşullar altında, büyük kayıplar vererek Türkiye (Kuzey Kürdistan) ve İran (Kuzeydoğu Kürdistan) sınırlarına doğru hızla geri çekildikleri; daha çok kadın, çocuk ve yaşlılardan oluşan Kürtlerin gruplar halinde Şemdinli'den sınırı geçerek "Türk makamlarına" sığındıkları ve ilgili makamlardan iyi kabul gördükleri söyleniyor(!).

Baas faşistlerinin, Güney Kürdistan'daki soykırımı özellikle "caş" denilen "soysuz" Kürt hainleri üzerinden gerçekleştirdikleri dikkate alındığında, Kemalist faşistlerin "iyi komşuluk" ve "insaniyet" gösterisinin altında Kuzey Kürdistan'daki milliyetçi ve devrimci güçlere karşı "Türk caş"ları oluşturma hevesinin yattığı kolaylıkla anlaşılabilir.

Bütün tarihi gelişmesi içerisinde, her defasında, emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin ve bunlara göbekten bağlı olan, Kürdistan'ı aralarında paylaşmış dört devletin hile ve entrikalarına alet olan Kürt milli hareketleri, bugün yine aynı hile ve entrika ile canevinden vuruluyor ve yeni hile ve entrikalar için parçalanıyor.

Herşeyi "Düşmanımın düşmanı dostumdur" anlayışı üzerine inşa eden KYB ve KDP'nin defalarca olduğu gibi bir kez daha iflas eden, hüsranla sonuçlanan dar milliyetçi ideolojik, siyasi politikalarının faturasını her zaman olduğu gibi yine mazlum Kürt emekçileri bu kez de Baas faşistlerinin kimyasal silahları karşısında canlarıyla ödüyor.

KDP, KYB vb. Kürt örgütlerinin, ideolojik, siyasi, örgütsel ve toplumsal alanlardaki dar görüşlü ufuksuzluğu, yeteneksiz ve kısır, faydacı ve uzlaşmacı karakterleri, bu teşkilatların dar milliyetçi sınıfsal niteliklerinin karakteristik özellikleridir. Ve işte, Güney Kürdistan'da dün olduğu gibi bugün de Kürt ulusunun yaşadığı korkunç dramın temel nedeni bu teşkilatların sınıf kökenidir!

Kuzey Kürdistan'da (Türkiye Kürdistanı) olduğu gibi Güney Kürdistan'da da ulusal ve sosyal kurtuluşun biricik güvencesi, gücünü (bölgenin ulusal ve etnik özelliklerinden dolayı) Kürt, Arap, Türk, Fars işçi ve emekçilerinden alan, bu anlamda yalnızca kendi gücüne güven temelinde, işçi sınıfı ve emekçi yığınların bağımsız hareketini örgütleyip yönetecek BOLŞEVİK PARTİLERİN varlığıdır!

Kuzey Kürdistan'da olduğu gibi Güney Kürdistan'da da günün en birincil ivedi görevi içeride: Faşist Baas devletine, "caş" ihanetine ve dar milliyetçiliğe, dışarıda: Emperyalizme ve Kruşçev modern revizyonizminin ürünü sosyal-emperyalizme karşı BOLŞEVİK partinin inşasıdır!

Bu göreve sarılanlara proleter enternasyonalisti destek; Kürt ulusu içerisindeki şu andaki katliamlara karşı da bütün araçlarla mücadeleyle elele yürümek zorundadır.

Bugün hem emperyalist ve sosyal-emperyalist güçler hem de onların bölgedeki faşist-gerici uşakları, "İran-Irak savaşı bitti - yaşasın barış" diye sahte sevinç çığlıkları atarken, bir yandan da Kürt ulusunun katliamını yok sayarak ve destekleyerek karşı-devrimci sahtekarlığın en iğrencini sergiliyorlar.

Bugün için faşist Irak Baas rejiminin başlattığı Kürt ulusuna yönelik soykırımının İran ve Türk faşist devletlerince sürdürülüp genel bir saldırıya dönüşmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur. Aksine, fırsat bu fırsat diyerek bugüne kadar işledikleri suçlara yeni ve daha kapsamlılarını katmaları için bir dizi neden var.

Bu nedenledir ki, başta komünistler ve sınıf bilinçli proleterler olmak üzere tüm devrim güçleri ve bölge halkları yeni katliam girişimlerine karşı uyanık olmalı ve her türlü araçla Irak, Türk ve İranlı faşist devlet güçlerinin Kürt ulusuna yönelik saldırılarını etkisiz kılmaya özel özen göstermelidir.

KAHROLSUN IRAK BAAS FAŞİZMİNİN GÜNEY KÜRDİSTAN'DA KÜRT ULUSUNA YÖNELİK SOYKIRIMI!

IRAK'TA BAAS FAŞİZMİNE, İRAN'DA DİNCİ FAŞİZME, TÜRKİYE'DE PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKELİ FAŞİZME ÖLÜM!

YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYİN (AYRI DEVLET KURMA) HAKKI!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

İŞGALİN 14. YILI DOLARKEN BİR KEZ DAHA SÖYLÜYORUZ:

"KIBRIS SORUNU"NU ÇÖZMEYE MUKTEDİR TEK SOSYAL GÜÇ KIBRIS KOMÜNİSTLERİNİN ÖNDERLİĞİNDEKİ KIBRIS PROLETARYASIDIR!..

FAŞİST TÜRK ORDUSU KIBRIS'TAN DEFOL!

Kıbrıs'taki son gelişmelerle ilgili Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik (Örgütleme Komitesi)'nin bir değerlendirmesini olduğu gibi yayınlıyoruz.

Bu değerlendirme KKP/B(ÖK)'nin yayın organı olan "Kızıl Bayrak"ın 11. özel sayısı olarak Temmuz 1988 tarihinde yayınlanmıştır.

Okuyucu, Kıbrıs'ta devrim aşaması konusunda KKP/B (ÖK) ile hemfikir olmadığımızın bilincinde olmalıdır.

Biz Kıbrıs'ta da, sosyalist devrim öncesi bir demokratik devrim aşaması yaşanması gerektiği, bunun atlanamayacağı görüşündeyiz.

KKP/B(ÖK)'nin bu konudaki görüşlerini yanlış ve kendi içinde tutarsız buluyoruz.

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULU

Stratejik önemi yüzünden ABD emperyalistleri, Kıbrıs'taki ve Yunanistan'daki uşakları ile 15 Temmuz 1974'te faşist askeri darbeyi tezgahladılar. Bunu takiben Batılı emperyalistler, Türkiye'deki uşaklarının ve kendilerinin çıkarlarını korumak için 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusunu adaya çıkarttılar.

Kıbrıs'a sözde barış için gelen faşist Türk ordusu, 14 yıldan beri adanın yüzde 30'unu elinde tutmakta, Türk hakim sınıflarının ve emperyalistlerin Kıbrıs'ta jandarmalığını yapmaktadır. 14 yıldan beri Kıbrıslı Türk halkı işgal altında daha da sefalete itildi. Bugün, Kıbrıs halkının kaderi emperyalistler tarafından belirlenmektedir. İşgal altındaki bölgede UBP'ye üye olmayan işçiler işe alınmamakta, hatta işten atılmaktadırlar. İşsizlik, siyasi baskı ve sefalet yüzünden yurtdışına göç eden Kıbrıslı Türklerin yerleri, Türkiye'den gelen göçmenler tarafından doldurulmaktadır; Kıbrıslı Türklerin varlığı tartışılmaya başlanmıştır bile..

Tüm bunlar karşısında işgal altındaki bölgede bu olaylara dur diyebilecek legal bir parti yoktur. Kıbrıslı Türk muhalefet partileri 14 yıldan beri "Kıbrıs Sorunu"na çözüm getiremeyen "toplumlararası görüşmelere" bel bağlamakta; binbir baskı altında inleyen emekçi kitlelere bu "görüşmeler"den başka yol olmadığını vaaz etmektedirler.

DAVOS VE ATİNA ZİRVELERİNİN ARDINDAN

Ocak ve Haziran aylarında yer alan Özal-Papandreu Davos ve Atina zirveleri, Yunanistan ve Türkiye hakim sınıflarının "Kıbrıs Sorunu"na emperyalistlerin ve kendi çıkarlarını korumak için 'çözüm' getirebilecek ve bunu bugün Kıbrıs halkına empoze edebilecek kapasiteye sahip olduklarını bir kez daha göstermektedir.

Türkiye ve Yunanistan hükümetlerinin Davos ve Atina zirveleri, bu yüzden Kıbrıslı Rum ve Türk komprador sınıflarını tedirgin etti. Çünkü, Kıbrıslı Rum kompradorlar Yunanistan hükümetine dayanarak faşist Türk ordusunun Kıbrıs'tan çekilmesini ve Kıbrıslı Türk kompradorlar faşist Türk hükümetinin onları "yüzüstü bırakmayacaklarını" ümit ederlerken, Davos ve Atina zirveleri, bu ümitlere gölge düşürdü.

Biz, Yunanistan ve Türkiye hakim sınıflarının Kıbrıs halkına herhangi bir "çözüm planını" empoze etmesine izin vermezken, aynı zamanda Kıbrıslı Rum ve Türk kompradorların bu karşı çıkışlarını da teşhir etmeliyiz. Kıbrıslı Rum ve Türk kompradorların bu "çözüm" planına karşı çıkışlarının, kendi aralarındaki pazar alanı dalaşmasından kaynaklandığını, işçi ve emekçilere açıklamalıyız.

"GÜNEY" KIBRIS'TAKİ CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMLERİ VE "KOMÜNİZM DOSTU" VASİLİYU'NUN İÇYÜZÜ

Diğer yandan Şubat 1988'de yer alan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, AKEL'in desteklediği Kıbrıslı Rum komprador burjuvazisinin sözcüsü Vasiliyu'nun seçimleri kazanması AKEL ve CTP'yi sevindirdi. Kıbrıslı Rum komprador burjuvazisinin örgütü olan Ticaret Odası başkan yardımcılığı ve Kıbrıs Bankası yönetim kurulunda bir süre görev yapan Vasiliyu'nun, cumhurbaşkanı olarak fonksiyonunun ne olacağını keşfetmek için dahi olmaya gerek yoktur. Daha dünе kadar Kıbrıslı Rum hakim sınıfının çıkarları için çaba harcayan Vasiliyu'nun, AKEL'in desteği ile işçi sınıfının çıkarlarını savunacağını ve "Kıbrıs Sorunu"na kalıcı bir çözüm getireceğini ümit etmek ya da vaaz etmek işçi sınıfını ve emekçi kitleleri bilinçli bir şekilde aldatmaktan başka birşey değildir. Gelgelelim AKEL ve CTP, emek ile sermaye arasında varolan uzlaşmaz çelişkileri örtmekte; Vasiliyu'yu işçi sınıfı ve emekçi kitlelere şirin göstermekte; böylece Kıbrıs işçi sınıfını bir kez daha sırtından kurşunlamakta ve sevinçlerini gizlememektedirler. Bu sevincin kaynağı nereden gelmektedir? Biz açıklayalım:

Daha dünе kadar muhalefetçilik oyunu oynayan AKEL, Kipriyanu hükümetinin uygulamalarını sadece eleştirmekte ve kitleler içinde kendilerine oy avcılığı yapmakta idiler. Bugün ise, Vasiliyu, kurduğu yeni hükümete "ulusal bir karakter" verdiğini ve çeşitli partilerin temsilcileri tarafından oluşturulduğunu açıklamaktadır. Evet, bu kurulan hükümet değişik kompradorların ve yerli büyük burjuvazinin bir hükümetidir ve AKEL de kendi komprador sınıfını bu hükümette seve seve temsil etmektedir. Haravgi gazetesinin (AKEL yayın organı) Pazartesi editörü, Akis Fantis'in hükümet sözcüsü olarak atanması!...

"Kıbrıs Sorunu"na "kalıcı çözüm" getirmeyi vaad eden Vasiliyu, açık bir şekilde kendi sınıf çıkarlarını korumak niyetinde olduğunu bir kez daha yaptığı demeçlerle ortaya koydu. Adadan Türk askerinin çekilmesini talep ederken, Yunan askerinin adadaki varlığını her ne hikmet ise "unutuveren" Vasiliyu, böylece kendi şöven karakterini ve pazar alanını genişletme isteğini açığa çıkardı. İngiliz emperyalistlerinin üslerinin adadan çekilmesini sadece "dileyen" ve "pratikte bunun imkansız" olduğunu belirten "komünist dostu" Vasiliyu, adadan tüm yabancı orduların atılmamasını vaaz etmektedir. Tanrı, işçi sınıfını böyle "komünist dostlar"dan ve onları destekleyenlerden korusun!

Gelelim hükümet uygulamalarına...

İŞGALİN 14. YILINDA KATMERLEŞEN SÖMÜRÜ: KDV UYGULAMASI, YABANCI SERMAYE YATIRIMI ÜZERİNE SÖYLENENLER VE SAİRE

"Güney" ve "kuzey" Kıbrıs'ta uygulanmaya girişilen KDV

şu şekilde gerekçelendirilmektedir:

"Tarım ücret indekslemesi (yani hayat pahalılığı oranında ücretlerin artırılması-YN) terkedilerek, vergi yönetimi düzenlenerek, vergi toplama sistemi artırılarak ve katma değer vergisi (KDV-YN) en kısa bir zamanda uygulanarak hükümetin ücretler için harcamalarının hızı azaltılmalı;.." (abç)

İşçiler! Emekçiler!

Yukarıda söylenen bu sözler, kendilerinin "bağımsız cumhuriyet" olduğunu söyleyen devlet ve hükümet sözcüleri tarafından (gerek Kıbrıs Cumhuriyeti, gerekse 'KKTC') söylenmemiştir. Basında bu sözler bugünlerde çok duyulmaktadır. Bunlar, Kıbrıs basınında çıkmadan önce, daha 1987 yazında, Dünya Bankası'nın Kıbrıs üzerine hazırladığı raporda söylenmektedir.

Kendileri ne kadar "biz bağımsız bir cumhuriyetiz" deseler de, Kıbrıs Cumhuriyeti ve 'KKTC' ve onun işlerini yürüten hükümet, göbekten emperyalizme bağlıdırlar. Emperyalistler, uşaklarına akıl hocalığı yapmaktadırlar!

Uygulamaya girişilen KDV, ücretli emekçileri ve hakim sınıf, burjuvaziyi, nasıl etkilemektedir? Uzun zamandan beri Avrupa'da uygulanmakta olan KDV'nin, Kıbrıs'ta kimlerin işine yaradığı gayet açıktır. Kapitalistler (işverenler, tüccarlar) KDV için ceplerinden bir kuruş ödememektedirler. İşçilerden çaldıkları artı - değer yetmezmiş gibi; kapitalistler işçilerin ürettikleri mallar için işçilerden dolaylı verdi, KDV'yi de almaktadırlar. İşçilerin tükettiği mallardan toplanan bu dolaylı verginin büyük bir bölümü devlet maliyesine gitmektedir. Özellikle Kıbrıs'ta varolan rüşvet ve kokuşmuş devlet ve vergi mekanizması milyonlarca/milyarlarca geliri olan zenginlerden hemen hemen hiç vergi toplamazken, işçilerin ücretlerinden her hafta ya da her ay vergi almaktadırlar. Bu yetmezmiş gibi, işçilerin her satın aldığı metaya KDV ödemesi, onların halihazırda geçimi için gerekli olan ihtiyaç maddelerinin miktarının çok düşük olması, KDV ile bu maddeler daha da azaltılmakta, işçiler bir o kadar daha sefalete itilmektedirler.

Diğer yandan, satış yapan kompradorlar, yıllık vergi için muhasebe kitaplarını değiştirmekte ve böylece işçilerden topladıkları KDV'yi kendi ellerinde biriktirmektedirler. Bu, kapitalist birikimin hızlandırılmasından başka birşey değildir. Böyle bir sistemi uygulamakla hükümet ve devlet, kendi sınıfının çıkarları için çırpınmakta olduğunu bir kez daha göstermektedir. Bu yüzden emperyalistlerin önerdikleri önlem, amacına ulaşmayacaktır.

Burjuva siyaset adamları ve burjuva ekonomi uzmanları KDV'nin, zenginler tarafından da ödendiğini ileri sürerek, bilinçsiz kitlelere ayrım yapmadıklarını vaaz etmektedirler. Gelgelelim, yılda 3 bin Kıbrıs lirası ya da 2,5 milyon TL geliri olan bir işçi, uygulanan yüzde 10'luk ya da 12'lik bir KDV ile 300 Kıbrıs lirası ya da 250 bin TL kaybetmektedir.

Bu, halihazırda binbir zorlukla geçimini sağlayan bir işçinin bir aylık ücretinin elinden alınması demektir. Oysa bir zengin için bu miktar, onun bir-iki günde elde ettiği kârdır ve devede kulak kalmaktadır!

Daha Vasiliyu seçilmezden önce KDV üzerine "yaygara koparan" ve işçilerin sefalete sürükleneceğini açıklayan AKEL ve PEO, bugün hükümette yeraldığından ve emperyalistlerin önerilerini uygulamak ve kendi sınıf çıkarlarını korumak için KDV üzerine bir tek kelime söylememektedirler. İşte komünist postuna bürünmüş kompradorların tavrı!

"Muhalefet partileri"nin KDV üzerine yaygara kopardıklarını da aynı zamanda gözlemliyoruz. Onlara ise sözümüz şudur:

Siz, "muhalefet partileri", CTP, EDEK, TKP vs., hükümette olsanız bile böyle bir uygulamaya girmek zorundasınız. Çünkü Kıbrıs Cumhuriyeti ve 'KKTC', emperyalistlerin verdikleri borçlarla ayakta durabilmektedir. Varolan kapitalist düzen çerçevesinde, emperyalistlerin bu önerilerine karşı başkaldıran herhangi bir hükümet kendi başını kaybeder. Bunu da çok iyi biliyorsunuz! Oysa siz, kendi çıkarlarınız uğruna, işçilerin bu hoşnutsuzluğunu kullanmakta ve bilinçsiz kitlelere sizi seçmeleri için vaaz etmektesiniz! Kıbrıs'ta emperyalizmin etkinliğini kırabilmenin tek yolu ücretli köleliğe son vermektir. Bu, ancak ve ancak Kıbrıs'tan tüm yabancı orduları şiddet yoluyla kovarak ve proletarya diktatörlüğünü kurarak gerçekleşebilir — ve siz bunu engellemeye çalışıyorsunuz!

Gelgelelim, "Kıbrıs sorunu" konusunda bir türlü anlaşamayan Kıbrıslı Rum ve Türk kompradorları, işçileri ve emekçileri iliklerine kadar nasıl sömürecekleri ve emperyalistlere nasıl iyi bir hizmetçi olabilecekleri noktalarında çok iyi anlaşmaktadırlar. Yukarıda ele aldığımız KDV bunlardan bir tanesidir.

Gelin, ikinci bir örneğe bakalım: Konu, Kıbrıs'ta yabancı sermaye yatırımı.

FAŞİST TÜRK ORDUSU KIBRIS'TA

Kıbrıs Cumhuriyeti, Avrupa Topluluğu ile gümrük anlaşması imzaladı. Bu gümrük anlaşması, Ocak 1988'den itibaren uygulamaya girdi. Yabancı sermayenin Kıbrıs'taki (güney) kazançları noktasında açıklamada bulunan Chris Michalides, Kıbrıs'ta işçiliğin Büyük Britanya, Batı Almanya ve Fransa'ya kıyasla yarıdan daha az olduğunu açıklamaktadır. Böylece, Kıbrıs'ta üretilen ve Avrupa'da piyasaya sürülen metalardan, emperyalistlerin aşırı miktarda kârlar yapma olanağına sahip olduğunu belirten bu komprador sözcüsü, emperyalistleri Kıbrıs'a davet etmektedir.

Daha düne kadar, bu gümrük anlaşmasına karşı çıkan AKEL, hükümette yer alır almaz, bu anlaşmaya kayıtsız-şartsız evet oyunu basmıştır. İşte işçilerin sömürülmesine karşı olan "komünist" AKEL işçilerin çıkarlarını böyle satmaktadır.

Kıbrıslı Türk kompradorlar ise yine aynı amaçla, yabancı sermaye yatırımı için emperyalistlere Haziran 1987'de özel bir broşür hazırladı. Bu broşürde, asgari ücretin 90 bin TL olduğunu, kurumlar vergisinin yüzde 25 olduğunu ve yabancı firmaların Kıbrıslı işçileri sömürerek elde ettikleri kârları istedikleri gibi harcayabileceklerini açıklamakta ve Kıbrıs'ta sömürmenin ne kadar kolay olduğunu söylemektedirler!

İşçiler, emekçiler, yoldaşlar!

Kıbrıslı Rum kompradorlarla Kıbrıslı Türk kompradorlar bir bütünün iki zıt parçalarıdırlar. Bunlar birbirlerine karşı sövüp-saymalar bile, işçileri ve emekçileri ezmek için birbirlerine kenetlenerek ortak hareket etmektedirler. Şöven sloganlarla, bizleri birbirimize düşürmeye, Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk işçilerini birbirlerine katlettirerek sütün kaymağını elde etmeye çalışanlar, yine emperyalizmin yeminli uşakları bu kompradorlardır! 1950'lerden beri kırdırılan bizler (işçiler ve emekçiler), "Kıbrıs Sorununa" kalıcı bir çözümün ancak ve ancak adadaki Türk, Yunan, İngiliz ve BM askerlerinin adadan kovulması, işçi sınıfı önderliğinde yürütülecek mücadele ile gerçekleşebileceğini görmeliyiz!

Sınıf bilinçli işçiler, komünistler!

Kıbrıs'ta faşist darbenin ve işgalin 14. yılında görevimiz, emperyalizmin ve onların Kıbrıs'taki yerli uşaklarının Kıbrıs işçi sınıfına ve emekçilere karşı planlarını teşhir etmek ve Kıbrıs'tan işgali kovmak için örgütlenmektir! Görevimiz bulunduğumuz her fabrikada ve mahallede illegal işçi hücreleri oluşturmaktır. KKP/B'ni oluşturacak olan bu yerel örgütleri yaratmak için çalışmalarımızı yoğunlaştıralım! KKP/B (ÖK) ile temas kuralım! Kıbrıs'ta kalıcı bir çözüm ve sömürüyü ortadan kaldırma, ancak ve ancak Kıbrıs işçi sınıfının öncü müfrezesi KKP/B önderliğinde mücadele edecek olan çeşitli milliyetlerden Kıbrıs işçi sınıfı ve yoksul köylüleri tarafından gerçekleştirilebilinir!

* NE DÜZEN PARTİLERİ NE DE "MUHALEFET" PARTİLERİ "KIBRIS SORUNU"NA KALICI BİR ÇÖZÜM GETİREMEZ!..

* TEK ÇÖZÜM ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN KIBRIS PROLETARYASININ KENDİ BAĞIMSIZ SINIF PARTİSİNDE ÖRGÜTLENEREK "KIBRIS SORUNU"NA SAHİP ÇIKMASIDIR!..

* KIBRIS'IN BAĞIMSIZLIĞINI SAVUNAN DEVRİMCİLER! BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİN BAŞARISI ONUN KOMÜNİST BİR ÖNDERLİKLE BİRLEŞMESİNE BAĞLIDIR! GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM! KIBRIS'IN HER BÖLGESİNDE YEREL DEVRİMCİ ÖRGÜTLER YARATARAK MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM! TÜM DEVRİMCİ HAREKETİ MERKEZİ BİR ÖNDERLİĞE, BOLŞEVİK BİR ÖNDERLİĞE KAVUŞTURMA YÖNÜNDE ÇALIŞMALARIMIZI HIZLANDIRALIM!..

* TÜM YABANCI ORDULAR KIBRIS'TAN DEFOLUN!

* BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

20 Temmuz 1988

KKP/B (ÖK)
Yazı Kurulu

Ölümünün 12. yıldönümünde: Büyük ML önder Mao Zedung bolşevik mücadelemizde yaşıyor!

Mao Zedung bedenen aramızdan ayrılalı 12 yıl geçti. Ona ardından en ikiyüzlüce övgülerin dizildiği; en haince yergilerin düzüldüğü; onun eserindeki Marksist-Leninist öze — hem de birçok halde onu savunma adına— en utanmazca saldırıların gerçekleştiği "ateşi ve ihaneti gördük" diye adlandırılabilecek bir 12 yıl.

*

Mao'nun ölümünden 12 yıl sonra, onun en büyük eseri olan Kızıl Çin'in yerinde yeller esiyor. Çin'in kızıl rengi, pembeden beyaza çok kısa süre içinde evrimlendi.

Bu evrimlenmenin geldiği yer ideolojik-siyasi planda, Mao'nun kurucusu olduğu Parti yayın organı Kızıl Bayrak'ın yayınının 1988 Temmuz'unda durdurulması; ve yerine "Gerçeği Arayış" isimli bir derginin çıkarılmasında çok somut olarak simgeleniyor. Çin'in modern revizyonist burjuva yolcuları, Rusya'daki hemcinslerinden çok daha büyük bir hızla, sosyalizmin lafzını bile bir kenara koyma acelesi içindedirler. Kapitalizm için yitirilmiş yılların acısını çıkarmak için aceleleri vardır.

Mao Zedung'un bütün hayatı boyunca yaratılması mücadelesini yürüttüğü, devrimi herşeyin üstünde gören yeni insan'ın, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin devrimci ruhla dolu milyonlarca Kızıl Muhafızının yerini bugün esas derdi ücretini arttırmak, daha fazla tüketim aracı alabilmek, bireyinin bireysel "kurtuluşu" olan yeni —ama burjuvazinin tarihi kadar eski — tipte bir gençlik almış durumda.

Bütün dünyada burjuvazi Sovyetler Birliği'nden sonra Çin'deki geri dönüşü de gösterip, sosyalizmin imkansızlığı; insan doğası ile çeliştiği üzerine ahkam kesiyor.

*

Mao Zedung'un sağlığında ve o öldüğü sırada, ona kelimenin gerçek anlamında nerdeyse tapanların; onun yolundan "dönmeyecekleri" konusunda yemin-i billah edenlerin önemli bir bölümü, çok değil o öldükten iki yıl sonra, AEP'deki dönüşe bağlı olarak, Mao Zedung'a küfür etmeye, onu karalamaya başladılar. Dünün büyük önderi, Marksist-Leninist Mao Zedung yoldaş, "küçük-burjuva köylü devrimcisi" oldu çıktı. Bir de öğrendik ki aslında Enver Hoca hep böyle düşünüyormuş da, ama bu düşüncelerini "anı defterine"(Bkz. "Çin Üzerine Düşünceler") not etmeyi yeterli bulmuş! Anı defterinin sayfalarında gerçekten de dehşetengiz bir "ideolojik mücadele" yürütmüş Enver Hoca. Hocası böyle davranan çömezlerden de tabii hoca'dan daha iyi tavır beklenemezdi. Nitekim düne kadar Mao konusunda savunma yarışındaki "Halkın Teferruatı" halkçılarının bu kez de Mao'yu dehşetengiz eleştirilerine şahit olduk. Getirilen "eleştiri"lerde yeni olan hiçbir şey yoktu gerçekte. Bu eleştiriler özde ve birçok halde biçimde de "Maoizme" karşı mücadelede modern revizyonist mutfaklarda üretilmiş olan "eleştiri" lapaları idi, ve esas itibarı ile Mao Zedung'un gerçek hatalarına değil, devrimci özüne yöneliyordu.

Mao Zedung'un ölümü bu anlamda, yarattığı boşlukla, yalnızca Çin'deki karşı-devrime evrimlenmede değil, aynı zamanda modern revizyonizme karşı mücadelede ortaya çıkan Marksist-Leninist hareketin parçalanması ve önemli bir bölümünün yozlaşmasında, modern revizyonist pozisyonları üstlenmesinde de önemli bir dönüm noktası oldu.

"Mao Zedung Düşüncesi"ni savunanların bir bölümü ise, Mao Zedung'un ölümü ertesinde de "Mao Zedung Düşüncesi"ne sadakatlerini sürdürdüler. Ama savundukları, Mao Zedung'un görüşlerini savunmak adına, gerçekte "Mao Zedung Düşüncesi" denen sistemin öncelikle yanlışlarını, hem de "Marksizm-Leninizme katkı" diyerek savunmak ve sistemleştirmek oldu. Bu akım içindeki en cesur kesim, kendine açıkça "Maoist" deyip, Leninizmin "yeni çağda" eskimiş olduğunu açıkça ilan edip, Leninizmle göbek bağını koparıp atarken; bir bölümü içerik olarak aynı şeyleri söylemesine rağmen, "Maoist" olduğunu söylemekten kaçınmaya özen gösteriyordu. Ama bu ayrılıkların "ideolojik" olmadığı, "Devrimci Enternasyonalist Hareket" içinde birleşen bu akımın tüm örgütlerince açıklanıyordu.

*

Biz Bolşevikler, 1978'den bu yana, Mao Zedung'u "küçük-burjuva devrimcisi" genel değerlendirmesi içinde ele alan, Marksizm-Leninizm adına gelen, gerçekte modern - revizyonist saldırılara karşı da; Mao Zedung'un hatalarını görmeyen ve birçok halde "Mao Zedung Düşüncesi" akımının Marksizm-Leninizmden sapmalarını "katkı" olarak görüp gösteren, Mao Zedung'u Marksizm-Leninizmin klasiği gören saldırılara karşı da Mao Zedung'un doğrularına sahip çıkma, yanlışlarını eleştirme; genel değerlendirmede onu Dünya Komünist Hareketinin yetiştirdiği en büyük önderlerden biri olarak değerlendirme doğru çizgisinin savunucusu olduk.

Bugün de, Mao Zedung'un ölüm yıldönümünde onu anarken, onun eserini gerçekten yaşatmanın bu doğru çizginin savunulması ile mümkün olduğunu bir kez daha ilan ediyoruz.

MAO ZEDUNG, BÜYÜK BİR MARKSİST-LENİNİST OLARAK, MARKSİZM-LENİNİZMİN ÖĞRETİLERİNİ ÇİN DEVRİMİNİN DEMOKRATİK AŞAMASINDA BAŞARIYLA UYGULAMIŞTIR.

DEMOKRATİK DEVRİMDEN SOSYALİST DEVRİME GEÇİŞTE, MAO ZEDUNG KISMEN MARKSİZM-LENİNİZM İLE ÇELİŞME İÇİNDE OLAN GÖRÜŞLER SAVUNMUŞ; ÇİN'İN ÖZEL ŞARTLARI ADINA, BURJUVAZİNİN BİR BÖLÜMÜNÜN DE "SOSYALİZMİN İNŞASINA KATILABİLECEĞİ" ANTİ-LENİNİST GÖRÜŞÜNÜ, 1957'DE SAVUNMUŞTUR.

BÜYÜK PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİ İÇİNDE MAO ZEDUNG, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN BURJUVAZİ ÜZERİNDE TOPYEKUN DİKTATÖRLÜK OLDUĞU DOĞRU MARKSİST-LENİNİST GÖRÜŞÜNÜ SAVUNMUŞTUR. BU DÜŞÜNCE MİLYONLARCA KİTLENİN AKTİF OLARAK KATILDIĞI BÜYÜK PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİ İÇİNDE VE SONRASINDA PRATİĞE DE GEÇİRİLMİŞTİR. AMA KÜLTÜR DEVRİMİ İÇİNDE VE SONRASINDA, 1957'DEKİ SAPMANIN TEORİK BİR ÖZELEŞTİRİSİ YAPILMAMIŞTIR.

MAO ZEDUNG VE ONUN ÖNDERLİĞİNDEKİ ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ, MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEDE, ESAS OLARAK MARKSİZM-LENİNİZMİN DEVRİMCİ ÖZÜNÜ MODERN REVİZYONİST ÇARPITMA VE SALDIRILARA KARŞI SAVUNAN TARAF OLMALARINA RAĞMEN; BİR DİZİ NOKTADA MODERN REVİZYONİST GÖRÜŞLERDEN ETKİLENMİŞ; VE KENDİLERİ YER YER MODERN REVİZYONİST GÖRÜŞLER SAVUNMUŞLARDIR.

ÇKP, MAO ZEDUNG'UN SAĞLIĞINDA VE ONUN SON DÖNEMİNDE, KARŞI-DEVRİMCİ ÜÇ DÜNYA TEORİSİNİ GELİŞTİRMİŞ VE UYGULAMIŞTIR. MAO ZEDUNG'UN BU TEORİYE KARŞI VE UYGULAMALARA KARŞI BİR MÜCADELESİNİN BİLİNİR BELGESİ YOKTUR.

*

Mao Zedung'un bütün bilinen teori ve pratiği, onun bir bütün olarak ele alındığında, MARX-ENGELS-LENİN-STALİN seviyesinde Marksizm-Leninizmin bir klasiği olmadığını açıkça göstermektedir.

Ama onun teori ve pratiği bütünlük içinde değerlendirildiğinde; onun demokratik devrim ertesi, ya da 1957 ertesi yozlaşmış, revizyonist olduğu şeklinde bir değerlendirmede yanlışlığını açıkça göstermektedir.

Onun büyüklüğü, aslında kendi döneminin — Marksizm-Leninizmin bir klasiği olan Stalin dışta tutulduğunda— Marksist-Leninist önderleri (Thorez, Togliatti, vb.leri) ile karşılaştırıldığında, evet o öldükten sonra dünya Marksist-Leninist hareketi içindeki gelişmelere — mesela Enver Hoca'nın tavrına — vb. bakıldığında daha iyi anlaşılmaktadır.

Stalin'in ölümünden ve SBKP XX. Parti Kongresinden sonra Marksizm-Leninizme sadık kalmaya çalışan az sayıdaki komünist önderlerden biridir Mao Zedung.

Ölümünün 12. yıldönümünde Mao Zedung'u anmak, onun Marksist-Leninist mirasını hem ona "eleştiri" adına saldıranlara ve hem de onu savunma adına yanlışları sistemleştirenlere karşı savunmak görevini tüm Marksist-Leninistlere yüklemektedir.

Biz bu anlayışla, MAO ZEDUNG YOLDAŞ, BOLŞEVİK MÜCADELEDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!... diyoruz.